OSTATICUL DIN JOLO

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

Ostaticul din Jolo

ISBN:
973-8070-65-1

Malko Productions – Paris,
L'otage de Jolo
© *Gérard de Villiers*,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 2001

Gérard de Villiers

SAS

Ostaticul din Jolo

În românește de
Vasile Murgu

2001

Capitolul I

Jeffrey Cox își șterse fruntea acoperită de sudoare și-și privi ceasul cu coada ochiului. Ivy întârzia. Ea ieșea de la cursurile de economie ținute la colegiul iezuiților Atenao în jur de ora unu. Douăzeci de minute mai târziu, cobora dintr-un „jeepney [1]". Uneori, când dispunea de mai mulți bani își permitea un „tricycle" [2] pictat în culori țipătoare, pentru douăzeci de pesos. Mama ei, care locuia pe o insulă vecină cu Basilan, la circa zece kilometri de Zamboanga, se ocupa în continuare de nevoile ei, ceea ce îi permitea să-și termine studiile.

Din fericire, viața la Zamboanga nu era costisitoare și semibungaloul cu acoperiș de tablă ridicat în grădina părăginită a unei case înstărite din baranguay [3] Tetuan nu le costa mai mult de o mie de pesos pe lună [4]. Evident, într-un cuvânt: un pat, câteva mobile, o chicinetă și un duș anemic fără apă caldă. Ceea ce nu constituia o problemă având în vedere temperaturile medii pe insula Mindanao.

Tânărul american se ridică de pe bancă și se întinse, privind grădina plantată cu câțiva arbori pitici care constituiau singurul său divertisment în cea mai mare parte a zilei.

În interiorul singurei încăperi a bungaloului, temperatura atingea 45 °C în perioadele cele mai călduroase. De-abia seara, erau 35 °C și atunci el profita de streașina acoperișului care făcea un pic de umbră, pândind aversele musonului care aduceau o răcoare relativă.

Îi era imposibil să găsească de lucru la Zamboanga unde el era singurul negru din acest oraș de șase sute de mii de locuitori. Din momentul în care își scotea nasul din casă, oamenii îi aruncau priviri uluite, nu numai din cauza alurii sale impozante — o sută treizeci de kilograme și un metru și nouăzeci de centimetri — dublul unui piny [4] mediu. La Zamboanga nu

---

1. Taxi colectiv.
2. Un fel de „side-car" amenajat pentru transportul a una sau două persoane.
3. Cartier.
4. Aprox. 25 dolari.

mai fusese văzut vreun negru de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, atunci când filipinezii fuseseră eliberaţi de americani. Vlăstarele rezultate cu ocazia raporturilor dintre cocotele filipineze şi G.I. fuseseră strangulate cu discreţie la naşterea lor, sau direct aruncate la gunoi, nu pentru că filipinezii sunt mai rasişti decât restul lumii, ci pentru că în Asia, negrul nu reprezintă o preferinţă.

Jeffrey Cox privi cerul plumburiu, cu gândul la o piscină, aşa cum un câine visează la un os. În zece luni, el nu reuşise să se acomodeze cu teribila căldură umedă întreruptă de averse diluviene care nu reuşeau să scadă temperatura nici măcar cu un grad. La San Francisco unde-şi trăise cea mai mare parte din viaţă arareori temperatura depăşea 25 °C. La început se plimbase puţin, dar nu era mare lucru de văzut în acest orăşel aşezat în sudul insulei Mindanao, ea însăşi situată în sudul arhipelagului filipinez. În centru erau câteva cartiere cu construcţii din tablă ondulată şi beton între care răsăreau câteva case vechi din lemn, înegrite de umezeală, vestigii ale perioadei coloniale spaniole, probabil unul din rarele oraşe din lume în care aeroportul era aşezat în plin centru, la două sute de metri de hotelul principal Garden Orchid.

Totuşi în Zamboanga domnea o activitate intensă. De aici plecau toate vapoarele care deserveau arhipelagul Sulu, până în Malaezia vecină. Erau o mie de insule, populate în mare parte de musulmani care îşi împărţeau viaţa între cultura arborelui de mango şi banditism.

Odinioară sultanat musulman, aceste insule fuseseră neglijate de puterea centrală de la Manila, deoarece filipinezii fiind în proporţie de 90 % catolici, nu apreciau islamismul. Uitaţi de lume şi săraci, locuitorii lor supravieţuiau mizerabil împletind cultura nucilor de cocos, de durieni [2] şi de mango cu răpirea unor chinezi bogaţi pentru a obţine o răscumpărare. Această modestă industrie cunoscuse o perioadă de înflorire atunci când, cu câteva luni în urmă, o bandă de piraţi din grupul radical islamic Abu Sayyaf răpise în Malaezia nişte turişti străini şi ceruseră pentru eliberarea lor nişte sume astronomice.

Întorşi la baza lor din insula Jolo, ei puneau pe jar mai multe guverne şi ridiculizau poliţia filipineză, neputincioasă în a-i prinde.

Aceste răpiri deterioraseră puţin mai mult climatul deja tensionat din Zamboanga. Atunci când, cu şase luni în urmă Jeffrey Cox se instalase acolo, deja oamenii nu se mai hazardau să iasă afară după căderea întunericului. Diversele facţiuni islamiste aveau prostul obicei de a arunca cu grenade cam peste tot, în semn de sfidare a poliţiei. Deseori se zvonea că membrii grupării Abu Sayyaf căutau alţi străini pentru a-i răpi şi, tinerii

---

1. Filipinez în tacalog, dialectul local.

2. Fructe cu miros foarte puternic, extrem de apreciate de chinezi.

şomeri care hoinăreau prin port sau în jurul centrului comercial Minpro aruncau priviri lacome spre rarii oameni albi care, în ochii lor valorau doar un milion de dolari per capita; mulţi oameni erau înarmaţi, armurierii fiind la fel de mulţi ca măcelarii.

De zeci de ani insula Mindanao se scălda în violenţă. Aceasta începuse în pogromurile antimusulmane din anii şaptezeci, provocate de armata filipineză la care s-a răspuns prin campaniile de teroare ale organizaţiilor teroriste islamiste, precum Frontul de Eliberare Moro. De la ameninţări la masacre, insecuritatea creştea. Eradicaţi în Mindanao, islamiştii se repliaseră în insuliţe mici, ca Basilan sau Jolo, unde, susţinuţi de populaţia aproape în totalitate musulmană, ei continuau lupta de guerilă asasinând preoţi catolici şi poliţişti, răpind, jefuind pentru a se autofinanţa. Prea slabă, armata filipineză era incapabilă să le vină de hac.

Un elicopter Huey camuflat trecu razant peste acoperişurile din Tetuan făcând cocotierii să fremete. Jeffrey Cox îl urmări cu privirea, apoi îşi scoase T-shirt-ul îmbibat de sudoare. De acum, începea să urască acest loc.

Văzute de la San Francisco, insulele filipineze erau seducătoare: cocotieri, căldură tropicală şi plaje cu nisip alb. Viaţa pe care el o ducea la Zamboanga de şase luni era categoric mai puţin roză. Singura sa distracţie era aceea de a merge să-şi petreacă un moment într-unul din cele trei cybercafe din oraş pentru a face surfing cu vele şi a comunica cu mama sa rămasă la San Francisco, ori se ducea la moscheea Santa Barbara pentru a flecări cu câţiva activişti care-şi petrecea acolo cea mai mare parte din timp. Jeffrey Cox era primit acolo cu respect amestecat cu stupefacţie.

În această regiune, în mare parte cucerită de islam, din cei patru sute de mii de tonjonghezi din arhipelagul Sulu, 90 % aveau această religie. Prezenţa unui negru american musulman venit să împartă cu ei această viaţă puţin îmbietoare, încălzea inimile credincioşilor, cu atât mai mult că nimeni nu ignora faptul că el se căsătorise cu o tânără văduvă din Basilan — Ivy Patong — şi ea tot musulmană, şi care, mai mult decât atât, provenea dintr-o familie legată de rezistenţa islamică. Aceasta era o poveste de dragoste modernă, întrucât ei se cunoscuseră prin internet.

Jeffrey Cox se pregătea să intre în casă pentru a-şi face un duş, când o văzu pe soţia sa venind cu caietele sub braţ. Ca de fiecare dată, părul îi era ascuns sub un voal şi în ciuda căldurii, corpul îi era înfăşurat într-o rochie lungă bej. Ajunsă în dreptul lui, îşi ridică voalul, dând la iveală graţioasa-i faţă bucălată cu buzele foarte roşii, cu o mină foarte serioasă din cauza ochelarilor cu montură ovală din oţel.

— Directorul a cerut să mă vadă, deoarece nu mi-am achitat în întregime taxa de înscriere pentru trimestrul al doilea.

— Mama mi-a spus că a trimis banii, spuse imediat Jeffrey Cox. Trebuie să mă duc să-i caut la Federal Express.

Ivy îi adresă un surâs plin de recunoștință.

— Asta-i foarte drăguț, pentru că mama nu-mi mai poate da nimic în acest moment. Bine! eu merg să fac un duș. Nu avem prea mult timp. Vaporul pleacă la ora patru.

— Într-adevăr prietenii tăi ne așteaptă?

Soția îl privi mirată.

— Evident! Vom petrece câteva zile cu ei în tabăra lor. Tu nu vrei?

— Bine-nțeles că vreau, spuse Jeffrey Cox, dar treaba asta a fost deja comandată de câteva ori...

— Tu știi că ei nu fac ceea ce vor, îi explică Ivy. Ei sunt vânați de poliție și din cauza aceasta au trebuit să plece din Basilan.

Prietenii lui Ivy constituiau un grup de rebeli islamiști în insulele Sulu. Insula Jolo fusese mereu unul din locurile lor tari. De altfel în 1974 trupele de la Manilla răseseră de pe fața pământului orașul Jolo, făcând douăzeci de mii de morți. Jeffrey Cox nu ignora legăturile strânse dintre Ivy și acest grup. Tatăl ei fusese omorât în luptă de armata filipineză, ea era văduva unuia dintre „comandanții" lor, și potrivit mărturiei sale, fusese amanta altuia, Khadafi Janjalani, care acum se găsea la Jolo.

Jeffrey spera ca acesta să nu manifeste o gelozie intempestivă.

El pătrunse în urma soției sale în unica lor încăpere, cu respirația tăiată de căldura înăbușitoare. Vechiul ventilator chinuit nu reușea decât să miște aerul arzător, fără să-l împrospăteze. Întorcându-i spatele, Ivy începea să-și scoată rochia sa lungă. Jeffrey îi contemplă crupa îmbietoare și simți sângele clocotindu-i în artere. Chiar sub pudica îmbrăcăminte impusă de islam, formele lui Ivy Patong erau în stare să scoată din minți pe cel mai fanatic ayatolah.

Uitând de căldură Jeffrey se apropie de tânăra femeie, o înlănțui din spate și se lipi de ea.

Acest singur contact dezlănțui la el o erecție instantanee care luă foarte repede niște proporții respectabile. Pantalonul lui subțire de pânză, nu-i putea pune frâu dorinței. El începu să se frece ușor de crupa somptuasă, dar Ivy se desprinse și-i spuse:

— Nu acum! Nu avem timp! Riscăm să pierdem vaporul.

Jeffrey Cox se retrase și-i murmură la ureche:

— *Dali kamo!* [1]

Preocupările sale îi lăsau timpul necesar ca să învețe limba tacalog, exercițiu de altfel inutil dacă ținem seama că toți filipinezii bolboroseau engleza.

El se lipi din nou de Ivy plimbându-și mâna pe pieptul ei. Foarte repede, el o simți muindu-se în brațele lui. Aceasta fusese una dintre plăcutele surprize ale noii sale vieți. Ivy, în ciuda atitudinii sale islamice rigide

---

1. Vino aici!

și a alurii sale șterse, era o ființă fierbinte. Vederea sau atingerea sexului bărbatului îi declanșa senzualitatea.

Simțind membrul soțului ei ridicat atingându-i crupa, ea încercă totuși să protesteze cu o voce slabă:

— Nu! Nu! Vaporul...

Ea părea totuși țintuită, ca un iepure fascinat de o cobră. Jeffrey își apăsă și mai tare sexul dur de corpul ei și-i șopti la ureche:

— Tu simți? Sunt tare ca *para.*[1]

El o răsuci și-i văzu privirea încețoșată în spatele ochelarilor. Nu-i fu greu să-i ridice apoi rochia lungă sub care nu purta decât un chilot alb pe care îl făcu să alunece de-a lungul coapselor, fără ca ea să opună vreo rezistență. Cât ai clipi, el se debarasă de pantalonul de pânză, rămânând în chilotul raiat care nu-l jena de loc. Reveni apoi la Ivy, o îmbrățișă rapid și prinzându-i coapsele cu amândouă mâinile, o împinse pe pat unde ea căzu în patru labe. Deja sexul lui gros se strecura spre cel al tinerei femei.

— Oprește-te! mai protestă Ivy. Vaporul! O să pierdem vaporul...

Nici chiar un cutremur nu l-ar fi putut opri pe tânărul american.

Cu delicatețe își prinse membrul cu mâna stângă și-l ghidă spre sexul soției sale și-o penetră. Ea era umectată, dar întâmpina dificultăți din cauza disproporției destul de mari. El avea impresia că violează o copilă, în timp ce Ivy gemea de plăcere, simțind sexul mare care o invada încet. Ea fu scuturată de niște spasme care făcură să-i tremure corpul. Ivy juisa. La începutul relației lor, Jeffrey Cox credea că ea simulează, dar într-o zi a uitării de sine, ea îi mărturisise că numai simpla vedere a sexului lui enorm, pe punctul de a o penetra îi declanșa orgasmul.

Jeffrey Cox văzu niște picături de sudoare apărându-i pe fese. Prosternată ca pentru rugăciune, Ivy înghițise în toată lungimea lui sexul său negru. Cu gura deschisă, cu degetele crispate de cearceaf, ea respira greu. Pătruns adânc în abdomenul ei, cu mâinile pe coapsele femeii, el se retrase încet, apoi reveni cu toată forța greutății sale penetrând-o cu totul.

Era delicios. Totuși sudoarea îi cădea în ochi. Ivy mai bâlbâi „Vaporul...", în timp ce el își accelera ritmul stupefiat de faptul că sexul său se mișca atât de ușor. Dilatată la maximum, Ivy îl primea până la ultimul milimetru. El începu la rândul său să gâfâie, lovind-o din ce în ce mai repede, sexul său lovindu-se de fundul pântecului lui Ivy. Apoi scoase un strigăt sălbatic:

— *I'm coming! I'm coming!*[2]

Simțind jetul puternic umectându-i mucoasele, Ivy avu un nou orgasm și se culcă pe burtă în pat, antrenându-l după ea pe Jeffrey, care nu voia să mai iasă din ea.

---

1. Bară de fier
2. Eu juisez! Eu juisez!

Rămaseră nemişcaţi unul peste altul într-o baie de sudoare, cu inimile bătând puternic, ascultând bâzâitul muştelor şi al ventilatorului. Jeffrey se simţea stăpânul lumii.

— Vaporul! murmură Ivy, încercând să se ridice, strivită de cele o sută treizeci de kilograme ale soţului ei.

Jeffrey se ridică şi se duse clătinându-se la duş. Apa rece curgând pe corpul lui, îi dădu o senzaţie delicioasă. Cu ochii închişi, el o simţi pe Ivy strecurându-se lângă el şi mângâindu-l cu o cârpă pe care o manevra cu o inocenţă atât de perversă care-l făcu să se întărească din nou. La treizeci şi doi de ani dispui de resurse. Supragreutatea nu-l împiedica pe puternicul jeffrey Cox să fie un „sex-machine". Câteodată el se întreba dacă nu acesta era lucrul care o animase pe austera Ivy, cea care pretindea că dorise să se mărite cu un american numai pentru a obţine un paşaport.

* * *

Un triciclubotezat „God is good" îi lăsase pe Ivy şi Geffrey în port în faţa vechiului hovercraft Mitsubishi, al companiei „Fast Seacraft Inc." care se balansa la chei. De-acolo plecau două vapoare pe zi spre Jolo: la ora 8 şi la ora 16. Erau necesare în jur de trei ore de drum pe mare pentru a ajunge pe insulă. Oamenii erau deja la coadă pentru a se îmbarca. Pe chei, chiar înaintea scării de bord se afla o cutie mare de carton. Orice purtător de armă, adică un om din trei, trebuia să o depună acolo urmând să o ia înapoi la sosire. Fiecărui pistolet i se lipea cu grije o etichetă cu numele proprietarului.

Ivy şi Geffrey se duseră spre puntea din faţă unde mirosul de motorină nu era atât de puternic. În depărtare se zărea coasta insulei Basilan. O jumătate de oră mai târziu, hovercraftul se desprinse de chei într-un nor de gaze de motor diesel prost reglat, luând direcţia spre sud. Jeffrey Cox era singurul străin. Nimeni nu mai mergea la Jolo, unde era foarte primejdios. Evident, cazul său era diferit. El era invitat de Radulan Sabiron, unul dintre comandanţii cei mai respectaţi ai misterioasei Abu Sayyaf, al cărei secund nu era altcineva decât Khadafi Janjalani, fostul amant al lui Ivy. Calitatea de musulman a americanului era desigur biletul de intrare indispensabil pentru aceste relaţii.

Acest grup nu avea nimic de-a face cu alte clanuri care făceau legea în Jolo, care erau numite Abu Sayyaf K.F.R. [1]. Gruparea era creată din „politici" care înfăptuiau adevărate acţiuni militare şi cereau de la K.F.R. bani pentru a-i folosi în numele lor; un fel de taxă pe care bărbaţi

---

1. Kidnap for Ransom

precum comandantul „Robot", simplu pirat care răpise străini din Malaezia, o plătea fără să clipească pentru a-și câștiga aura de combatant al islamului a celor de la Abu Sayyaf.

— Vom rămâne mult timp acolo? o întrebă Jeffrey Cox pe soția sa atunci când hovercraftul lua viteză.

— Nu știu, mărturisi tânăra femeie. Radulan este cel care a cerut să te vadă. El nu dă niciodată explicații.

Radulan Sabiron poreclit „ciungul" datorită brațului pierdut în luptă, avea un premiu pus pe capul lui de către poliție și armată.

— Sunt bucuros să-l întâlnesc, strigă americanul pentru a domina zgomotul vântului și al motorul diesel.

— Cred că el vrea să te roage să-i cumperi din America material „sensibil" pentru lupta de noapte, îi strigă Ivy la ureche.

— Voi fi mândru să iau parte la lupta lor, afirmă Jeffrey Cox.

De la primele lor conversații pe Internet, el îi explicase lui Ivy că, musulman fiind, el era pasionat de lupta minorităților musulmane din Filipine oprimate de creștini.

Asurziți de motor și legănați de tangajul hovercraftului, ei nu mai vorbiră deloc tot restul călătoriei. În sfârșit apăru coasta insulei Jolo, presărată cu recife coraliere. Nava își făcu intrarea în micul port din Jolo.

De-abia debarcaseră și un om zdrențăros și mustăcios, cu cămașa scoasă peste blugi se apropie de Ivy și-i spuse câteva cuvinte cu voce joasă. Tânăra se întoarse către soțul ei:

— El a venit să ne caute.

Îl urmară până la ieșirea din port unde așteptau jeepneys și tricicluri.

*
* *

Jeepney-ul obosit pe care doar vopseaua îl mai ținea, sărea din groapă în groapă cu niște scrâșneli sinistre, pe drumul care ducea spre satul Paticul din nordul insulei șerpuind printre plantațiile de cocotieri și cele de durieni sau de mango verzi.

Un indicator „STOP" montat în fața unui baraj din grămezi de ramuri și păzit de câțiva soldați apăru la ieșirea dintr-un sat. Șoferul jeepney-ului frână și opri.

Armata filipineză stabilise niște puncte de control pe cele șase șosele care porneau din Jolo, la câțiva kilometri în afara orașului.

Aceste posturi militare marcau limita zonei controlate de armată. În continuare era teritoriul comandanților misterioasei Abu Sayyaf. Militarii aruncară o privire grăbită asupra pasagerilor aflați în vehicul, privind mai insistent la Jeffrey Cox. Era desigur prima oară când vedeau un negru. Vehiculul porni din nou și douăzeci de minute mai târziu, ajungea la

Paticul, un sat mic, cu câteva sute de locuitori. Ivy și Jeffrey Cox părăsiră mașina urmându-și călăuza. Acesta din urmă îi conduse într-un hangar care adăpostea un jeep vechi din vremea celui de-al doilea război mondial. Zdrențărosul se urcă la volan și după câteva încercări ratate reuși să pornească motorul. La ieșirea din Paticul se angajă pe o cărare aproape invizibilă, mergând în zig — zag printre pâlcurile de bambuși uriași și cocotieri, o junglă încă răzlețită. Amortizoarele Jeep — ului nu mai funcționau de mult iar pasagerii săreau în sus la fiecare groapă. Erau cât pe ce să se împotmolească la trecerea printr-un fel de mlaștină. Pe măsură ce înaintau, jungla devenea tot mai deasă. Crengile le zgâriau fața. Imediat ajunseră între două perdele de vegetație, unde vizibilitatea era redusă sub zece metri.

— Este departe? întrebă Jeffrey Cox agățat ca o maimuță de unul din stâlpii jeep-ului.

— Nu știu exact, răspunse Ivy. La baza lui Paticul Hill.

Nu se mai sfârșea; nu înaintau cu mai mult de douăzeci de kilometri pe oră, aruncați în toate direcțiile și scuturați ca niște pruni. În afara păsărilor, nu se mai zărea nici o formă de viață.

Deodată apăru ca din senin o siluetă. Era un copil purtând un T — shirt alb și o haină militară, iar în jurul capului un turban roșu. Pe umăr puștiul avea un M 16 îmbogățit cu un A.G. M 79 iar torsul era înfășurat în cartușiere. Conducătorul jeep-ului opri imediat. Cei doi bărbați schimbară câteva cuvinte, după care jeep-ul porni.

— Aproape am ajuns, anunță Ivy.

Efectiv poteca ieși într-un luminiș ocupat cu construcții rudimentare: platforme de bambus pe stâlpi acoperite cu saltele, protejate de frunze de bananier amestecate cu tablă ondulată.

Vreo douăzeci de bărbați foarte tineri în ținută eterogenă, toți înarmați cu M 16, erau așezați pe jos printre cutiile de muniție deschise. Unii dintre ei mestecau trestie de zahăr. Un tranzistor emitea muzică stridentă. Toate privirile se îndreptară asupra noilor sosiți.

Jeep — ul se opri în dreptul casei celei mai depărtate. Acolo era așezat un bărbat în haină, cu un M 16 lângă el și o farfurie în echilibru pe genunchi. Purta pe cap un keffieh cu carouri bleu și negre aranjat în chip de turban. Cioc — ul peste T — shirt — ul alb îl făcea să pară scheletic.

Jeffrey Cox fu izbit de intensitatea privirii sale, niște ochi de nebun cu priviri halucinante. Împreună cu fața-i suptă îi confereau un aer de boală. Brațul său stâng era înlocuit cu o proteză care pornea de la cot.

În fața lui Jeffrey se afla Radulan Sabiron, poreclit „ciungul", cunoscut pentru cruzimea și fanatismul lui. În vârstă de vreo cincizeci de ani, supraviețuia de douăzeci de ani de guerilă. În spatele lui, Jeffrey Cox zări o mitralieră grea pe afet și trei oameni lungiți la umbră. Erau garda sa de corp.

Radulan Sabiron puse jos farfuria cu orez și îi adresă câteva cuvinte lui Ivy, cu palma pusă la piept după moda musulmană.

— Ne salută și ne mulțumește că am venit până la el, traduse tânăra femeie.

Șeful rebel se exprima în tanjug, dialect vorbit în Sulu. Jeffrey îi răspunse în engleză, punându-și de asemenea mâna pe inimă și-i spuse lui Ivy:

— Întreabă-l dacă se teme de vreun atac din partea armatei.

Fata puse întrebarea și traduse răspunsul:

— Dumnezeu este cea mai bună protecție a mea.

Cădea seara. Tânăra femeie și Radulan Sabiron mai schimbară câteva cuvinte. El începu din nou să mănânce și Ivy îl anunță pe Jeffrey:

— O să ne dea să mâncăm și vom dormi într-un bungalou lângă al lui.

„Bungalou" era un termen foarte pompos pentru o platformă de bambus acoperită cu frunze de bananier și deschisă spre toate cele patru vânturi. Cea mai mare parte a bărbaților dormeau însă direct pe sol, pe rogojini. Noaptea temperatura nu scădea. Dacă se acopereau cu o cuvertură, aceasta era din cauza precipitațiilor bruște.

Li se aduseră două farfurii de tablă cu un amestec de orez și pește, precum și apă. Alături, Radulan Sabiron terminase de mâncat și se ruga îngenunchiat în direcția Meccăi.

În câteva clipe se făcu noapte. Lui Jeffrey Cox nu-i era foame. El se lungi și când femeia termină veni și se lipi de el. În afara câtorva țipete ale păsărilor de noapte, liniștea era totală. Tânărul american privea cerul înstelat ușor angoasat. Aici te simțeai rupt de lume. În timp stelele se ascunseră una câte una și începu să cadă o ploaie călduță violentă. Picăturile enorme se striveau ca niște proiectile de tabla jeep — ului parcat lângă ei.

*
* *

Jeffrey Cox fu trezit de lumina zilei. De altfel, nu dormise mult, fiind hărțuit de o mulțime de insecte. Ivy protejată de rochia sa lungă, înfruntase mai bine asaltul acestora. Li se aduse ceai în niște cești de metal. Niște tineri combatanți, puțin mai înalți decât armele lor M 16, cu obrazul plat și privirile lipsite de expresie, dopați cu shabu [1], începură să le dea târcoale. Li se spunea să omoare și ei o făceau. De-abia știau să se servească de armele lor, dar nu se temeau de armata filipineză, crezându-se protejați de Dumnezeu. Unul dintre ei le propuse să-i conducă până la râul din apropiere ca să se spele.

---

1. Drog comparabil cu hașișul.

Merseră un sfert de oră prin junglă.

Când reveniră în tabără, Radulan Sabiron se pregătea să-și facă rugăciunea ca ceilalți combatanți și lucru ciudat, el nu se mai ocupă de vizitatorii săi.

— Prietenul tău Khadafi Janjalani nu-i aici? o întrebă Jeffrey pe Ivy.

— Nu! zise ea. Nu l-am văzut. Probabil că este plecat într-o altă tabără mai departe.

Într-un fel, lui Jeffrey Cox îi convenea asta...

În tabără domnea calmul cel mai absolut și căldura începea să le pară îngrozitoare, dar luptătorii ciungului părea să nu o simtă. Unii dintre ei își curățau armele, alții se odihneau mestecând trestie de zahăr. Țânțarii începeau să atace. Deodată Jeffrey Cox se întrebă ce căutau ei acolo. El se întoarse spre Ivy:

— Întreabă-l pe comandantul Radulan dacă are ceva de vorbit cu mine.

— Mă duc să văd, zise ea.

El o văzu apropiindu-se de bungaloul ciungului și începând convorbirea. Câteva clipe mai târziu Ivy reveni, escortată de un tânăr bărbat care se uita șașiu.

— Vino! spuse ea. Radulan o să îți arate un prizonier.

— Un prizonier? întrebă Jeffrey Cox mirat. Ei au prizonieri?

Ivy nu-i răspunse și ei îl urmară pe puști pe o potecă strâmtă, ca un tunel săpat în zidul de vegetație, dând într-un luminiș în centrul căruia se afla o colibă din bambus ca un cub de doi metri pe doi. Doi bărbați păzeau construcția, alături de un aparat de radio.

Îngrozit, Jeffrey Cox observă că în încăpere se afla un om îmbrăcat cu o cămașă zdrențuită și un pantalon lung de culoare kaki. Un filipinez. Acesta avea gleznele și încheieturile mâinilor legate la spate, părul lung și o barbă încâlcită. Așezat pe jos, cu capul în piept stătea perfect imobil. Când Jeffrey Cox se apropie de colibă filipinezul întoarse capul, americanul întâlnind privirea inexpresivă a unui animal hăituit. Prizonierul părea incapabil să vorbească.

— Cine este acest om? întrebă Jeffrey. Un militar?

Ivy schimbă câteva cuvinte cu unul dintre gardieni și răspunse sec:

— Nu. Este un preot catolic. L-au capturat la Basilan acum câteva luni, ascunzându-l aici.

— Dar ce le-a făcut acest om?

— Nimic, răspunse cu simplitate femeia. Este un preot. El caută să îndepărteze oamenii de la Adevărata Credință.

Jeffrey Cox își întoarse fața bulversat. Simți dintr-o dată pofta de a pleca rapid din acel loc. Privi ceasul.

— Să plecăm de aici. Vreau să vorbesc cu Radulan Sahiron, pentru a vedea dacă pot să îl ajut. Pe urmă nu trebuie să mai întârziem prea mult dacă vrem să prindem hovercraftul.

Începea să simtă o indispoziție: țânțarii și nenumăratele insecte din junglă și nervozitatea. Cei doi porniră spre tabără. Radulan Sahiron discuta cu voce scăzută cu vreo zece luptători bine înarmați, care dispărură imediat în junglă.

Ivy se apropie imediat de el, lăsându-l pe Jeffrey puțin mai în spate. Avu o scurtă conversație cu Radulan, apoi tânăra femeie se întoarse către soțul ei. Părea contrariată.

— Radulan întreabă dacă ai pe ce să scrii.

— Bineânțeles că da, spuse Jeffrey Cox scoțând din buzunarul cămășii sale un carnet. Dorește să fac o listă cu ceea ce are nevoie?

Femeia traduse iar șeful rebelilor se lansă într-o lung monolog cu aerul din ce în ce mai supărat. Ivy părea foarte încurcată. Finalmente spuse fără a-l privi pe Jeffrey:

— Radulan spune că trebuie să-ți dictez condițiile eliberării tale.

— Eliberarea mea? exclamă Jeffrey sufocat. Ce vrea să însemne asta. Eu nu sunt prizonier! Am venit aici liber, cu tine în calitate de invitat.

Ivy traduse declanșând o frază scurtă a lui Radulan Sahiron.

— El spune că tu ești un agent al C.I.A. venit pentru a-l spiona.

* * *

Jeffrey Cox avu impresia că i se toarnă plumb topit în stomac dar reuși să afișeze un surâs crispat.

— Este o glumă? întrebă acesta.

Radulan Sahiron începu să gesticuleze cu gesturi largi. Mai mulți combatanți lungiți prin apropiere se ridicară și se apropiară. Ivy se schimbase la față, vizibil tulburată de ceea ce spunea comandantul. Acest din urmă tăcu iar femeia traduse cu o voce tremurândă:

— El pretinde că tu ai abuzat de naivitatea mea, tu fiind un spion.

Jeffrey Cox își șterse fruntea. Oamenii din jurul lui îl priveau cu o față încruntată. Aceasta nu mai era o glumă. Era un coșmar.

— Spune-i că nu fac parte din C.I.A., spuse el cu o voce care se dorea fermă. Am venit în Filipine pentru a te cunoaște pe tine și poate pentru a-i ajuta pe cei care luptă pentru djihad.

Ivy traduse răspunsul soțului ei, dar care nu păru să-l tulbure pe Ciung. Acesta din urmă luă dintr-o sacoșă o coală de hârtie pe care o despăturî și fixându-l pe Jeffrey cu o privire încărcată de ură o citi, după care Ivy traduse:

— Tu nu te numești Jeffrey Cox. Numele tău real este John Priscoll, agent C.I.A. Te-ai aflat la Chartoun în Sudan din 1996 până în 1998, în calitate de prim secretar al ambasadei americane, în mod oficial press — oficer. În realitate aveai însărcinarea de a te infiltra în Jamaa Islamyia. Tu ești un spion.

Jeffrey Cox tăcu uluit, cu toţi neuronii blocaţi, paralizat şi nesimţind deloc căldura. O muscă mare bâzâia în jurul feţei sale, dar acesta nu o îndepărtă. Căută privirea soţiei sale dar aceasta îşi întoarse ochii.

— Mă numesc în realitate Jeffrey Cox, spuse americanul cu o voce prost stăpânită, şi nu lucrez pentru C.I.A. Simţea cu picioarele sale se topesc sub el. În acest colţ pierdut de junglă era în mâinile lui Radulan Sahiron fără nici un fel de apărare. Acesta din urmă îşi reâncepu diatriba iar Ivy se întoarse spre Jeffrey Cox.

— Doreşte să scrii ceea ce îţi voi dicta eu. Eşti gata?

— Da, da, bâlbâi Jeffrey.

Acesta luă un stilou cu mâna tremurândă. Ivy începu să dicteze pe măsură ce Radulan vorbea.

„În numele lui Allah cel atotputernic şi mizericordios, noi am capturat un spion al C.I.A. care pretinde a se numi Jeffrey Cox. Acesta i-a atacat deja pe Combatanţii pentru Credinţă în Sudan şi a fost demascat la timpul respectiv. Acum el este prizonierul nostru şi va fi eliberat numai în schimbul a trei dintre fraţii noştri deţinuţi în mod nejustificat în închisorile americane: şeicul Omar Abdel Rahman, Ramzi Youssef şi Abu Haider. Dacă guvernul necredincios de la Washington refuză generoasa noastră propunere, spionul Jeffrey Cox va fi decapitat. Comandant Radulan Sahiron."

Când Jeffrey Cox termina de scris textul, mâna îi tremura deja într-un hal fără de hal. Aruncă o privire îngrozită spre soţia sa.

— Ivy!

Radulan Sahiron spuse ceva după care femeia întrebă:

— Ai paşaportul la tine?

Cox îl întinse mecanic.

— Şi ceea ce ai scris...

Bărbatul rupse pagina din carnet şi o întinse femeii. Ivy o strecură în paşaport privind la Radulan Sahiron întrebător. Acesta îi spuse o frază cu voce seacă. Ivy punându-şi voalul pe faţă se întoarse pornind spre jeep, încadrată de doi combatanţi.

— Ivy!

Jeffrey nu se putuse reţine să nu strige. Tânăra femeie nici măcar nu se întoarse. Se urcă în jeep-ul care după câteva manevre se depărtă hurducăind. Jeffrey, blocat, o văzu întorcându-se, dar după câteva secunde fu înghiţită de junglă.

Nu-şi mai putu permite nici măcar o întrebare. Şase combatanţi se năpustiră asupra lui aidoma unor liliputani care îl atacau pe Guliver. Mâinile îi fură legate la spate apoi fu perchiziţionat. Totul semăna cu un vis urât, dar din păcate era numai realitatea. Bărbatul se aştepta să fie dus undeva dar luptătorii se mulţumeau să aştepte.

Într-o ultimă tentativă Jeffrey strigă spre Radulan Sahiron:

— Sunt nevinovat! Nu sunt spion! Eliberați-mă.

Comandantul nu se osteni să-i răspundă.

Deodată apăru din junglă un grup restrâns. Erau doi luptători care încadrau pe prizonierul văzut mai devreme în coliba de bambus. Aceștia se opriră în fața comandantului, forțându-l pe prizonier să îngenunchieze direct pe pământ. Acesta părea drogat, fără reacții, cu capul lăsat în piept.

Jeffrey Cox nu avu prea mult timp pentru a se întreba de ce fusese adus acesta. Un tânăr luptător veni și aduse lui Radulan un parang [1] într-o teacă de metal.

Radulan se ridică alene și, fixând teaca sub brațul stâng prinse cu dreapta mânerul parang-ului făcând să-i lucească lama. Aceasta avea o lungime de aproape cincizeci de centimetri împodobit fiind cu arabescuri elegante. Americanul nu văzu că lama acestuia strălucea în soare într-un fel sinistru.

Radulan Sahiron puse teaca jos și se apropie de prizonier cu parangul în mână. Ridică brațul drept ca și cum s-ar pregăti să lovească. apoi îl coborâ imediat. O imensă senzație de liniște dilată pieptul lui Jeffrey Cox: toate astea păreau o afurisită de punere în scenă, un fel de teatru. Preotul prostrat nici măcar nu reacționase. Ciungul se lansă într-un potop de cuvinte. Imediat unul dintre rebeli își puse arma pe sol apropiindu-se de șeful lui. Acesta îi întinse parang-ul pe care acesta îl apucă cu amândouă mâinile de mâner. Din nou Jeffrey avu senzația de sufocare. Lupătorul se întoarse spre Radulan care făcu un semn cu capul.

Imediat, cu toate forțele filipinezul coborâ greul parang pe ceafa prizonierului. Lama de oțel se înfipse în carne, tăind vertebrele, mușchii, cartilagiile, ca și cum ar fi trecut prin unt.

Capul preotului se rostogoli înaintea corpului, rămânând câteva secunde în echilibru înainte de a se răsturna în față. Din venele trașate țâșni un jet de sânge care se reduse rapid. Inima preotului încetase să mai bată. Pata întunecoasă se mări, absorbită fiind imediat de sol. Călăul improvizat șterse liniștit parang-ul pe cămașa mortului, îl băgă înapoi în teacă și veni să-l depună la picioarele șefului său. Acesta înhăță capul încă plin de sânge de păr și-l aruncă în fața lui Jeffrey Cox, spunându-i o frază din care acesta nu înțelese nici un cuvânt.

Imediat, doi dintre tinerii luptători îl duseră pe Jeffrey Cox. Paralizat de spaimă acesta nici măcar nu se zbătea. Avea de a face cu fanatici dezumanizați, care acționau cu cruzime și indiferență glacială. Își reaminti privirea inexpresivă și resemnată a nenorocitului preot sacrificat aidoma unui pui de găină. Era ceva abominabil. La capătul potecii Jeffrey zări coliba de

---

1. Un fel de hanger cu lama întoarsă.

bambus a cărei ușă rămăsese deschisă. Odată împins în interior fu izbit de mirosul de excremente răspândite pe sol. Încercă în zadar să găsească un colț mai curat pentru a se așeza și sfârși prin a rămâne în picioare rezemat de unul dintre stâlpi. În ciuda foilor de bananier care îl adăposteau puțin de soare, căldura era înăbușitoare iar el se sfârșea de sete.

Cei doi combatanți se așezară în fața intrării colibei.

— Dați-mi ceva de băut, ceru Jeffrey.

Unul dintre cei doi îl privi surâzând, apoi îl lovi peste față cu arma înainte de pufni în râs. Descurajat, Jeffrey încercă să nu cedeze panicii, spunându-și că Ivy urma să încerce să facă imposibilul pentru a-l scoate de acolo. I-ar fi plăcut ca ea să manifeste mai multă indignare, eventual să nu-l lase singur. Jeffrey, pentru a se liniști puse brusca atitudine distantă a soției sale pe seama fricii. În definitiv, Sahiron și ceilalți erau prietenii ei. Probabil că Ivy se simțea teribil de supărată de acuzațiile aduse soțului ei.

Peste câteva clipe, un puști se ivi din pădure ținând în mână un sac de plastic plin cu fructe de mango. Unul dintre gardieni îi dădu un bilet și schimbară câteva cuvinte. Puștiul se opri în fața colibei, examinându-l cu curiozitate pe Jeffrey Cox. Privirile lor se întâlniră, americanul nevăzând în privirea puștiului decât o imensă curiozitate fără nici o urmă de milă. Se scutură pentru a îndepărta muștele iar copilul făcu un salt înapoi. Este reflexul în fața unei bestii primejdioase la Zoo.

Imediat puștiul se depărtă fugind, Jeffrey Cox ghemuindu-se într-un colț al colibei.

Închise ochii și revăzu parang-ul curmând viața preotului care îl precedase în această colibă. Din toate puterile sale, începu să se roage la Dumnezeu pentru a nu-l abandona, regretând pentru prima dată că se lăsase antrenat în această aventură.

Capitolul II

Ventilatoarele elegante agăţate de tavanul din Bamboo's Bar se roteau silenţios, lucru dealtfel total inutil graţie aerului condiţionat perfect reglat, dar acestea făceau parte din decorul „colonial" al locului. Malko o dezbrăca din priviri pe cântăreaţa de culoare în rochie de paiete, aflată pe scena din faţa mesei sale.Părea că ea cântă numai pentru el Stormy Weather. Părea o reîntoarcere în Bangkok-ul anilor patruzeci, perioadă când Oriental-ul nu era decât un hotel mic dar foarte elegant, pe marginea lui Chao Praya. Îşi reprimă un căscat, urmare a celor şase ore diferenţă de fus orar, şi luă o înghiţitură serioasă din paharul cu Mai — Tai, cocteil cu o frumoasă culoare purpurie, preparat pe bază de rom. În final, nu avea de ce să se simtă nemulţumit pentru o escală la Bangkok la cererea C.I.A., înaintea destinaţiei finale, Insulele Filipine.

În ciuda arhitecturii urâte, a zgomotului şi a circulaţiei nebune, era un oraş sexy, ca o femeie nu foarte frumoasă care te stârneşte fără un motiv anume. În orice caz, circulaţia era mult mai bună faţă de vizita sa anterioară, datorită liniei aeriene de metrou recent dat în folosinţă şi a reţelei de autostrăzi urbane care desăvârşeau împărţirea oraşului.

Aruncă o privire ceasului său Breitling Crosswind. Craig Maloney, şeful filialei C.I.A. din Bangkok, întârzia. Solista tăcuse, iar el se dedică lecturii Bangkok Post pentru a evita să adoarmă. Răpirile de persoane din insula Jolo, arhipelagul Filipinez, ocupau aproape în întregime pagina de „Foreign News". În ultimele cinci luni, un anume comandant „Robot" pretinzând că aparţine grupului radical islamist Abu Sayyaf, răpise nişte turişti europeni aflaţi în vacanţă în Malaezia, restituindu-i guvernelor respective la preţul de un milion de dolari de persoană. Ostaticii erau eliberaţi cu picătura, probabil pentru a le lăsa răpitorilor lor timpul necesar pentru a număra banii. Malko închise ziarul consternat. Nicăieri nu se vorbea de ostatici americani, şi totuşi C.I.A. îl smulsese din castelul său de la Liesen, de la afacerile sale importante cerându-i să ia primul avion cu destinaţia Filipine. Oare de ce?

Nu aflase încă răspunsul la această întrebare, când uşa de la Bamboo's Bar se deschise în faţa unui bărbat masiv, cu costum şi cravată

în ciuda zăpușelii, cu ochelari de baga și o bărbie retrasă. Acesta inspectă sala, se îndreptă spre Malko cu un surâs confuz și-i scutură mâna mai-mai să-i smulgă brațul.

— Sorry! Sunt încă locuri unde se circulă prost în acest oraș! Sunt încântat că v-am cunoscut.

— Ce doriți să beți? întrebă Malko.

— Un Defender „Succes" cu gheață, răspunse americanul.

Malko făcu comanda. Cântăreața reîncepuse treaba acompaniată de orchestră, fapt care făcea imposibilă orice conversație. Craig Maloney își bău Scotch-ul vechi de 12 ani remarcând:

— Nu vă este foame după această călătorie?

— Puțin.

— Să mergem la restaurantul chinezesc din vecini. Este cel mai bun din Bangkok.

Malko abandonă paharul pentru a merge la pavilionul din fața Orientalului care adăpostea restaurantul chinezesc cu mai multe saloane mici, ospătărițe rigide înveșmântate în straie chinezești și veselă pretențioasă. Comandară un prânz regesc și din momentul în care șeful de sală dispăru Malko puse întrebarea pe care o avea pe vârful limbii încă din primul moment.

— Aveți idee în ce constă misiunea mea în Filipine? Și de ce mi s-a cerut să fac această escală la Bangkok?

Craig Maloney surâse cu subînțeles.

— Bineînțeles! Doriți puțin ceai?

— Mulțumesc, spuse Malko. Vă ascult.

Americanul repuse ceainicul pe masă.

— Mai întâi trebuie să știți că Asia de Sud-Est neliniștește mult Casa Albă. În această regiune a lumii puseul islamist radical se manifestă foarte violent, susținut de populații musulmane precum cele din Indonezia și Malaezia. În Filipine lucrurile stau puțin altfel: musulmanii reprezintă doar 6 % din populație, fiind comasați în sudul arhipelagului, în insula Mindanao și în arhipelagul Sulu, ceea ce filipinezii numesc „regiunea autonomă musulmană Mindanao". Începând din anii șaptezeci, diferite grupări islamice luptă pentru o independență pe care Manilla refuză să le-o acorde.

Chelnărița aduse supele în niște boluri încântătoare care păreau să aparțină unui muzeu. Americanul își întrerupse exposeul.

— În această situație, ce pot face eu? întrebă Malko după ce fata se depărtă.

— Ați auzit vorbindu-se cumva de gruparea Abu Sayyaf, replică Craig.

— După cele din ziare, ei sunt cei care dețin turiștii răpiți pe insula Jolo.

Craig Maloney luă o bucată de carne de rață cu ceai folosind bețișoarele, apoi îl corectă:

— Vom mai vorbi despre aceste incidente. Nu este acesta esențialul. Începând din 1970 această zonă este în fierbere. În 1971 colonelul Khadafi a dat semnul de începere a luptei de eliberare a musulmanilor filipinezi, protestând contra „genocidului" asupra minorităților din insula Mindanao. Apoi el a invitat la Tripoli pe șeful rezistenței islamiste de atunci, un anume Nur Misuari, autorizându-l să deschidă un birou în Libia, finanțându-l bineînțeles. După aceasta, acțiunile teroriste ale grupărilor radicale nu au încetat niciodată, antrenând reacții violente din partea armatei filipineze. O dată cu trecerea anilor, aceste grupări au devenit din ce în ce mai puternice. De altfel în timpul războiului din Afganistan opunând pe sovieticii care ocupau țara moudjahedinilor musulmani, combatanții islamiști din Mindanao au trimis o „brigadă" pentru a susține pe frații lor afgani, brigada islamică internațională. Atunci când războiul de eliberare a țării s-a terminat, membrii scăpați cu viață ai acestei brigăzi, și-au reluat lupta sub două grupări diferite: Al Hakarat Al Islamyia, cunoscut sub numele de „Abu Sayyaf Group", și Moro Islamic Liberation Front, operând în insula Mindanao. Acesta din urmă după ani de lupte, a ajuns la un acord de dezarmare cu guvernul filipinez și a acceptat să fie dezarmat. Dimpotrivă, unul din combatanții islamici, Abubakar Janjalani, după un antrenament militar în Siria și Libia, a jurat să continue lupta, Jihad Kital[1], pentru a elibera sudul Filipinelor de sub dominația creștină. El a început din 1990 să predice în moschei madrasah[2], sprijinindu-se pe o cunoaștere aprofundată a teologiei islamului.

— Și guvernul l-a lăsat de capul lui? întrebă Malko.

— Au crezut că mișcarea se va destrăma. Noi dealtfel, nu ne simțeam în pericol. În 1992 însă lucrurile s-au deteriorat. Abubakar Janjalani a înființat grupul „Abu Sayyaf"[3] cu baza pe insula Basilan, la sud de Mindanao. Au depășit rapid câteva sute de adepți, fiind echipați cu puști de asalt, mitraliere, mortiere și tunuri fără recul.

— Cine i-a finanțat? întrebă Malko, atacând puiul cu lămâie. Aceste arme costă foarte mult.

Americanul făcu o grimasă.

— Libia în primul rând, explică el, prin intermediul ambasadorului său la Manilla, Rajab Azzarouk, în fapt reprezentant al Serviciilor libiene. Mai mult, acesta s-a implicat în răpiri, în uciderea sistematică a preoților catolici, având ca scop instaurarea unei republici islamice la Basilan.

---

1. Războiul sfânt.
2. Școlile coranice.
3. „Justițiarul"

Răpirile, luările de ostatici în vederea răscumpărării din rândurile comercianților, cu deosebire chinezi și atacurile asupra trupelor filipineze le-au adus simpatia populației locale musulmane.

Malko îl întrerupse:

— În ziare am citit că Libia a participat la negocierile pentru recuperarea ostaticilor, oferindu-se chiar să achite răscumpărarea acestora. Și toate acestea sub egida vechiului ambasador libian la Manilla, Rajab Azzarouk. Este una și aceeași persoană?

— Aceeași! confirmă Craig Maloney cu o față mâhnită. Vom reveni asupra acestuia... Prin urmare, guvernul filipinez în fața amenințărilor grupării Abu Sayyaf a reacționat într-un târziu, trimițând trupele la Basilan. Au avut loc lupte grele, în care Abubakar Janjalani și-a pierdut viața. A fost înlocuit de Radulan Sahiron, de asemenea un mare fanatic ca și el. Acesta a stabilit gruparea Abu Sayyaf pe insula vecină Jolo, unde populația este majoritar musulmană, iar jungla total impenetrabilă.

— Aceștia sunt cei care i-au răpit pe turiști?

— Nu. Insula Jolo a fost mereu un refugiu pentru pirați. Sub protecția combatanților islamiști, unii se autointitulează „comandanți" și comit crime de drept comun ca fiind predicate de islam. Cu deosebire, aceștia răpesc chinezii bogați și comit jafurile asupra containerelor aflate în porturi. Iată cum profită de „umbrela" ideologică, reclamând apartenența la neclara și încâlcita Abu Sayyaf.

— Asta este tot ce s-a putut face?

Americanul zâmbi amar.

— Evident, nu. Poliția din Jolo a identificat cinci bande, mai activă fiind cea a comandantului „Robot", autointitulată „Abu Sayyaf Kidnap for Ransom". Diferența față de adevărata „Abu Sayyaf" este că aceea are la bază motivații politice.

— Dar aceștia din urmă nu au nimic de obiectat?

— Nu, explică Craig Maloney, pentru că cei din „K.F.R." le varsă o cotă parte din veniturile astfel însușite! Un fel de drept, de licență de folosire a numelui. Adevărata „Abu Sayyaf" folosește banii pentru a cumpăra arme și muniție, creându-se totodată imaginea unei rezistențe islamiste unite pe insula Jolo.

Malko lăsă bețișoarele pe masă.

— O clipă! Sugerați că o parte din banii plătiți de Libia ca răscumpărare pentru ostaticii occidentali au din capul locului ca destinatar gruparea politică „Abu Sayyaf"?

— Exact! confirmă Craig Maloney. Este faptul care ne-a făcut să ne întrebăm cine i-a sugerat comandantului „Robot" ideea de a răpi străini, pentru care poate pretinde sume astronomice în dolari, în loc de a se mulțumi cu câteva milioane de pesos filipinezi pe care-i putea obține în schimbul ostaticilor locali.

— Libienii?

Craig Maloney oftă:

— Nu deţinem probe, dar pare foarte logic. Aceştia sunt implicaţi încă de la debutul mişcării islamiste în Filipine. În ultimii ani au lăsat-o mai încet cu activitatea de susţinere a terorismului datorită fricii, dar colonelul Khadafi nu s-a schimbat. Acum, Libia ar fi mulţumită să profite de situaţia în care guvernele occidentale, pline de orgoliu, vor refuza să plătească răscumpărările. Iată cum colonelul Khadafi va prinde doi iepuri dintr-o lovitură: prima, va ameliora propria imagine pozând în binefăcător al omenirii, şi a doua, voalat îşi va finanţa „clienţii". Well done.[1]

Se simţea sugrumat de furie.

Malko bău puţin ceai pentru a-şi domoli furia, apoi întrebă:

— Acesta-i motivul pentru care Agenţia doreşte ca eu să merg în Filipine?

Craig Maloney îşi ridică ochelarii pe frunte pentru a-şi şterge ochii înlăcrimaţi, şi lăsându-i să cadă spuse:

— Nu. Această poveste nu are nimic în comun cu dumneavoastră. Este o problemă a guvernului filipinez devenit ridicol şi a celor europene care se dezonorează. Problema noastră este o cu totul alta. O problemă foarte gravă. De patru zile gruparea Abu Sayyaf condusă de Radulan Sahiron a capturat unul dintre field-officer-ii noştri, şi ameninţă că îl vor executa.

* * *

Am ajuns în miezul problemei. Craig Maloney îşi aranjă ochelarii, scoase o ţigară şi o aprinse cu bricheta sa Zippo gravată cu însemnele C.I.A. Malko îi lăsă răgazul câtorva fumuri înainte de relansa discuţia.

— Care sunt circumstanţele acestei capturi?

— Este o poveste lungă, începu şeful secţiei locale a C.I.A. reluându-şi ceaiul. De mai bine de trei ani avem privirile aţintite asupra grupării Abu Sayyaf sprijiniţi fiind de omologul nostru filipinez. Acesta este cel care cunoaşte cel mai bine problemele locale. Avem de asemenea nişte fotografii din satelit pentru a putea urmări locaţiile şi deplasarea diferitelor grupări, numai că nu am putut afla nimic cu privire la legăturile lor cu exteriorul, nimic referitor la contactele acestora cu Pakistanul, Libia, Siria, Afganistanul şi Yemenul, şi nici despre relaţiile cu alte grupări radicale, inclusiv din Statele Unite sau despre eventualele lor relaţii cu Ben Laden.

— Filipinezii n-au putut infiltra pe nimeni?

— Nu. Aceştia se cunosc bine între ei. D.O.[2] a avut mai multe reuniuni

---

1. Bine lucrat, bine jucat.

2. Divizia Operaţiuni.

pe această temă și, în final am decis să încercăm noi înșine o penetrare. Era o ocazie bună pentru a pune în practică noile directive mutând din nou prioritatea pe HUMINT [1] sau ELINT [2].

— Asta nu pare foarte sigur, remarcă Malko. Dacă filipinezii nu sunt în stare...

— Un tip din Divizia Informații a avut o idee genială, recunoscu Craig Maloney. Ei au o echipă care cotrobăie pe Internet în căutarea site-urilor suspecte. Acum câteva luni, ei l-au reperat pe cel al unei filipineze, Ivy Patong care locuiește la Zamboanga pe insula Mindanao și spunea că dorește să intre în legătură cu un american pentru a se căsători.

— Amuzant, dar nu suficient, zise Malko.

— Așteptați! Le-am cerut omologilor noștri filipinezi să o „purice" pe această fată și acolo am ridicat Jackpot-ul! Ivy Patong este fiica unui activist islamist ucis în luptele cu armata filipineză, văduva unui comandant de-al lui Radulan Sahiron, de asemenea căzut cu arma în mână, la rândul ei fiind metresa lui Khadafi Janjalani, fratele fondatorului grupării, aflat încă în viață.

— Este prea frumos pentru a fi adevărat, remarcă Malko.

— Este adevărat! Totul a fost verificat. Această fată este născută la Basilan, dar trăiește în Zamboanga, marele port din sudul insulei Mindanao, unde urmează studii de business managing, într-un colegiu de iezuiți.

— Pentru o musulmană este ciudat, reflectă Malko.

Craig Maloney înlătură obiecția:

— Treaba asta-i pentru filipinezi! Totuși Ivy Patong poartă văl pe față și este foarte credincioasă. În orice caz noi ne-am spus că prin ea, cu foarte multă răbdare, vom penetra în centrul fabuloasei Abu Sayyaf și că vom obține finalmente informații prețioase.

— Deci dumneavoastră i-ați trimis un logodnic, conchise Malko.

— Nu a fost o treabă ușoară, recunoscu americanul. Mai întâi ne trebuia un musulman. Nu există mulți în Agenție,băşca unul cu profil ca să nu trezească bănuiala islamiștilor. Ordinatorul nostru a lucrat până aproape să facă explozie dar la sfârșit a ieșit numele: Jeffrey Cox, un field officer de treizeci și unu de ani, diplomat al universității din Berkley, angajat de Agenție acum șapte ani, fiind la post în Sudan, un tip strălucitor, solid și ambițios, un negru.

— Un negru! repetă Malko.

---

1. Human Intelligence.
2. Electronic Intelligence.

— Era tot ce aveam! mărturisi Craig Maloney. Nimeni nu era potrivit pentru această misiune N.O.C.[1], evident între riscul de a se face expulzat dintr-o țară și cel de a fi castrat. Nu are nici o fotografie. Jeffrey Cox a acceptat imediat, prea bucuros că i se oferă ocazia să iasă în evidență. La noi sunt foarte puțini negri și Jack Dourming, șeful D.O. și-a dat avizul favorabil.

— Mai trebuia ca el să-i fie pe plac acestei Ivy Patong... În Filipine nu sunt prea mulți negri.

— El a plăcut-o! triumfă Craig Maloney. Mai întâi el a început să corespondeze prin Internet cu Ivy Patong, folosind back-round-ul fratelui său Mickael care este negustor de mașini în Oregon. I s-a construit o solidă „legendă" cu complicitatea mamei lui care trăiește la San Francisco. Puțin câte puțin, aceste relații pe Internet s-au dezvoltat. Ivy Patong a spus că vrea să locuiască în Statele Unite, dar cu pașaport filipinez. Părea nesperat. Au făcut și schimb de fotografii.

— O adevărată poveste de dragoste, sublinie Malko cu un surâs ironic. Ea nu s-a mirat că este negru?

— Nu! În ochii ei conta mai mult faptul că este musulman. După trei luni, Jeffrey Cox i-a spus că renunțase la negoțul cu mașini pentru a-și lua un an sabbatic și că el vrea să o cunoască în carne și oase.

— Iar fata a spus da...

— Într-adevăr. Era în luna martie a acestui an. Divizia Operațiuni l-a pregătit serios pe Jeffrey Cox. I s-a explicat că din momentul în care va pune piciorul în Filipine, nu va mai avea nici un contact cu nici o persoană de la noi, nici prin telefon, nici prin scrisori și nici prin întâlniri directe, fiind prea periculos. El urma să se descurce singur. I s-a permis să scrie doar mamei sale, scrisori deschise, putând fi citite de oricine. Asta era suficient pentru a ști unde se află...

— Și pe urmă?

— Totul părea să meargă bine, spuse americanul cu amărăciune. El s-a instalat mai întâi la Zamboanga într-un hotel nu prea scump. Acolo s-a întâlnit cu Ivy Patong și s-au văzut timp de trei luni, apoi el i-a propus să se căsătorească.

— Asta făcea parte din misiunea lui?

— Este o posibilitate pe care noi am avut-o în vedere, preciză americanul. Decizia finală îi aparținea lui Jeffrey Cox.

— Probabil el s-a îndrăgostit. Cum arată ea?

— Nu prea rău...

— Și nu a fost mirată de graba lui?

---

1. Non Official Cover (fără acoperire legală).

— Nu ştim chiar totul, mărturisi americanul. Nu aveam informaţii decât prin intermediul scrisorilor adresate de Jeffrey Cox mamei sale. Când el a pus-o la curent cu proiectul lui, noi i-am spus să-l încurajeze. Ţinând seama de cele ce-i povestea în scrisorile sale, misiunea lui nu era prea plăcută din cauza căldurii, a lipsei de viaţă intelectuală şi a inacţiunii. El avea nevoie de o compensaţie. Aparent Ivy Patong era destul de vicleană: nici căsătorie, nici sex...

— Deci ei s-au căsătorit?

— Uniţi de un imam în moscheea Santa Barbara şi s-au mutat în cartierul tetuan din Zamboanga. Noi ne-am spus că ne rămâne doar să aşteptăm. Misiunea lui Jeffrey Cox era o „long shot".

— Aparent, el a avut o problemă, replică Malko.

— Nu ştim încă nimic, mărturisi Craig Maloney. Acum patru zile la căderea nopţii, o maşină a trecut în viteză prin faţa postului de poliţie din Zamboanga. Unul dintre ocupanţii ei a aruncat un pachet. Poliţiştii s-au adăpostit crezând că este vorba de un atentat cu bombă. Când ei au îndrăznit să iasă să examineze pachetul, au descoperit într-un sac de iută capul unui om recent decapitat şi un plic închis adresat şefului C.I.A. din Filipine. Capul era cel al unui preot catolic răpit cu şase luni în urmă pe insula Basilan şi despre care se credea că este deja mort.

— Şi scrisoarea?

— Poliţia filipineză ne-a trimis-o. Este un mesaj scris de Cox însuşi, dictată de Radulan Sahiron, ameninţând că acesta din urmă îl deţine ca prizonier pe agentul C.I.A. care va fi executat dacă nu-i eliberăm pe islamiştii condamnaţi la închisoare pe viaţă deţinuţi în Statele Unite: şeicul Omar Abdel Rahman, Ramzi Youssef şi Abu Haider.

— Ce-au făcut aceştia?

— Şeicul Omar Abdel Rahman şi Ramzi Youssef au organizat atentatul din World Trade Center din New York. Abu Haider voia să arunce în aer avioane americane. Era profesor de teologie al fondatorului grupării Abu Sayyaf, Abubakar Janjalani. Fotocopia paşaportului lui Jeffrey Cox era anexată la scrisoare.

— Dumneavoastră ce aţi făcut?

— În primul rând am convins poliţia filipineză să nu alerteze presa. Apoi şeful secţiei de la Manilla l-a trimis pe unul dintre case-officerii săi la Zamboanga sub acoperirea de vice-consul pentru a face investigaţii oficiale privind soarta lui Jeffrey Cox, resortisant american. Graţie poliţiei din Zamboanga el s-a întâlnit cu soţia lui Jeffrey Cox, care s-a întors la domiciliul său.

— Ivy Patong?

— Da. Ea a explicat că s-a dus fără să bănuiască nimic împreună cu soţul ei pe insula Jolo la invitaţia prietenului său Khadafi Janjalani care

dorea să-l cunoască pe Jeffrey Cox. Brusc, situația s-a deteriorat, șeful grupului, Radulan Sahiron acuzându-l pe Jeffrey Cox că este agent C.I.A. În concluzie el a refuzat să-l mai lase să plece, trimițând-o pe Ivy la Zamboanga, sfătuind-o să nu vorbească cu nimeni despre acest incident iar femeia s-a conformat pentru a nu complica lucrurile.

— Și capul tăiat?

— Ea nu era la curent. Ea a părut foarte șocată, chiar din cauza amenințării cu executarea lui Jeffrey Cox.

— Ce crede despre asta poliția din Zamboanga?

— Ei nu știu și consideră că Ivy Patong nu are activitate politică, în ciuda legăturilor sale cu gruparea Abu Sayyaf.

— Există totuși o prea mare coincidență, remarcă Malko. Cum au aflat răpitorii lui Jeffrey Cox apartenența acestuia la Agenție?

Craig Maloney își aprinse o țigară cu bricheta sa Zippo — C.I.A., sucind-o nervos între degete. Ei erau ultimii clienți.

— Aceasta-i întrebarea pe care toată lumea o pune, mărturisi americanul. Scrisoarea de revendicare făcea aluzie la un fapt precis, în principiu neștiut de nimeni. Jeffrey Cox a fost la post pentru campania în Sudan din 1996 până în 1998, sub numele de John Priscoll.

— Și asta este adevărat? întrebî Malko.

— Este adevărat. A fost oare atât de imprudent să se spovedească soției sale?

— Nu poate fi vorba de așa ceva, protestă americanul. Jeffrey Cox este un profesionist. Khartumul este totuși departe de Zamboanga.

— Deci cineva l-a informat pe Radulan Sahiron...

— Evident! Dar cine?

Malko își termină ceaiul gânditor.

— Asta miroase a capcană. Dacă Abu Sayyaf a întins o cursă în care a căzut Jeffrey Cox?

— Este posibil, trebui să recunoască americanul. În acest caz, noi nu suntem în culpă, pentru că am fost manipulați de la început, iar Jeffrey Cox s-a aruncat în gura lupului.

— O gură seducătoare fără îndoială, completă Malko. Ce așteptați de la mine în această afacere putredă? Eu cred că secțiunea de la Manilla este una dintre cele mai importante din regiune. Filipinezii sunt aliații voștri și dispuneți în Pacific de Flota a VII-a. Nu există posibilitatea de a organiza o operațiune pentru recuperarea lui Jeffrey Cox?

— Asta nu ar fi imposibil, spuse americanul. Pentru asta avem nevoie însă de informații, care vor trebui culese la fața locului, la Zamboanga sau Jolo.

— Dumneavoastră nu duceți lipsă de personal la Manilla...

Craig Maloney ridică capul înfruntând privirea ironică a lui Malko.

— Sigur, spuse Maloney. Ei sunt însă americani. Eu nu v-am dezvăluit

încă ultima evoluție a cazului. În timp ce dumneavoastră erați în avion, Radulan Sahiron a făcut cunoscut el însuși kidnappingul lui Jeffrey Cox la Radio Zamboanga, repetând cererea de schimb. Imediat Langley a interzis angajarea vieții altui american.

— Văd, spuse Malko resemnat.

Nu era prima dată când era sacrificat pentru că nu era american. În Statele Unite toate viețile sunt apărate, doar că unele mai puțin decât altele.

— Schimbul cerut de Radulan Sahiron nu este avut în vedere?

— Este exclusă eliberarea criminalilor.

Americanul se uită la ceas și-i băgă bricheta Zippo în buzunar.

— Veniți! Mergem la Yeowarat [1].

— Ce să facem acolo?

— Asta este justificarea escalei dumneavoastră la Bangkok. Să întâlniți pe cineva, care indirect, poate să vă dea o mână de ajutor în afacerea Jeffrey Cox.

Afară ploua cu găleata, în urma musonului. Abia instalat lângă Malko, Craig Maloney reveni la subiect.

— Să știți că nu din cauza pașaportului dumneavoastră austriac apelăm la dumneavoastră, pledă el. Cu câțiva ani în urmă în Tailanda, ați rezolvat în mod remarcabil o altă istorie cu ostatic [2].

— Este nevoie de cineva viclean, continuă Craig Maloney. Radulan Sahiron nu va accepta bani. Dacă nu-l vom recupera pe Jeffrey Cox, îl va omorî și nimeni nu dorește să-i vadă numele pe North Wall [3].

Malko nu răspunse. Cu ocazia mai multor vizite făcute la Cartierul General al C.I.A., la Langley, atenția îi fusese atrasă de zidul din partea de nord a marelui hol. Acolo, sub o inscripție cu litere din aur: „In honor of those members of the Central Intelligence Agency who lost their lifes in the service of their country" [4], zeci de stele negre — șaptezeci și una în total — erau încrustate pe o mare placă din marmură albă de Vermont. Sub aceasta se afla o cutie de sticlă și oțel conținând o carte. The book of Honor, la fel de sfântă pentru membrii C.I.A. ca o bucată din Adevărata Cruce. Era lista agenților C.I.A. morți la datorie. În anumiți ani, nu apăreau nume, ci numai stele negre. Numele agenților erau încă secrete.

Vocea presantă a lui Craig Maloney îl întrerupse din reverie.

— Malko! Trebuie să-l salvăm pe field officer-ul Jeffrey Cox.

---

1. Cartierul chinezesc.

2. Vezi S.A.S. 118 „Ostaticul din Triunghiul de Aur"

3. Zidul din partea de Nord.

4. „În onoarea membrilor C.I.A. care și-au jertfit viața în slujba patriei".

Capitolul III

— Asta mi se pare aproape imposibil, îi replică Malko, în ciuda bunei păreri pe care o aveţi despre capacităţile mele. Cu ce mă poate ajuta reprezentanţa de la Manilla?

— Ei vor face tot ce le stă în putinţă, desigur. Nu erau la curent cu operaţiunea lui Jeffrey Cox şi sunt complet dezinformaţi. Actualmente se concentrează asupra ascultărilor tehnice şi lucrează împreună cu omologii lor filipinezi. Totul a plecat de la C.T.C. [1].

El fu proiectat în Malko de un viraj scurt. Părăsind Silam Road, şoferul se angajase pe una din noile autostrăzi urbane ducând spre nord. Spectacolul era straniu. Aveai impresia că zbori deasupra caselor.

Malko reveni imediat la problemă:

— Se ştie unde este deţinut Jeffrey Cox?

— Undeva la Jolo. Prioritatea absolută este aceea de a restabili contactul cu el, ca să ştie că nu-l abandonăm.

— Cum?

— Veţi găsi metoda la faţa locului. S-ar părea că s-au organizat reţele de comunicare pentru ostaticii deţinuţi de comandantul „Robot". Ei primesc corespondenţă şi alimente. Apoi, trebuie examinată posibilitatea organizării unei operaţiuni de exfiltrare cu ajutorul unui comando specializat. Sateliţii dau informaţii, dar nu suficiente. Există mai multe grupări rebele în jungla din Jolo, dar este imposibil de identificat de pe cer aceea care ne interesează.

— Va trebui să merg la Jolo?

Craig Maloney reacţionă cu vioiciune:

— La Jolo desigur nu! Nimeni nu mai merge la Jolo. Chiar şi armata este incapabilă să vă asigure acolo securitatea, afară doar de cazul în care rămâneţi în taberele ei, ceea ce n-ar servi la nimic. Se poate opera începând de la Zamboanga, portul de pe insula Mindanao de unde pleacă vapoarele spre Jolo.

---

1. Counter Terrorism Center.

— Unde se găsește Ivy Cox în acest moment?

— După spusele filipinezilor ea s-a întors la mama ei pe insula Basilan.

— Deci trebuie mers la Basilan.

— Mai ales acolo nu, căci este mai periculos ca la Jolo.

Toată afacerea începea să capete aspecte ilare...

— Dumneavoastră credeți într-adevăr că eu pot organiza o operațiune pentru a-l salva pe Jeffrey Cox începând de la Zamboanga? insistă Malko.

Fordul păru brusc să plonjeze înainte aidoma unui avion care aterizează. Tocmai părăsea autostrada suspendată pentru a coborî la nivelul solului. Malko zări inscripțiile cu caractere chinezești. Se aflau deja în Yeowarat.

— Nu aveți de ales, spuse tranșant Craig Maloney când autoturismul reveni în poziție orizontală. Jolo și Basilan sunt „off limits" și chiar Zamboanga nu prezintă siguranță. Orașul colcăie de simpatizanții lui Abu Sayyaf, care comit atentate în mod regulat.

Treaba nu era deloc ușoară.

Șoferul opri mașina. Coborând, Malko recunoscu Chareng Road, strada principală a cartierului chinezesc unde giuvaergii se aliniau unul lângă altul. La acea oră târzie totul era închis și vânzătorii ambulanți care ocupau trotuarele ziua plecaseră, lăsând enormi saci pubelă pe caldarâm.

— Pe cine vom întâlni aici? întrebă el intrigat.

— Ne vom întâlni cu cineva care vă poate fi util în misiunea dumneavoastră. Ling Sima, o chinezoaică aparținând serviciilor de la Pekin și care se ocupă de triade. Noi lucrăm uneori împreună. I-am vorbit despre cazul Jeffrey Cox și mi-a promis că mă va ajuta să transmit un mesaj către unul dintre corespondenții săi din Filipine. un om foarte puternic care ar putea eventual să vă ajute. Nu trebuie neglijat nimic. Urmați-mă!

Americanul o luă pe o străduță întunecoasă unde domnea un miros neplăcut și după ce parcurse câțiva metri intră pe un culoar strâmt. luminat de un bec gălbui. În fund, o ușă de oțel nouă contrasta cu aspectul general al locului. Craig Maloney apăsă de trei ori pe butonul soneriei. Câteva clipe mai târziu, se auzirâ zgomote de zăvor și poarta blindată se deschise. În cadrul ei apăru un chinez mic de statură. Acesta se dădu la o parte arătându-le cu mâna o deschidere spre stânga.

Malko intră primul în încăperea cu pereții vopsiți în negru, decorată cu lemn aurit și gravuri chinezești. O canapea adâncă în formă de L ocupa doi pereți, având în față o masă joasă împodobită cu un magnific buchet de orhidee. Niște spoturi difuzau o lumină filtrată. Printr-o ușă deschisă, Malko zări niște rânduri de lanțuri de aur. Ei se aflau în odăița din spate a unei giuvaergerii. Doar în momentul în care auzi zgomot de tocuri, el remarcă într-un colț al camerei o scară în formă de melc ducând la primul

etaj, pe care se pregătea să coboare o femeie. Atunci când apăru în lumină, Malko fu șocat de clasa ei. Înaltă și subțire, cu părul scurt încadrând o față foarte palidă pe care gura roșie apărea ca un fruct. Silueta suplă era bine pusă în evidență de o bluză albă pe gât, iar pantalonul din piele neagră punea în valoare picioarele lungi. Încălțată ea avea probabil înălțimea de un metru optzeci.

Craig Maloney făcu prezentările:

— Malko Linge, Ling Sima.

Chinezoaica îi întinse lui Malko mâna arborând un surâs luminos.

— Sunt încântată, spuse ea. Luați loc!

Abia apucaseră să se așeze și chinezul cel scund apăru purtând o tavă de argint cu o sticlă de cognac Otard XO și trei boluri din cristal. Chinezii adorau cognacul. Turnă lichidul în cele trei pahare după care dispăru ca o umbră. Ling Sima îl examina pe Malko cu ochii pe jumătate închiși, afișând un surâs ușor în timp ce încălzea paharul în mâini.

— Am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră, domnule Linge, spuse ea foarte lejer. Sunteți la Bangkok de mult timp?

Ling Sima vorbea o engleză un pic sacadată, dar foarte inteligibilă. Malko înapoie surâsul, spunându-și că ea efectiv avea mult șarm. Femeia luă o țigară dintr-o cutie de acaju iar Malko i-o aprinse cu bricheta Zippo purtând blazonul familiei sale.

— Am sosit astăzi și urmează să plec din nou mâine dimineață, spuse el.

— Domnul Linge merge în Filipine pentru afacerea despre care v-am vorbit, preciză Craig Maloney.

Siti Gang You îl fixă cu un surâs pronunțat:

— Va trebui să reveniți la Bangkok. Este un oraș cu mult farmec.

— Într-adevăr! zise Malko cu privirea ațintită asupra picioarelor interminabile îmbrăcate în piele neagră.

În ciuda subțirimii ei extreme, Ling Sima degaja multă senzualitate, poate și din cauza privirilor sale debordând de inteligență cât și a surâsului ei sclipitor, foarte rar la chinezi.

Craig Maloney lăsă paharul din mână și întrebă cu o voce uniformă:

— V-ați gândit la problema mea?

Chinezoaica contemplă lung coniacul, înainte de a răspunde pe un ton detașat:

— Efectiv, da. Am să-i dau domnului Linge o recomandare către un prieten cu oarece greutate care îi poate fi de ajutor.

— Locuiește la Manilla? întrebă Malko.

— Nu, la Zamboanga. El exportă fructe în toată Asia și se numește Lee Kuan We.

Malko nu vedea prea bine cum putea fi ajutat în misiunea sa de un comerciant dar își spuse că nu avea rost să o cotrarieze pe frumoasa Sima.

— Aveţi vreun număr de telefon? întrebă el.

— Este mai bine să mergeţi să-l vizitaţi, preciză Ling Sima. Am să vă dau un mesaj adresat lui.

Ea se ridică şi dispăru în prăvălie de unde reveni cu un bloc notes şi un stilou aurit. Femeia începu să scrie cu sârguinţă desenând nişte litere cu viteză mare. Nu se mai auzea decât scârţâitul peniţei pe hârtie. Apoi împături hârtia, o băgă într-un plic pe care îl întinse lui Malko:

— Sper că veţi fi bine primit. Dacă la întoarcere mai treceţi prin Bangkok, spuneţi-mi şi mie cum a decurs întrevederea.

— În mod sigur mă voi întoarce, afirmă Malko.

Lui îi păru că privirea chinezoaicei spunea mai mult decât cuvintele. Băgă plicul în buzunar şi continuară să discute banalităţi savurând coniacul. Ling Sima îl bea ca o pisică, cu mici înghiţituri lacome, din timp în timp aruncând câte o privire rapidă în direcţia lui Malko. Americanul fu cel care, după golirea paharului său, dădu semnul plecării.

Afară Malko întrebă:

— Cine-i persoana?

— O „clandestină a serviciilor de la Pekin". Aceştia o folosesc atunci când vor să colaboreze discret cu noi. Femeia posedă o giuvaergerie şi are mâna foarte lungă datorită relaţiilor sale personale cu şefii serviciilor. Merge adesea la Pekin.

— Este o femeie foarte frumoasă, remarcă Malko.

Craig Maloney râse şugubăţ:

— Am impresia că ea vă găseşte pe gustul ei, dar cu asiaticele nu se ştie niciodată.

— Şi cine este Lee Kwan We?

— Este un responsabil al triadei 14 K. De asemenea cu mâna foarte lungă. Atunci când nişte comercianţi chinezi sunt jefuiţi în Malaezia sau Filipine el joacă rolul intermediarului. Se pare că el este în relaţii excelente cu guvernatorul insulei Jolo, Abdusakar Mariki. Aşa că vedeţi, nu vă trimitem la vânătoare fără puşcă...

— Mi-ar place să ştiu totuşi ce scrie în scrisoare, remarcă gânditor Malko.

El se temea de chinezi.

Craig Maloney îl conduse la Shangri-La unde locuia Malko apoi îi strânse mâna cu vigoare.

— Vă urez noroc bun, zise el cu căldură.

Malko îşi spuse că ar avea într-adevăr mare nevoie de aşa ceva.

* * *

Din cerul plumburiu cădea o ploaie răpăită. Înotând într-un halou pâclos, cu nenumăratele jeepneys vopsite în culori ţipătoare şi tixite de

pasageri uzi până la piele, cu case vechi cu acoperişul de tablă mâncată de rugină, cu zgârienorii interminabili şi incredibile încrengături de cabluri electrice agăţate de stâlpii vechi aidoma unor cuiburi de şerpi negri, Manilla părea pe punctul de a se dezintegra sub ultimele rafale ale musonului. Imensul oraş cu douăsprezece milioane de locuitori, paralizat de o circulaţie haotică, părea să se întindă la nesfârşit. Se scursese deja o oră de când plecase spre aeroport. Din taxiul său Malko privea defilarea caroseriilor metalice abandonate, vechile case leproase, magherniţele tip Karaoke, într-un cuvânt tot ceea ce fusese odată cartierul cel mai elegant din Manilla, bulevardul Roxas, care se desfăşura de-a lungul mării pe o distanţă de mai mulţi kilometri. Acum eleganţa se deplasase la Makati, marcat de câţiva zgârie nori moderni ai oraşului. Taxiul trecu prin faţa acoperişului de tablă verzuie al Ambasadei Americane izolată fiind într-un magnific parc pe malul mării şi protejată la fel ca Fort — Knox. Nişte balcoane supraveghind portul şi rânduri de stâlpi din ciment vopsiţi galben şi negru tăiau avântul maşinilor capcană iar nişte santinele îmbrăcate în uniforme bleu întâreau poliţia locală. Un pic mai departe, nişte grupuri de filipinezi stăteau cu stoicism la coadă în faţa imensului consulat, protejându-se de ploaie cu saci de plastic, cu speranţa nebună că vor obţine o viză pentru Eldorado.

În faţa portului, Manilla Hotel unde Malko petrecuse odinioară momente plăcute, semăna cu un vapor vechi de croazieră dezafectat, cu imensul său hol pustiu neadăpostind decât o orchestră de muzică de cameră desuetă.

Hotelul fusese discret declasat din cauza unei noi vecinătăţi cât şi a depărtării de Makati. Malko fusese totuşi bucuros să revadă priveliştea vapoarelor, chiar şi dacă abia le zărea prin ceaţă.

Imediat cum intră în cameră el telefonă la Ambasada Americană şi ceru să vorbească cu Ted Redmond, şeful secţiei C.I.A. din Manilla, care îi răspunse imediat la telefon.

— Aţi ajuns la Manilla? întrebă americanul.

— Da.

— Atunci veniţi imediat. Vă voi anunţa la intrare.

* * *

— Trebuie salvat field officer-ul Jeffrey Cox.

Ted Redmond îşi fixase privirea de asasin a ochilor lui albaştri asupra lui Malko, cu mâinile sprijinite pe birou. Cu părul grizonat, aducea vag cu Bill Clinton.

Biroul său de la etajul trei şi ultimul, dădea spre mare. Se auzea ploaia lovind pe acoperişul din tablă. Malko nu se fâstâci:

— O să fac tot ce îmi stă în putință, spuse el cu simplitate. Am fost informat la Bangkok de Craig Maloney. Aveți elemente noi să îmi furnizați?

— Desigur! spuse imediat șeful secției.

El apăsă pe butonul unui interfon și spuse cu vocea sa seacă:

— Mildred poți să-mi aduci dosarul J.C.?

Câteva clipe mai târziu, în cameră intră o tânără cu un dosar roșu în mână.

Era foarte brunetă, cu un nas mare și niște imenși ochi negri, având pielea mată. Haina de pânză a taiorului lăsa la vedere doi sâni sferici iar fusta se oprea la prima treime a coapselor. Atunci când privirea ei se întâlni cu cea a lui Malko, acesta din urmă știu instantaneu că avea în fața lui o veritabilă cocotă.

— Mildred Fulton, asistenta mea a reunit câteva elemente care sunt în posesia noastră, explică șeful secției. Mildred, ți-l prezint pe Malko Linge.

Mildred Fulton cu privirea în ochii acestuia, îi strânse mâna îndelung.

— Încântată! Sper să vă pot fi și utilă.

— Luați loc! propuse Ted Redmond.

Se așezară în jurul mesei joase iar Mildred Fulton începu să vorbească:

— Nu am reușit să stabilim un contact cu Jeffrey Cox, explică ea. Nu știm exact unde se află și nici starea sa fizică, dar ostaticii deținuți de comandantul „Robot" beneficiază de un sistem care le permite să primească alimente și corespondență prin poștă. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l rezolvăm.

— De unde pleacă pachetele? întrebă Malko.

— Din Zamboanga, la Mindanao, răspunse Ted Redmond. Este un loc foarte primejdios. Ambasadorul nu ne autorizează o deplasare acolo decât între două avioane. Nici nu se pune problema să rămâi acolo peste noapte, existând pericolul de răpire.

— Deci, concluzionă Malko, nu aveți pe nimeni permanent acolo...

— Doar stringer, corectă Ted Redmond, un oarecare bătrân marinar filipinez devenit șofer și un bodyguard, nimic altceva.

— Voi fi obligat deci, să-i contactez?

— Desigur!

— Sub ce formă mă voi prezenta? Oficial Jeffrey Cox nu este decât un turist.

— Delegat al Crucii Roșii, îi răspunse imediat Mildred. Noi am aranjat totul cu delegatul local, un prieten al generalului Dominador Domingo, comandantul poliției din Zamboanga.

— Delegatul nu poate lua personal contactele necesare?

— El nu dorește, răspunse tranșant Ted Redmond, deoarece este foarte periculos. Eu cred că cel mai bun lucru este să vă instalați la Hotel

Garden Orchid în fața aeroportului. Acolo este locul unde stau toți cei care se ocupă de ostaticii deținuți de comandantul „Robot", inclusiv cei care sunt însărcinați cu negocierile — doi colonei în rezervă ai armatei filipineze — Ernesto Pacuno zis „Dragonul" și adjutantul său „Dragonito".

Totul părea a face parte dintr-un film animat de aventuri.

— Am numărul de mobil al „Dragonului", completă Mildred Fulton. El vă va pune în legătură cu oamenii care ne pot fi utili.

— De ce să nu merg la Jolo? întrebă Malko.

— Pentru că nu vreau să am doi ostatici în loc de unul, spuse simplu Redmond. Jolo este un loc periculos aflat în totalitate în mâinile grupării Abu Sayyaf. Aceștia vin să răpească oamenii chiar din hotel.

— Și cum se ajunge la Zamboanga?

— Există două zboruri pe zi, spuse imediat Mildred. Deja v-am reținut un loc pentru zborul de patru fără zece.

— Mâine?

— Nu! În noaptea aceasta...

Altfel spus el trebuia să se scoale la ora trei dimineața. Treaba începea bine.

— Acolo e bine să nu circulați singur în oraș, îl sfătui americanul.

— Veți fi primit de Roberto, completă Mildred. El are o mașină și vă va procura o armă. Acest lucru nu este dificil pentru că toată lumea are câte una. Sper să nu aveți nevoie să faceți uz de ea...

Ted Redmond puse în fața lui Malko o carte de vizită mâzgălită cu numere de telefon.

— Iată toate numerele de telefon ale generalului Dominador Domingo. Dumneavoastră veți lua cina cu el mâine seară. Va veni să vă caute la hotel. Vă va expune situația, putându-vă fi foarte util.

— Generalul știe cine sunt eu?

Ted Redmond zâmbi.

— Nu a pus nici o întrebare dar cred că are o bănuială.

Se lăsă liniștea. Vremea nu dădea semne de îmbunătățire. Ploaia curgea peste geamuri iar marea înghițită de ceață aproape nu se mai vedea. În curând urma să se lase noaptea. Mildred turnă cafeaua în care Malko își muie buzele. Aceasta era infectă. Ted Redmond își bău cafeaua după care spuse cu voce seacă:

— Din momentul în care veți fi organizat contactul cu Jeffrey Cox trebuie descoperit categoric cine a destăinuit grupării Abu Sayyaf adevărata sa calitate. Acest lucru este vital pentru derularea operațiunilor. Soția sa va putea probabil să vă fie de folos.

— Se pare că aceasta s-a întors la Basilan unde eu nu mă pot duce...

Ochii de asasin ai lui Ted Redmond sclipiră.

— Va trebui să găsim alte surse...

— În momentul în care veţi fi acolo, cumpăraţi o carteluă Smart pentru portabilul dumneavoastră. Aceasta funcţionează mai bine. Cartelele se pot găsi în centrul comercial Minpro.

— Asta-i tot? întrebă Malko puţin agasat de atitudinea poruncitoare a şefului secţiei care compensa talia sa măruntă printr-un „gang-ho" o atitudine aproape comică.

— Nu. Nu ieşiţi niciodată singur seara, sacadă imediat americanul. Chiar şi înarmat.

Mildred Fulton se ridică.

— Eu trebuie să recuperez hărţile de stat major din Jolo de la statul major din Quezon City. Ar trebui să vi le pot remite înainte de plecarea dumneavoastră.

Malko se uită pe cronograful său Breitling:

— Mă întorc la hotel unde voi rămâne până la plecare.

* * *

Malko era pe punctul să spună că în ciuda acestor restricţii operaţionale i se cerea să dispute un meci de box cu o mână legată la spate, când telefonul îl făcu să tresară. Breitlingul său indica ora nouă şi zece. Imediat recunoscu vocea catifelată a lui Mildred Fulton:

— Domnul Linge? Sunt dezolată de faptul că trebuie să vă deranjez la ceastă oră dar circulaţia este năucitoare. Mi-a trebuit o oră şi jumătate pentru a mă întoarce de la Quezon City.

— Dumneavoastră sunteţi în hol?

— Nu! Sunt la Makati la mine. Era mai scurt pentru a mă întoarce.

— Nu-i prea grav, spuse Malko. Vă aştept. Ţinând seama de oră, nu am putea lua cina împreună?

— De ce nu? Dar unde? Există un restaurant foarte vesel Havana Club. Taximetriştii îl cunosc. Voi fi acolo într-un sfert de oră nefiind prea departe de mine.

— De acord cu Havana Club, conchise Malko.

Cinci minute mai târziu, după ce străbătu mulţimea de turişti japonezi masaţi în hol Malko se urcă într-un taxi. Nu mai ploua dar lui îi trebuiră patruzeci de minute pentru a ajunge în marea piaţă mărginită de restaurante.

Taxiul se opri chiar în faţa lui Havana Club ale cărui mese protejate de parasolare ocupau tot trotuarul. Malko coborâ asaltat de căldura umedă şi o zări pe Mildred Fulton deja instalată la o masă în faţa unui bar rudimentar. Femeia se ridică pentru a veni în întâmpinarea lui. Ochii săi alungiţi de machiaj păreau imenşi. Îşi schimbase taiorul cu un tricou negru cu decolteul în V oferind o vedere panoramică a pieptului ei, iar fusta era mai scurtă decât în amintirile sale...

— Sunteţi foarte drăguţ că aţi venit, spuse ea. Să ne instalăm.

Comandă imediat două „mojitos“ [1] cu garnitură de „tapas“. Puteai crede că sunt în Cuba. În interiorul restaurantului orchestra cânta salsa şi rumbe. Nişte cupluri se agitau pe un ring minuscul. Lui Malko îi era sete şi-şi goli repede paharul. Al doilea pahar apăru ca prin minune. Mildred Fulton îl contempla cu o expresie languroasă.

— Vă invidiez pentru faptul că mergeţi la Zamboanga, oftă ea.

— De ce? Nu pare a fi un loc încântător...

— Acolo se întâmplă ceva pe când aici la Manilla domneşte o plictiseală de moarte. Am venit la Agenţie pentru că doream o viaţă activă...

— De unde veniţi dumneavoastră?

— Mama mea este hindusă. De altfel eu vorbesc şi limba hindi dar aici asta nu ajută la nimic.

Aceasta explica nasul ei mare şi tenul închis la culoare, precum şi atitudinea ei călduroasă, prea puţin anglo-saxonă.

Mildred îşi mesteca „tapas“-ul cu poftă stropindu-l cu „mojitos“. Malko începea să-şi simtă capul greu din cauza decalajului orar cât şi a băuturii dozată parcă pentru a adormi un mamut.

Mildred Fulton înghiţi ultimele „tapas“ după care întrebă veselă:

— Nu dansăm?

Cei doi se apropiară de ringul unde o duzină de cupluri se ondulau înghesuite ca nişte sardele. Chiar pe tocuri, Mildred era mult mai scundă decât Malko. Totuşi femeia se lipi strâns de el pentru un dans inspirat categoric de Kama Sutra. Din cauza romului, Malko începea să găsească situaţia foarte agreabilă. Muzica tropicală îl legăna senzual. Orchestra cânta o salsa cubaneză unde se legănau pe loc frecându-se unul de altul.

Orchestra făcu o pauză iar cei doi se îndreptară spre masa lor. Malko se uită la ceas şi tresări. Era miezul nopţii.

— Nu-mi rămâne prea mult timp, remarcă el.

Mildred Fulton profită de ocazie:

— Nu aveţi aproape deloc timp să mai dormiţi. Să trecem pe la mine pentru a vă da hărţile. Pe urmă şoferul meu vă va duce la hotel şi la aeroport.

— Este o idee bună, aprobă Malko.

Femeia îl conduse până la o Honda albă.

— Locuiesc în satul Das Marinas, spuse femeia, într-o mică vilă privată. Nu este prea departe.

Zece minute mai târziu, trecură de un post de pază fixat în mijlocul şoselei unde erau filtraţi toţi vizitatorii.

---

1. Băutură cubaneză pe bază de rom.

Pe de altă parte te-ai fi crezut la Beverly Hills datorită vilelor elegante înecate în vegetație de-a lungul unor străzi bine întreținute și având peluze bine aliniate. Un mic oraș privat în mijlocul unei metropole mizere. Poarta vilei lui Mildred se deschidea electronic. Cei doi pătrunseră într-un salon răcorit de imense ventilatoare unde nu se vedea decât o uriașă canapea de velur din mătase roșie, ornată cu perne din blană falsă de leopard. Totul era un kitsch.

— Aceasta este canapeaua mea „diabolică". M-am îndrăgostit de ea de cum am văzut-o. A sosit de la Paris, de la decoratorul de interioare Claude Dalle. Dacă doriți, avem timp să facem o baie în piscină...

— Nu am costum de baie, spuse Malko.

— Am să vă împrumut unul de la soțul meu. El este plecat în Singapore pentru o săptămână. Faceți-vă comod!

Afară temperatura era foarte plăcută. Malko se instală pe un scaun pliant lung, acoperit cu pânză, mai puțin confortabil decât canapeaua „diabolică". Se simțea puțin groggy. Era prima pauză de la plecarea sa din Viena. Dintr-odată niște difuzoare începură să emită muzică aidoma celei de la Havana Club. Mildred își făcu apariția imediat, înfășurată într-un halat de baie roșu, cu o țigaretă în mână. Femeia scoase din buzunarul halatului un Zippo incrustat și aprinse țigara.

— Asta nu vă șochează? Întrebă ea. Eu ador Cuba și țigările cubaneze.

Trase un fum după care cu un gest natural desfăcu cordonul halatului. Nu purta decât un minuscul deuz — pièces negru și o centură aurită metalică. Sutienul nu ascundea decât un sfert din sânii săi iar slipul lăsa la vedere suficient din partea de jos a trupului său. Începu să se onduleze învârtindu-se pe loc în ritm de salsa, permițându-i lui Malko să admire două fese rotunde și cambrate. Mildred era plină de senzualitate. Pieptul ei abundent deborda din țesătura care-i marca sfârcurile. Tot corpul ei reflecta sexul. Femeia îi întinse o mână lui Malko, smulgându-l de pe scaunul pe care era așezat.

— Haideți să dansăm!

Înlănțuindu-și brațele în jurul gâtului lui, cu fața ridicată spre el, ea se lansă într-un dans mai sexi decât la Havana Club. Sutienul îi căzu, dezvăluind contururile aproape negre ale sfârcurilor sânilor.

Deodată, ea împinse o limbă imperioasă în gura lui Malko, pentru un sărut desprins direct din paginile Kama Sutra, frecându-și încet sfârcurile sânilor de cămașa lui de mătase. Își întrerupse sărutul pentru a-l întreba:

— Nu-i așa că vă simțiți mai bine decât la Manilla?

Îi era greu să pretindă contrariul...

Lăsându-și țigara, ea îi descheie lui Malko cămașa și începu să-l mângâie pe piept cu o mare abilitate. Apoi îi luă mâinile și i le așeză pe

sânii ei într-un gest fără echivoc. Din momentul în care Malko începu să-i mângâie și să-i frământe sânii expresia femeii se schimbă. Mildred părea frapată de stupoare, cu ochii ficși și trăsăturile crispate, gura rămânând întredeschisă.

Cu furie femeia desfăcu cureaua lui Malko făcând să-i cadă pantalonii, trase slipul jos și îi degajă membrul. Îngenunchind pe scaun Mildred îi cuprinse sexul cu buzele începând o felație îndrăcită. În același timp coapsele sale continuau să se balanseze în ritmul muzicii. Când ea crezu că Malko este pregătit, se ridică împingându-l pe scaun, apoi se așeză călare peste el. Se ridică puțin pentru a îndepărta „string"-ul cu o mână sigură după care ghidă sexul lui Malko spre ea lăsându-se apoi să se înfigă cu temeinicie în el.

— Tu ai grijă de sânii mei, îi ceru cu voce mieroasă femeia.

Cu delicatețe își luă țigara din care începu să tragă fumuri scurte legănându-se încet cu o mișcare de du-te-vino.

Această cavalcadă lentă nu se acceleră decât peste câteva minute. Mildred începu să urce și să coboare, din ce în ce mai des, arborând o mască de îndrăgostită. Lăsând țigara, cu privirile încețoșate îi ordono lui Malko:

— Prinde-mi coapsele! Tare!

Lui Malko i-ar fi trebuit mai multe brațe, aidoma zeilor hinduși...

Mildred Fulton uitase și de țigară și de salsa. Dezlănțuită ea galopa pe abdomenul lui Malko balansându-și sânii mari pe măsură, cu părul răvășit peste față, cu gura întredeschisă și cu privirile rătăcite. Deodată scoase un strigăt sălbatic, rămânând nemișcată. Gâfâind se culcă pe torsul lui Malko transpirată, cu corpul încă scuturat de spasme.

După ce își recăpătă respirația, femeia se ridică oftând:

— Dumezeule! A fost bestial...

Cu o grimasă de regret Mildred se smulse din brațele sale ridicându-se în picioare, aruncând o privire complice spre sexul lui Malko încă în erecție care tocmai o făcuse să juiseze. Se aplecă spre a-l săruta ușor cu evlavie înainte de a relua țigara. Încercă să tragă din țigară dar aceasta se stinsese.

— Vino! propuse femeia. Vom face baie! Ne vom încadra în timp.

Malko plonjă în piscină în urma femeii. Apa era delicioasă. Privi cerul înstelat: Mildred înotă puțin după care veni și se lipi de el, lingându-i pieptul ca o pisică. Femeia spuse:

— Când te-am văzut în biroul lui Ted am jurat să te sărut înainte de plecarea ta la Zamboanga. M-am îndrăgostit imediat de ochii tăi.

— Numai de ochii mei... surâse Malko.

Mildred îi prinse în mână sexul cu blândețe.

— Și de asta de asemenea! se corectă ea. Tu m-ai făcut să juisez.

Este așa de bine! Soțul meu reușește asta doar o dată pe lună, și asta nu-mi ajunge. Acest climat este foarte erotic, știi tu.

Atmosfera din această casă goală, canapeaua „diabolică" a lui Claude Dalle și degetele înlănțuindu-i sexul, îl făcură pe Malko să simtă că-i crește vigoarea puțin câte puțin. Ținându-se cu mâna de marginea piscinei, Mildred îl masturba cu răbdare. Când femeia simți că este suficient de tare se agăță de umerii lui și se lăsă să cadă pe el înfigându-se dintr-o dată, nesătulă. Datorită apei ea părea ușoară ca un fulg. Malko îi puse mâna sub fese imprimându-i o mișcare de urcare și de coborâre. Deplasând o mână, își strecură un deget între fesele tinerei femei. Aceasta tresări.

— Îți place asta ticălosule, oftă ea.

Malko înțelese că ei îi place asta. Se desprinse de ea, o luă de mână obligând-o să iasă din piscină și o duse la șcaunul pliant. Ascultătoare, ea îngenunchie cu mâinile agățate de spătar. În picioare, în spatele ei, Malko își apucă sexul, trăgând-o pe Mildred spre el de centura aurită. El așteptă ca ea să înceapă să geamă, apoi se retrase puțin și-și fixă sexul puțin mai sus. Mildred Fulton nu era la prima încercare căci de la primul efort, el își înfipse sexul în crupa ei cu o ușurință aproape frustrantă.

Era totuși o senzație delicioasă, cu atât mai mult cu cât tânăra femeie se îndoia mai mult pentru a-l primi mai bine. El o violă îndelung, dilatând-o într-atât cât să capete senzația că este în fundul sexului ei. Juisă totuși între fesele ei, trăgând-o spre el mulțumită centurii aurite care-i diminua talia, făcând fesele să pară încă și mai rotunde.

— Ticălosule! oftă Mildred cu respirația întretăiată. M-ai violat.

Obosit, Malko se uită la acele fosforescente supradimensionate ale Breitling-ului său. Era două fără un sfert. Îi mai rămânea timpul să treacă pe la hotel și apoi la aeroport. Mildred se scutură de apă și întrebă:

— Trebuie să pleci?

— Da.

— Mă duc să caut hărțile.

La ora trei și un sfert, ei erau la aeroport. Mildred Fulton cu trăsăturile încă marcate de plăcere își ridică fața spre Malko.

— Fiți foarte atent! Zamboanga este un oraș foarte periculos.

Se sărutară și el pătrunse în aerogara strălucitor de nouă și aproape pustie. Câteva femei cu văl pe față așteptau cursa pentru Zamboanga. Nu era nici un alb. Malko se așeză întrebându-se cum o să poată salva pe field-officerul Jeffrey Cox, fără să-și lase pe-acolo propria-i piele.

Capitolul IV

Malko privi surprins în jurul său: Aeroportul Zamboanga era situat practic în plin centrul oraşului. De-a lungul trotuarului se alinia un rând de rachete bizare — o nacelă agăţată pe flanc de-o motocicletă cu acoperişul vopsit în culori ţipătoare: tricicluri, drept taxiuri pentru săraci. Un bărbat cu părul tuns perie, cu o mustaţă mare ieşi din mulţime, ţinând în sus o pancartă cu numele lui. Malko se apropie de el.

— Dumneavoastră sunteţi Roberto?

— Si señor!

Bătrânul marinar ştia să se descurce. El îi strânse îndelung mâna lui Malko, înhăţă valiza acestuia şi-l conduse spre o veche Toyota verzuie parcată în faţa aeroportului. Câţiva soldaţi cu câte un M16 pe umăr, se plimbau fără nici-o treabă.

Abia urcat în maşină, Roberto îşi întoarse ochii strălucitori spre Malko:

— S-ar părea că aveţi nevoie de o armă.

— Întocmai.

— Să mergem. Am un prieten armurier, nu locuieşte departe de-aici.

Aparent, era mai urgent să meargă la hotel. Malko se instală lângă şofer în Toyota vag climatizată şi Robert demară atât de repede pe cât îi permitea vechiul motor.

Cinci minute mai târziu, ei trecea prin faţa lui Garden Orchid, mare motel peste care străjuia o antenă înecată în verdeaţă şi se opriră o sută de metri mai departe pe Governor Camins Avenue, în faţa unui magazin semnalizat de o uriaşă dulie aurită cu diametrul de cincizeci de centimetri depăşind faţada, în mijlocul unui cablu înfăşurat în cercuri concentrice în centrul unei ţinte cu cercuri concentrice, pe care scria „Arms Depot". Patronul îl primi pe filipinez cu braţele deschise.

— V-am ales ceva deosebit de bun, îi comunică Roberto lui Malko, cu ochii strălucind ca ai unui copil într-un magazin de jucării.

Armurierul scoase atunci dintr-o vitrină o armă impresionantă: un pistol automat cromat cu o ţeavă interminabilă şi o puse în faţa lui Malko. Robert făcu prezentarea:

— Este un Automag calibrul 30, explică el. Era departe de elegantul său pistolet extraplat. Acesta era un obuzier.

Roberto insistă:

— Ne dă două cutii de cartuşe. Nu este scump. Eu îl cumpăr pe numele meu, desigur. Atunci când nu veţi mai avea nevoie de el, veţi putea să mi-l revindeţi. Este mai bun ca al meu.

Trecând la fapte, el scoase de sub cămaşa lui copia spaniolă Llama a unui Colt 45.

Malko înţelese că nu trebuia să-i destrame visul.

— Bine! îl cumpăr, spuse el, numărând şase bancnote de o sută de dolari.

El îşi strecură arma la centură. Ţeava armei îi ajungea în regiunea inghinală. Era un truc pentru vânătoarea de elefanţi. Roberto îi scoase pulpana cămăşii din pantalon şi o netezi bucuros:

— Aşa nu se vede nimic, sublinie el. Toată lumea face acelaşi lucru.

Trei minute mai târziu, Malko debarca la Garden Orchid, care se afla aproape în faţa aeroportului.

— Mă duc să parchez maşina şi vă aştept în hol, îl anunţă Roberto.

Perla hotelieră din Zamboanga semăna cu un motel, cu un bar-lounge la stânga şi un mic hol prelungit de sala de mese dând spre piscină la nivelul inferior.

Se instală la etajul trei, camera 317, cu vederea spre piscină. În cameră aparatul de climatizare făcea un zgomot infernal. După ce se schimbă ascunzându-şi obuzierul sub o cămaşă sport, coborî. Roberto se pregătea deja să bea o cafea. Surâzând îi spuse lui Malko:

— Toată lumea este aici!

— Adică?

Filipinezul coborâ vocea:

— Acolo la masa de lângă fereastră, este Abdusakar Mariki, guvernatorul din Jolo.

El îi arătă lui Malko un filipinez într-un tricou raiat bleu cu alb pregătindu-se să discute cu trei chinezi. Roberto rânji:

— El este adevăratul patron al răpitorilor.

— Cum se poate?

— Comandantul „Robot" a lucrat pentru el timp de mai mulţi ani. A lucrat în campaniile sale electorale rezolvând toate treburile murdare. Cred că cei doi sunt mână în mână. „Robot" nu ar fi putut să organizeze toate acestea fără acordul mai mult sau mai puţin voalat al guvernatorului.

— Este implicat şi în treaba cu Jeffrey Cox?

Roberto păru mai sigur de el.

— Treaba asta nu este sigură. Radulan Sahiron vine din Basilan şi este un politic. La Jolo toată lumea se cunoaşte...

O fată încântătoare care tocmai ieşea dintr-un butic trecu pe lângă ei îi surâse complice lui Roberto.

— Asta-i Perlita, una dintre metresele lui Mariki, şopti acesta. Nu-i aşa că-i frumoasă?

Cu trăsăturile fine, cu pomeții înalți, având pieptul ascuțit și fesele cambrate Perlita nu-i lăsa indiferenți pe bărbați. Roberto se aplecă spre Malko șoptind:

— Dacă Perlita vă place puteți s-o vedeți când guvernatorul nu este în oraș. Ea este maseuză la New Penguin Tropical Health Palace. Vine de asemenea la hotel pentru numai 100 pesos în plus.

Malko o urmări cu privirea pe tânăra femeie care se îndrepta spre guvernator.

— Mariki are multe din astea? întrebă Malko.

— Cea mai frumoasă, este o cântăreață din Manilla, explică Roberto. Marilyn. Ea însă nu este mereu aici. Se pare că el îi oferă multe bijuterii.

Niște ziariști dădeau târcoale un pic mai departe.

— Ar trebui să-l întâlnesc pe colonelul Ernesto Pacuno, cel căruia i se spune „Dragonul", zise Malko.

Roberto afișă imediat un surâs larg.

— Această treabă nu este deloc grea. Tipul se află aici împreună cu „Dragonito".

Bărbatul indică doi filipinezi în civil instalați la o masă plasată într-un separeu. Unul dintre ei avea o mustață de dansator sudamerican și părul tuns perie. Al doilea, mai corpolent cu părul pieptănat pe spate, semănând cu un proxenet.

— Doriți să vă prezint? sugeră Roberto. Ei mă cunosc.

Așezați în fotoliile din holul de intrare, șase bărbați înarmați până în dinți țineau ușa sub observație. Aceasta era garda de corp a guvernatorului.

— De fapt de ce doriți să îi vedeți? insistă Roberto.

— Sper să-i pot trimite un pachet lui Jeffrey Cox.

Roberto ridică privirea:

— Aceștia sunt membrii ai filierei Sabina, la rândul ei fiind una din marile familii din Jolo. „Dragon" îi știe pe toți: este căsătorit cu nepoata comandantului „Robot". Tot timpul călătorește pentru a rezolva răscumpărările. Libienii nu vin decât atunci când trebuiesc aduși bani. Au plătit deja șapte milioane de dolari comandantului „Robot"... Doriți să merg spre a-l ruga pe „Dragon" să vă ajute? Îi voi spune că sunteți de la Crucea Roșie...

— De acord.

Roberto se apropie de masa celor doi negociatori și discută cu aceștia câteva clipe după care se întoarse spre Malko făcându-i semn să se apropie. După ce-l prezentă pe Malko ca fiind trimis de Crucea Roșie, acesta dispăru. Malko nu-și putea lua privirile de la enorma perlă roză montată la inelul pe care-l afișa „Dragon"-ul. Probabil era o bijuterie de familie. În ceea ce îl privește pe celălalt, acesta nu purta bijuterii dar îi lipsea degetul mic. Malko le expuse problema sa iar „Dragonul" dădu din cap cu simpatie.

— Trebuie organizat acest lucru cu Sofia Kao. Ea este cea care reprezintă filiera Sabina la Zamboanga. Dumneavoastră îi puteți spune că veniți din partea mea.

— Unde poate fi găsită?

„Dragonul" nu avu timp să răspundă. Mobilul său sună. Era tema misiunii imposibile... Avea de ce să se frece la ochi. Filipinezul purtă o conversație scurtă după care se uită din nou la Malko nu înainte de a-și arunca privirile prin sală.

— Momentan nu este acolo. Dumneavoastră o puteți căuta la Minpro. De multe ori se află acolo dimineața, la Dunkin Donuts cu prietenele ei. Dacă nu o găsiți acolo, mai trece uneori pe aici.

Mobilul său sună din nou. Misiune imposibilă, Malko își luă rămas bun după care se reîntoarse la Roberto.

— Unde se află Minpro?

— Bineînțeles! Este centrul comercial din Don Pablo Lorenzo Street. Nu este foarte de parte de primărie.

— Pe Sofia Cao o cunoașteți?

— Ah, este bătrâna care se ocupă de pachetele pentru comandantul „Robot". Aceasta cere 2000 pesos pentru fiecare colet. Uneori poate cere chiar și mai mult.

— Bine. Să mergem la Minpro.

* * *

O căldură apăsătoare și umedă aidoma unei șape su plumb domnea peste străzile strâmte și animate din centrul orașului Zamboanga. Roberto parcă mașina în fața Minpro – modestul centru comercial. Însoțit de Malko pătrunse înăuntru. Mai multe fast-food-uri ocupau o parte din parter. Niște tineri stăteau în fața vitrinelor căscând gura. Malko cumpără mai întâi o cartelă Smart, timp în care Roberto inspecta împrejurimile. Odată reuniți Roberto îi șopti lui Malko:

— Sofia este aici cu două din prietenele ei. Este tipa aceea puternic machiată.

El indică o masă ocupată de trei femei care se pregăteau să atace niște prăjituri. Una dintre ele purta un conci imens fiind machiată aidoma animatoarelor din localuri. Mâinile îi erau încărcate cu inele iar deasupra celor câteva rânduri de dantela neagră care-i înveleau corpul diform trona o gușă triplă.

— Vorbește engleza?

— Desigur, spuse Roberto.

Malko afișă cel mai seducător surâs apropiindu-se de masa celor trei. Avea impresia că toți cei din jur observaseră enormul Automag ascuns sub cămașa lui.

— Doamna Sofia Cao?

— Eu sunt, spuse femeia cea grasă.

De aproape aceasta era şi mai respingătoare. Arăta aidoma unei mari piftii acoperite cu fard. Malko îşi expuse problema subliniind apartenenţa la Crucea Roşie. Filipineza îl examina cu priviri pătrunzătoare.

— Luaţi loc, spuse într-un târziu. Aş vrea să vă ajut dar este foarte greu, neavând contacte directe cu Radulan Sahiron. Voi încerca totuşi să vă servesc. Unde puteţi fi găsit la Zambo?

— La Garden Orchid 317.

— Foarte bine. Cineva va lua legătura cu dumneavoastră.

* * *

— Şi acum unde mergem? întrebă Robert.

— La soţia lui Jeffrey Cox, răspunse Malko. Posibil ca aceasta să se fi întors. Ştiţi cumva unde locuieşte?

— În cartierul Tetuan. O să-ntrebăm.

Porniră înspre partea de est a oraşului. Circulaţia era foarte fluidă, drumul fiind mărginit de căsuţe scăldate în vegetaţie. Te-ai fi crezut la ţară dacă nu ar fi fost multele şi zgomotoasele tricicluri. După mai multe căutări, Roberto opri în faţa gardului unei vile de pe o străduţă liniştită.

— Am ajuns. Strada Candido la numărul 43.

Odată deschisă poarta, văzură o casă cu acoperiş din ţiglă, aici semn de bunăstare. Un filipinez filiform le ieşi în întâmpinare.

— O caut pe Ivy Cox, spuse Malko.

Omul clătină din cap.

— S-a reîntors la mama ei, la Basilan.

— Ea nu se mai întoarce?

— Nu ştiu. Puteţi să-i lăsaţi un mesaj.

Traversară grădina ajungând până la un bungalou dărăpănat aflat înconjurat de o peluză părăginită. Uşa acestuia era închisă iar pe o bancă se afla uitată o revistă mai veche. Undeva lângă uşă se afla un balansoar. Acesta era universul field-officer-ului Jeffrey Cox.

— Nu aveţi nici o fotografie de-a ei? îl întrebă Malko.

— Vreo fotografie? Nu am. Ea nu a dorit nici odată să se lase fotografiată. Ea purta mereu voal cu ochelari.

Ei plecară, la-ntâmplare. Malko strecură pe sub uşă o carte de vizită pe sub uşă, cu un răvaş explicativ, dar fără oprea mare speranţă.

Ieşind, el sugeră:

— Şi dacă am merge acolo unde-şi face ea studiile?

— La Atenao? Am putea încerca.

În douăzeci de minute ajunseră acolo. Era un campus elegant cu

construcții bleu pastel patronat de iezuiții. Totuși, Malko zări câteva voaluri islamice străbătând culoarele. Directorul îi primi imediat. Malko se prezentă ca membru al Crucii Roșii, explicând motivul pentru care o caută pe Soția lui Jeffrey Cox. Directorul se declară neputincios.

— Aceasta a dispărut, spuse el. Ea s-a înscris totuși pentru un semestru, plătind până acum 50 % avans. De altfel era o elevă foarte bună, cu mari șanse de a depăși mediul ei familial.

— Adică ?

— Ea vine dintr-o insulă unde islamismul radical a pus stăpânire cu desăvârșire. Ea este chiar musulmană practicantă Nici aici nu a avut vreo prietenă creștină.

— Există vreo fotografie de-a ei? insistă Malko.

Directorul reflectă câteva clipe

— Fotografie? Nu, nu cred... Ah, ba da! Așteptați...

Ridică receptorul telefonului după care avu o conversație de câteva clipe în limba tacalog. După câteva minute un angajat intră cu un teanc de vederi plastifiate. Directorul le examină câteva clipe după care îi întinse una lui Malko.

— Iată aici legitimația ei de anul trecut. Puteți să o păstrați.

Ivy Cox era într-adevăr răpitoare: o gură amplă, un nas nu prea turtit și ochii cu privirea pătrunzătoare sub sprâncenele bine conturate.

Malko ridică capul:

— Domnule director, nu vi se pare ciudat că o femeie frumoasă ca aceasta s-a măritat cu un negru de o sută treizeci de kilograme?

În fața agresivității întrebării directorul se tulbură, răspunzând cu un surâs amar:.

— În general femeile sunt bizare... Cred că ea voia să părăsească arhipelagul spre a merge în America. Aici viața este foarte dificilă.

— Chiar și în această situație putea să găsească pe un altul...

Directorul zâmbi fără a mai răspunde ceva și se ridică. Întrevederea se termina.

— Era o femeie tânără, încântătoare, spuse el, foarte devotată, foarte blândă. Sper că-l vor elibera pe soțul ei.

Malko ieși întrebându-se dacă Jeffrey Cox nu căzuse pur și simplu într-o capcană. Era totuși suspect faptul ca o militantă islamică implicată în lupta armată, să se-ndrăgostească de un agent al C.I.A., puțin seducător. Urmărind să se infiltreze în gruparea Abu Sayyaf, Jeffrey Cox fusese, poate, victima unei capcane organizate cu grijă.

— Unde mergem? întrebă Roberto ștergându-și fruntea. Era bună întrebarea. Malko își privi Breitling-ul. Era ora unu jumătate după-amiază. De-abia se mai putea respira.

— Dumneavoastră îl cunoașteți pe un anume Lee Kwan We?

— Cred că da.
— Ştiţi unde locuieşte?
— Bine-nţeles! Aproape de cimitirul chinezesc.
— Mergem acolo.

*
* *

Doi guarzi vegheau în faţa unui portal maiestuos din lemn masiv. După ce parlamentă cu Roberto, unul dintre ei îl întredeschise lăsând la iveală o grădină mare şi o casă din lemn cu acoperişul în formă de pagodă. Câteva clipe mai târziu, un tânăr chinez se-nclină în faţa lui Malko.

— Eu sunt secretarul dlui. Lee Kwan We. Dumneavoastră sunteţi unul dintre prietenii săi?

— Nu chiar, îl corectă Malko. Am o scrisoare pentru dânsul din partea uneia din prietenele sale din Bangkok.

Chinezul întinse mâna.

— Daţi-mi-o mie. Eu am să i-o înmânez dlui Lee Kwam We.

— Aş prefera să i-o înmânez personal.

— În acest caz va trebui să reveniţi puţin mai târziu. Dl. Lee Kwam We este la Manilla unde a suferit o mică operaţie. Noi nu-l aşteptăm decât peste câteva zile.

Malko lăsă cartea sa de vizită şi numărul camerei sale dela Garden Orchid, puţin descurajat. Prima lui zi de anchetă, nu-i adusese prea mare lucru.

— Ne-ntoarcem la hotel, decise el.

De data asta, holul şi restaurantul dela Garden Orchid erau pustii, la fel şi piscina, spre care se-ndreptă Malko. Erau 40 de grade şi în apă erau vreo 35. El se lungi la umbra arzătoare pentru a face bilanţul. Ascunse enormul său Automag sub servietă, dar nu cu acesta avea să-l găsească el pe Jeffrey Cox.

Doborât de căldura inumană şi de decalajul orar, el adormi alungit în apă cu capul sprijinit de malul piscinei. Se trezi tresărind atunci când auz soneria mobilului său. El îl luă din servietă. Comunicarea era foarte defectuoasă dar recunoscu totuşi vocea lui Ted Redmond.

— Aţi putut stabili contacte? întrebă şeful staţiei C.I.A. din Manilla.

— Nu încă, mărturisi Malko. Vă amintesc că n-am sosit aici decât astăzi de dimineaţă.

— Ştiu asta, se scuză americanul, dar am noutăţi. Radulan Sahiron a dat publicităţii prin Radio Zamboanga un mesaj acum recent. El ameninţă cu tăierea uneia din mâinile lui Jeffrey Cox dacă noi nu anunţăm că acceptăm revendicările sale.

Capitolul V

Jeffrey Cox tresări. O lungă rafală spărsese liniștea junglei. Timp de câteva secunde inima lui se-ncălzi, crezânsd că veneau să-l elibereze. apoi zări pe acela dintre gardieni care purta un tricou verde pregătindu-se să lovească o nucă de cocos agățată în vârful unui cocotier. Reuși s-o facă și o despică cu lovituri puternice de parang. Jeffrey Cox privi spre strachina sa goală în care furnici mari încercau zadarnic să găsească câteva boabe de orez.

Hrănit numai cu orez îmbogățit cu capete de pește, el pierduse aproape zece kilograme Ochii îi ardeau teribil, pentru că nu-și putuse spăla lentilele de contact. Flaconul cu lichid special pe care-l purta mereu la el se terminase de două zile. I se luase totul în afara carnetului și un pix, dar nu avea curaj să scrie. Zilele sale se scurgeau încet, toate la fel, interminabile.

La fiecare două zile îl duceau până la râu unde avea dreptul să-și înmoaie și să-și spele singura sa cămașă. Erau câte douăzeci de minute de mers în fiecare sens, cu un păzitor în față și unul în spate. Câteodată mai zărea niște femei pregătindu-se să spele lenjerie sau niște copii care-i aruncau priviri curioase. Încercase să comunice cu răpitorii lui, renunțând foarte repede. Ei nu știau decât tanjug — dialectul local și câteva cuvinte englezești.

Îi luaseră toți banii; deci nu putea să ceară nimic puștilor din satul vecin care se-nvârteau în jurul coliviei sale, ca și cum s-ar fi dus la Zoo. Niște femei cu turban, cu fața inexpresivă, veniseră de asemenea și-l priviră fără să scoată nici un cuvânt. Singura ușurare era aceea că după douăzeci și patru de ore îi dezlegaseră mâinile și se putea mișca liber în celula sa.

Se auzi o nouă rafală.

De data asta, era cel de-al doilea păzitor al său, cel care purta o mustață stufoasă și lungă și care-i luase ochelarii de soare. El trăsese spre vârful unui cocotier. Jeffrey Cox auzi niște chițăituri oribile și o mică maimuță căzu din cracă în cracă până pe pământ. Primi imediat o lovitură de crosă care o termină.

Acesta era pur și simplu un semn de cruzime. Aceste animale nu erau nici agresive nici prădătoare. Asasinul lovi cadavrul cu piciorul și veni să se așeze în fața celulei. Nu putea avea mai mult de cincisprezece ani. Câteodată, seara, ei trăgeau în direcția lunii din superstiție.

Lui Jeffrey Cox nu-i trebuise decât o jumătate de oră pentru a ajunge de la satul Paticul la lagăr, dar el avea impresia că traversase spațiul intergalactic pentru a ajunge pe o altă planetă.

Deodată se auzi un troznet de crăci și un mic grup de oameni apăru din junglă. În frunte era Radulan Sahiron cu un M.16 în bandulieră, urmat de trei dintre luptătorii lui. În spatele lor, alți doi târau trăgând de picioare un corp neînsuflețit pe care-l depuseră în fața celulei. Era un filipinez îmbrăcat cu o cămașă înflorată îmbibată cu sânge și un pantalon vechi. Radulan Sahiron arătă cu degetul spre cadavru și urlă:

— Intelligence! [1]

Acesta vorbea o engleză haotică. El încercă să-i explice că era vorba de un spion venit să-l elibereze, ceea ce părea foarte neverosimil. Încurajat de ocazia ivită însfârșit de a începe un dialog, Jeffrey Cox protestă:

— Eu nu fac parte din C.I.A. Eu vă sunt prieten și bun musulman. Allah O Akbar!

Începu un scurt dialog între Radulan Sahiron și Amil. Acesta din urmă ridică mâna spre cer și întrebă:

— Dacă tu ești un bun musulman, de ce Allah nu te protejează? El ar fi trebuit să îndepărteze insectele de această celulă.

Ce se putea răspunde la o asemenea măgărie? Jeffrey Cox era copleșit de un sentiment între furie și disperare. El știa că Agenția nu l-ar lăsa să cadă, dar gonea această ideie din capul lui, ca și cum adversarii săi i-ar fi putut citi gândurile. Amil îl privi cu un aer batjocoritor.

— Pentru a le arăta prietenilor tăi din C.I.A. că nu nu ne e frică de ei, o să-ți tăiem mâna stângă, îl anunță el.

Liniștit, filipinezul scoase din teaca sa un lung parang a cărui lamă o făcu să lucească în soare. Lui Jeffrey Cox îi veni să vomite. După execuția preotului al cărui loc i-l luase în celulă, el știa că Radulan Sahiron era capabil de orice. La Basilan, el se dedase la un lung șir de atrocități. Neputincios, Jeffrey Cox rămase mut. Nu avea nici un rost să-i implore mila lui Sahiron. Suspansul se mai prelungi câteva secunde, după care îi aruncă câteva cuvinte lui Amil, care traduse imediat:

---

1. Spion!

— Șeful a decis să așteptăm ziua de mâine ca să le dăm timp amicilor tăi să ne răspundă.

El se-ntoarse și se depărtă spre lagărul principal. Douăzeci de minute mai târziu, reveniră alți doi luptători cu o canistră de benzină. Stropiră cadavrul, îl acoperiră cu frunze de palmier și-i dădură foc. Până la căderea nopții, Jeffrey Cox trebui să inspire fumul rău mirosito degajat de corpul care se consuma lent. El sfârși prin a adormi cotropit de o panică teribilă. Într-adevăr urmau să-i taie mâna în ziua următoare?

Ce făceau prietenii lui? El avusese totdeauna o încredere oarbă în șefii lui. Altfel, nu s-ar fi lăsat antrenat în această misiune riscantă. Se gândi din nou la Ivy, fără prea multe iluzii. El cunoștea de la plecare în ce tabără era ea. Totuși, părea sinceră în dorința ei de a merge să trăiască în Statele Unite. Aparent reconvertirea ei nu era decât artificială. Atunci când el pregătea misiunea sa, șeful lui o poreclise deja „Poisson Ivy" [1].

* * *

Malko așteptase în zadar toată dimineața un mesaj de la filiera Sabina, neîndrăznind să părăsească Garden Orchid, făcând rondul între restaurant, camera sa și piscină. El îl trimisese pe Roberto la Monpro, dar Sofia Kao nu era acolo.

„Dragonul" și „Dragonito" se făcuseră invizibili și ziariștii trândăveau prin hol inactivi. Negocierile între filipinezi și comandantul „Robot" erau blocate.

Era aproape opt seara și se-ntreba dacă generalul Dominador Domingo, șeful poliției din Zamboanga nu cumva îl uitase. Malko încercase să-l contacteze la mobilul său și-i lăsase un mesaj la robot.

Deodată, holul lui Garden Orchid se umplu de uniforme, vreo douăzeci de oameni înarmați. Ei se dispuseră în linie în jurul unui filipinez de talie scundă, civil, care pătrunsese pe peron. Acesta din urmă se duse la recepție și schimbă câteva cuvinte cu funcționara încremenită în semn de respect, care i-l arătă cu mâna pe Malko, instalat într-un fotoliu de pe hol. Noul venit se-ndreptă imediat spre el, cu mâna-ntinsă.

— Good evening, eu sunt generalul Dominador Domingo. Trebuie să luăm cina împreună.

Lui Malko îi venea să intre în pământ. Era ca și cum i-ar fi prins de spate o insignă C.I.A. El reuși să surâdă și să-ngaime o formulă de

---

1. Otrava Ivy

politețe. Atunci își făcu apariția „Dragonul" perlă roșie la degetul mic, care veni practic să sărute mâna șefului poliției din Zamboanga, aruncându-i o privire intrigată lui Malko. Acesta luă un plic conținând harta insulei Jolo și-l urmă pe general. Învelitoarea sa fusese făcută țăndări.

Protejați de un zid de polițiști înarmați, ei se apropiară de o mare limuzină Mercedes cu geamurile blindate staționată în fața hotelului. Ea era escortată de vreo douăsprezece motociclete. Într-un zgomot asurzitor convoiul se lansă într-o cursă nebună pe Governor Camins Avenue. Malko avea impresia că este președintele Statelor Unite.

— Dumneavoastră vă place bucătăria chinezească? întrebă cu amabilitate generalul Dominador.

— O ador, răspunse Malko.

Ofițerul își apostrofă șoferul care viră și porniră din nou spre centru. Atunci când Mercedesul se opri pe o stradă îngustă, Malko coborî din mașină, descoperind polițiști peste tot oprind toată circulația. Era o noapte neagră. Generalul Domingo intră în pas vioi în hotelul Skypark precedându-l pe Malko în ascensor în trimp ce oamenii din garda sa fugeau pe scări. La etajul zece, ei pătrunseră într-un restaurant mare panoramic, unde erau ocupate o duzină de mese. Generalul dădu un ordin și oamenii lui se precipitară spre oamenii care luau cina. Aceștia avură tocmai timpul necesar pentru a înghiți ultimul dumicat. După ce sala fu curățată de elementele sale indezirabile, generalul Domingo îi arătă cu un surâs o mare masă rotundă:

— Să ne instalăm acolo!

Adjuncții lui li se alăturară. Ei erau în uniformă. Aveau grad de colonel. Generalul compuse el însuși meniul, jumătate japonez, jumătate chinezesc și ceai pentru toată lumea. Apoi se-ntoarse spre Malko și-și ridică paharul cu ceai:

— Bine ați venit la Zamboanga...

Malko își spuse că mereu i se ura bun sosit, chiar și în locurile cele mai nenorocite...

Primele feluri de mâncare începuseră să sosească pe platoul turnant. Timp de o clipă nu se auzi decât zgomotul produs de bețișoare. O grămadă de chelneri îndoiți de mijloc, vădind o teamă respectuoasă, vegheau la buna dispoziție a clienților lor un pic mai speciali.

După ce termină un fel de mâncare, generalul Domingo se-ntoarse spre Malko:

— Mr. Redmond mi-a spus că dumneavoastră sunteți de la

Crucea Roșie și că vreți să veniți în ajutorul acelui american răpit de gruparea Abu Sayyaf.

Se simțea că el nu crede nici un cuvânt. Coloneii din jurul lor îl examinau pe Malko fără să spună nimic.

— Exact! spuse Malko. Ce știți dumneavoastră despre soarta lui?

Generalul Domingo înghiți dintr-odată un crevete enorm și se strâmbă.

— Șeful poliției din Jolo are o bună rețea de informații. Eu am câteva informații. Acest american de rasă neagră este în viață. Niște oameni din satul Paticul, chiar și polițistul din acel sat l-au văzut.

Malko tresări:

— Un polițist! Și n-a întreprins nimic?

Generalul Domingo surâse indulgent.

— El este singur la Paticul, în timp ce luptătorii Abu Sayyaf sunt aproape de două sute. În plus, populația este de partea lor.

— Jeffrey Cox este deținut în sat?

— Nu! Într-un lagăr în mijlocul junglei.

Malko scoase harta sa de stat major și o despături.

— Puteți să-mi arătați unde este acel sat?

Aplecat asupra hărții, generalul Domingo puse arătătorul pe un punct, în nordul insulei, indicând Paticul Hill 235.

— În jur de un kilometru la nord de această colină, explică el. O pistă carosabilă leagă acest loc de satul Paticul.

— Dacă dumneasvoastră cunoașteți amplasamentul acestui lagăr, de ce este imposibilă organizarea unei operațiuni militare?

— Puneți această întrebare colonelului Yul, replică generalul Domingo arătând spre vecinul său din stânga, un filipinez scund și îndesat cu părul abundent, la fel de gras, pe cât era de înalt.

— Eu m-am bătut la Jolo, acum patru ani, explică acesta, și am fost rănit acolo, de un glonț în coapsă. Este foarte greu să-i înfrunți pe guerilleros atunci când te abați de pe căile de acces. Jungla este impenetrabilă și ei o cunosc ca pe propriul buzunar. Au mitraliere, mortiere și mine. Ei evită lupta deschisă, repliindu-se în niște grote sau tunele săpate de japonezi în timpul ultimului război. Sunt multe din astea la Paticul Hill.

— Dacă americanii vor să-l salveze pe omul lor, trebuie să plătească, conchise generalul Domingo.

— Răpitorii nu doresc bani, ci eliberarea unor teroriști islamiști deținuți în Statele Unite.

Colonelul Yul surâse:

— Dacă aveți mulți dolari veți găsi niște oameni pentru a-l elibera,

poate un „lost command" care nu a reușit să captureze niște ostatici de valoare.

— Ce înseamnă un „lost command"? întrebă Malko.

— Un mic grup independent care nu-i subordonat grupării Abu Sayyaf, îi explică colonelul Yul.

Asta nu era idiot.

— Cum se poate intra în legătură cu acest „lost command"? întrebă Malko.

La această întrebare nimeni nu răspunse și toți îți băgară nasul în farfuriile lor. Reîncepu simfonia bețișoarelor. Numai când ajunseră la desert, generalul Domingo se aplecă la urechea lui Malko:

— Eu cunosc pe cineva care v-ar putea ajuta să-l contactați. Este vorba de Romeo Putik, fiul primarului din Paticul. El hoinărește deseori pe la Garden Orchid, atunci când vine la Zamboanga și mereu este în criză de bani.

— Se droghează?

Generalul izbucni în râs.

— Nu! Îi plac mult fetele frumoase și el este foarte urât... Puțin mai-nainte, era în hol. Fiți însă atent: este de asemenea, un bandit.

Malko își notă numele, spunându-și că poate există un alt mijloc mai simplu de a-l recupera pe field-officerul Jeffrey Cox. Fură aduse delicatesele japoneze. Toți polițiștii înfulecau de zor. Cum țeava lungă a Automag-ului îl deranja, Malko se răsuci puțin pentru a-i schimba poziția. Imediat generalul Domingo izbucni în râs.

— Puneți arma pe banchetă. Aici, cu mine, nu riscați nimic.

Confuz, Malko se debarasă de impozantul automat. Imediat, generalul îl luă în mână și-l arătă vecinilor săi.

Arma trecu din mână în mână, sub privirile admirative ale polițiștilor prezenți. Malko nu mai știa unde să se-ascundă. Chiar dacă arma ar fi avut pictată pe crosă o cruce roșie, acoperirea sa era serios compromisă. El își recuperă obuzierul aflat în centrul comentariilor flatante și profită de aceasta pentru a schimba subiectul

— Am fost acasă la familia Cox, spuse el. Ivy Cox s-a dus la Basilan la mama ei.

Cu gura plină, generalul Domingo dădu din cap și mormăi:

— Nu!

Malko așteptă ca el să termine și-l întrebă:

— Cum adică nu?

— Pentru că informatorii mei îmi spun că ea nu este la Basilan. Noi o ținem sub supraveghere pe mama ei. Ea a stat acolo numai o zi.

— Știți unde se găsește ea?

— Nu.

Ținând cont de postul lui, treaba asta era neliniștitoare.

— Dumneavoastră n-ați urmărit-o? se miră Malko.

Generalul Domingo dădu din cap.

— Nu avem chiar atâția oameni și ea n-a făcut nimic. Dac-ar trebui să urmărim pe toți simpatizanții lui Abu Sayyaf...

— Unde s-o fi găsind?

Filipinezul lăsă din mână baghetele.

— Eu știu că nu se află la Jolo. Noi îi supraveghem pe toți cei care debarcă aici. Poate fi pe undeva la Mindanao, sau poate chiar la Manilla. Nu există nici un control între Mindanao și Luçon. Dacă ea călătorește cu avionul, si-ar fi putut lua un nume fals. Dar este foarte posibil ca să fi rămas la Zamboanga (El râse vesel). Doriți să-i faceți curte?

— Nu, zise Malko. Vreau s-o întreb ce s-a-ntâmplat. Credeți că ea nu știe?

Generalul deveni gânditor.

— Nu știu! dacă cel răpit nu face parte din C.I.A. poate a fost doar o imprudență. Dar...

Era clar că el nu vrea să spună mai mult. Terminară cina cu valuri de ceai și imediat șase mâini dotate cu câte un Zippo se-ntinseră spre el. În poliția filipineză, disciplina nu era un cuvânt nesemnificativ.

Întoarcerea la hotel se efectuă cu aceeași desfășurare de forțe. Lungul Mercedes se opri în față la Garden Orchid, generalul Domingo îl lovi familiar peste crosa Automag-ului cu un surâs complice.

— Aici la hotel, dumneavoastră nu riscați nimic, spuse el. Acesta este foarte supravegheat. Afară, dacă vi se-ntâmplă ceva nu ezitați niciodată să trageți primul. Atenție la port! Acolo este foarte periculos. Chemați-mă dacă aveți nevoie de ceva. Și să nu faceți imprudența să mergeți la Jolo

— Mulțumesc, spuse Malko.

Se despărțiră cu o călduroasă strângere de mână. Holul hotelului era pustiu, dar se auzea muzică din restaurant, unde o încântătoare cântăreață filipineză mormăia „Stringers in the Night" pentru rarii clienți, mai ales jurnaliști. Malko se instală la bar și când chelnerul îi aduse Stolychnaya cerută, el îl întrebă:

— Romeo Putik este pe aici în seara asta?

Filipinezul făcu ochii roată prin sală.

— Da, zise el, arătându-i un bărbat enorm debordând din fotoliul său, în fața estradei, sorbind-o din priviri pe cântăreața mulată în furoul său argintat. Era acolo deci.

Malko mulțumi și tot sorbindu-și vodca, îl observa pe fiul primarului din Paticul. Era cu adevărat un monstru. Te întrebai cum de mai putea să respire. Atunci când dizeuza își termină cântecul, el abia se ridică, aplaudă mai să rupă tot și o abordă atunci când cobora de pe estrada sa. În mod cert, el o invita să se-așeze la masa lui. Malko era prea departe ca să urmărească conversația. Cântăreața se uita în jurul său ca pentru a cere ajutor și cu un surâs de scuză, ea se îndepărtă. Celălalt o urmă clătinându-se pe coapsele sale enorme ca o gâscă prea îndopată. Spre marea surpriză a lui Malko, cântăreața se apropie de el și-l luă de braț ca și când s-ar fi cunoscut dintotdeauna.

— Bună seara, spuse ea, mă numesc Sharon.

Romeo Putik trecu aproape de ei și îi aruncă lui Malko o privire neagră înainte de a ieși din restaurant. Imediat, Sharon își retrase brațul cu un surâs confuz.

— Scuzați-mă, spuse ea, dar nu reușeam să scap de acest băiat, și atunci i-am spus că sunt cu dumneavoastră.

— Sunt flatat, spuse Malko surâzând. Doriți să beți ceva?

— Puțină șampanie.

El obținu de la barman o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanc, producție 1995, pe care acesta o destupă cu respect sub privirea încântată a lui Sharon. Ciocniră și Malko profită pentru a o observa mai de-aproape. Ea era încântătoare și furoul argintat mula un corp subțire cu picioare lungi, ceva rar la filipineze.

— Dumneavoastră sunteți ziarist? întrebă ea.

— Nu. Eu aparțin Crucii Roșii. Încerc să negociez eliberarea unui tânăr american răpit de luptătorii Abu Sayyaf, Jeffrey Cox.

— Da! Este o treabă grea, zise tânăra. Aceștia sunt toți niște bandiți. Ar trebui omorâți până la ultimul.

Iată cel puțin o opinie tranșantă. Sharon adăugă imediat:

— Acești islamiști ne distrug viața! Ei aruncă cu grenade, plasează bombe. Sunt ca niște nebuni furioși. Ce făcea acest american la Zamboanga?

— Nu știu, spuse Malko. Eu n-am altă sarcină decât să-l ajut.

— Dacă aveți bani, treaba asta pare să fie ușoară, remarcă ea. Asceștia sunt niște bandiți.

Reîncepuse muzica.

— Dopriți să dansați? propuse Malko, după ce-și mutase cu discreție pistolul la spate.

Sharon lunecă de pe taburetul ei și veni să se-nfășoare în jurul lui. Corpul ei suplu, îl făcu să uite de căldura apăsătoasre și de neplăcerile de peste zi. Ea îi șopti la ureche:

— Să nu mă luați drept o cocotă. Nu am obiceiul să agăț necunoscuți, dar v-am văzut în seara asta cu generalul Domingo. Știu că sunteți o persoană importantă.

Ei mai dansară puțin, după care se duseră la bar servind din nou Taittinger. Romeo Putik reapăru și se instală în fața unei beri. Sharon se strâmbă atunci când el îi făcu un semn cu mâna.

— Este efectiv oribil, spuse ea la ureche lui Malko. Este fiul primarului din Paticul la Jolo. El vine la Zamboanga pentru a-și vinde recolta de mango verzi. Nu se gândește decât la fete, numai că n-are bani destui. Este atât de gras... Mi-a propus zece mii de pesos [1] dacă mă culc cu el.

— Nu e destul! spuse Malko galant.

Sharon îi aruncă o privire complice.

— Eu nu sunt o cocotă și el oricum nu avea acești bani. Se mulțumește cu fete din Penguin la trei sute de pesos.

Ea privi spre ceasul fixat pe peretele barului.

— Trebuie să-mi reiau repriza de cântece. Pe mai târziu poate. Dacă nu, mai cânt încă mâine.

Ea se depărtă și el admiră balansul senzual al șoldurilor sale. Avea clasă. Fără să-și termine sticla de Taittinger, el semnă nota și o luă în direcția camerei sale. Introduse cheia în broască, deschise, aprinse lumina și rămase pironit locului. Un bărbat îl aștepta instalat în fotoliu lângă televizor. Era un filipinez în tricou galben cu o mustață și barbișon, cu părul negru despărțit de o cărare la mijloc. Malko putea vedea crosa armei acestuia, strecurată la centură. Timp de o fracțiune de secundă se gândi să scoată Automag-ul, apoi își dădu seama că celălalt ar fi avut tot timpul să-l doboare, înainte ca el să-l smulgă de la centură.

---

1. În jur de 1600 de franci

Capitolul VI

Necunoscutul afișă un surâs mai degrabă neliniștitor, dar făcu un gest împăciuitor.

— *Don't be afraid*, spuse el. *I am your friend.* [1]

— Cine sunteți? întrebă Malko.

— Numele meu este Danag. Locuiesc în satul Paticul. Dumneavoastră ați trimis pe cineva să se informeze despre american.

— Eu n-am trimis pe nimeni, îl corectă Malko. Am contactat o femeie, Sofia Kao, care după câte se știe, trimite colete ostatricilor.

— Da, știu, spuse Danag. Ea a fost imprudentă: a trimis pe cineva în lagărul lui Radulan Sahiron, fără să-l anunțe. Ei l-au luat drept spion și l-au omorît și ea nu vrea să se mai ocupe de afacere.

— Sunt dezolat, spuse Malko dar...

Interlocutorul lui înlătură preocuparea privitoare la această moarte cu un gest neglijent.

— Am convins-o totuși să trateze cu dumneavoastră. Eu sunt cel care va transporta coletele începând din portul Jolo. Îl cunosc bine pe Radulan Sahiron. El este căsătorit cu verișoara mea.

Era nesperat... Malko se forță să surâdă.

— Vă mulțumesc, dar aș vrea să vă pun o-ntrebare. Cum de vă aflați aici? Eu credeam că acest hotel este păzit...

— Este păzit, dar e suficient să ai prieteni. Apropo! Mi s-a spus că dumneavoastră aveți o foarte frumoasă armă pentru a vă apăra. Pot s-o văd și eu?

Stupefiat, Malko luă Automag-ul de la centura sa și scoase încărcătorul și cartușul care era pe țeavă, înainte de a-l da vizitatorului său. Nu numai că un om înarmat putea ajunge în plină noapte la camera sa, dar știa deja ce tip de armă poseda! Ori Roberto vorbise, ori poliția era penetrată de islamiști. În orice caz, era neliniștitor...

Danag îi înapoie Automag-ul.

— Dac-ați dori s-o vindeți într-o zi... propuse el.

---

1. *Nu vă fie frică. Eu sunt prietenul dumneavoastră.*

Era amețitor. Malko se reculese și întrebă:

— Cum procedăm?

Danag era deja în picioare.

Veniți cu mine să stabilim modalitățile. Astfel, primul colet va pleca cu hovercraftul de ora opt mâine dimineață.

— Unde?

— Nu departe de universitate.

Acele fosforescente ale Breitlingului indicau zece minute trecute după miezul nopții. Malmko se gândi din nou la recomandarea șefului de stație „Nu ieșiți niciodată seara". Danag dădea deja semne de neliniște.

— Dacă nu doriți, nu-i nimic, îl preveni el. Eu fac asta pentru a face un serviciu. Dac-aș fi vrut să vă omor...

A-l omorî, desigur, dar a-l răpi era mai ușor în afara hotelului. Malko nu putea totuși respinge oferta.

— Foarte bine! acceptă el, dar...

El repuse la loc încărcătorul Automag-ului, puse cartușul pe țeavă și-l strecură la centură în față. Ei coborâră scara, dar la parter, în loc să se-ndrepte spre hol, Danag coborî un etaj în plus. El pătrunse în grădină, ocolind piscina și ajunseră pe o străduță. Accesul spre aceasta, era blocat de un lanț gros ferecat de un lacăt, pe care Danag îl descuie cu o cheie pe care o scoase din buzunar. Un triciclu aștepta acolo în întuneric, cu conducătorul lui și ei se instalară în spate. Vehiculul porni imediat, mergând pe străzi pustii, pe care alergau doar câini vagabonzi. Danag nu-și desclește buzele și Malko nu cunostea îndeajuns Zamboanga pentru a se orienta. După puțin timp, el realiză că merg de-a lungul coastei. În final, triciclul se opri în fața unei case vechi din lemn la marginea unei plantații de cocotieri.

— Aici este, spuse Danag.

Malko îl lăsă să coboare primul și-l urmă cu mâna pe crosa armei. Filipinezul împinse o ușă și-l precedă într-o cameră prost luminată. O femeie citea un ziar. Ea își ridică ochii și el o recunoscu pe Sopfia Kao care, mai mult ca niciodată, avea aerul unei vrăjitoare bine hrănite. Danag și Malko se instalară pe niște taburete în fața ei.

— Americanul este în pericol, zise ea din capul locului.

— Adică...

— Comandantul Sahiron vrea să-i taie mâna stângă. El este foarte furios pe C.I.A.

— Este inuman. Știam asta deja. El a făcut cunoscut intenția asta a sa la radio. Ce putem face?

Danag luă cuvântul cu o voce mieroasă:

— Am vorbit cu comandantul Sahiron. Este un om bun. El este de-acord să nu-i taie mâna americanului dacă îi dați cinci mii de dolari pentru oamenii din satul Paticul.

Malko își stăpâni cu greutate furia. Acesta era un șantaj, chiar pe față. El întrebă:

— Și cu coletele?

— Eu însumi voi duce coletele, zise Danag.

— Prețul va fi de o mie de dolari pentru fiecare colet, se grăbi să precizeze Sofia Kao. Unul din verii mei a fost ucis din cauza dumneavoastră.

— Dar ceilalți plătesc doar o mie de pesos pentru coletele destinate ostaticilor comandantului „Robot", protestă Malko.

— Comandantul Sahiron este foarte supărat, spuse încet Danag. Din ceea ce trimiteți dumneavoastră, am să pun ceva deoparte pentru el. Sper că nu vă supără asta.

Malko nici măcar nu răspunse. Și-ar fi dat castelul pentru un aruncător de flăcări.

— Eu nu am cinci mii de dolari, pretinse el și mi-este imposibil să fac un colet de-acum până mâine dimineață.

Danag făcu un gest liniștitor.

— Nu-i nimic! Cât aveți?

— Trei mii de dolari.

— Dumneavoastră puteți să faceți rost de încă trei mii de dolari. Preparați coletul pentru hovercraftul de la ora patru mâine după amiază. Introduceți înăuntru un plic cu dolarii, cinci mii pentru comandantul Sahiron și o mie pentru señora Sofia. Duceți-l în port înainte de plecarea vaporului. Totul va fi în regulă. La înapoiere, dumneavoastră veți primi o scrisoare de la american, dacă el vă va scrie.

Aceasta era o lovitură frumoasă, pe care Malko era obligat s-o accepte. În camera mică, domea o căldură apăsătoare și țânțarii se învârteau în jurul lămpii. El se ridică, scrâșnindu-și dinții de furie în sinea sa.

— Bine! Vom proceda în acest fel. Sofia Kao nu se deranjă, dar Danag propuse:

— O să vă conduc la hotel. Vedeți că nu aveți de ce vă teme.

În momentul în care ieșea, Sofia Kao spuse:

— Pe colet, trebuie trecut Sabina II, pentru a nu exista dubii.

— Doar Sabina, reprezintă numai coletele destinate invitaților comandantului „Robot", preciză cu amabilitate Danag.

„Invitații..."

In momentul în care se instalară în triciclul care-i aşteptase, Danag îi arătă lui Malko o cutie de mărimea unei cutii de sticle cu vin.

— Coletul dumneavoastră va trebui introdus aici, cu eticheta Sabina II pentru a nu fi furat sau interceptat de poliție.

— Ce-i înăuntru?

— Niște cartuşe pentru M.16, răspunse cu simplitate filipinezul.

Malko nici măcar nu explodă. Resemnat el înghițise gălușca. Dacă ar fi spus nu, toată operațiunea eșua. Ori, problema numărul unu era aceea de-a relua contactul cu Jeffrey Cox. Triciclul demară și Danag strigă la urechea sa pentru a acoperi zgomotul motorului:

— Adăugați de asemenea o cameră de luat vederi în colet. În două zile, eu vă voi trimite gratuit un film de la prietenul dumneavoastră. Pentru următoarele, va trebui să plătiți.

Hoția nu avea limite. Comandantul Sahiron era poate un om politic, dar el avea un dezvoltat simț comercial.

Când ajunseră la Garden Orchid, Danag luă cutia cu muniție și-l conduse pe Malko până la camera sa. După ce lăsă cutia pe pat, el îl sfătui:

— Lipiți bine eticheta cu Sabina II cu litere groase!

După ce acesta plecă, Malko se zăvorî, furios la culme. Apărându-se pe sine, Malko devenise complicele răpitorilor lui Jeffrey Cox. El plătise cu un preț foarte mare primul și modestul său succes.

* * *

Malko era tocmai pe punctul de a termina confecționarea coletului destinat lui Jeffrey Cox. El alergase toată dimineața împreună cu Roberto prin Zamboanga pentru a aduna toate obiectele necesare: două tricouri XXL, două slipuri, zece preparate dulci, zece preparate sărate, hrană liofilizată, niște pastile de hidroclorazonă, pachete cu cereale, lichid pentru spălarea lentilelor de contact, spray pentru purificarea apei, spray contra țânțarilor, chibrite, un Zippo și patru pachete de țigări, un ceas bun, corned-beef, niște fructe de mango uscate, plus douăzeci de mii de pesos în hârtii de câte o sută, hârtie și pix și un mic tranzistor. El alcătuise coletul conform sfaturile medicului ambasadei americane. Ted Redmond nu-și economisise complimentele la adresa lui Malko. Dacă totul se desfășura în bune condiții, C.I.A. urma să obțină în patruzeci și opt de ore un film video și o scrisoare de la field officerul Cox cu care să poată fi liniștită familia și mai ales centrala de la Langley.

— Bravo! concluzionase șeful stației. Acum trebuie să ne asigurăm că el a primit toate acestea și să-i pregătim evadarea.

Din gură mergea foarte repede.

— Asta nu-i chiar atât de ușor, îi replicase Malko. Situația este mai grea decât puteți să vă imaginați.

Malko termină prepararea coletului, introducând totul împreună cu cutia cu muniții într-o pânză de iută pe care o prinse cu capse după ce strecurase înăuntru un plic conținând șase mii de dolari în bilete de câte o sută. În chiar dimineața aceea, ambasada americană îi virase zece mii la Land Bank prin Federal Express. Atunci când totul fu gata, el sună la poartă pentru a veni să coboare coletul care cântărea bine peste patruzeci de kilograme. Roberto aștepta în hol cu un aer preocupat.

— Noi mergem în port, îl anunță Malko.

— Nu-i prudent, îl preveni filipinezul.

— De ce?

— Mi s-a adus la cunoștință că pe-acolo dau târcoale niște tipi suspecți cu telefoane mobile. La chei sunt multe vapoare rapide și odată aflat pe mare, marina filipineză nu vă va putea recupera. Vedetele lor nu depășesc zece noduri pe oră, în timp ce celelalte aleargă cu treizeci.

— Cine sunt oamenii aceia?

— Nu știu. Ar fi mai bine să așteptăm până mâine dimineață.

Malko dădu din cap:

— Imposibil! Vreau să depun eu însumi pe vapor acest colet.

— Eu v-am prevenit! conchise Roberto.

El puse coletul în portbagaj și plecară în direcția portului. În fața vechiului hovercraft Mitsubichi al Fast Seecraft Inc. era masată o mulțime compactă. Un șir de buticuri cu acoperișul din tablă despărțea esplanada de port, dar se ajungea acolo, fără nici un control. Roberto gară cât mai aproape posibil de hovercraft și Malko coborî examinând mulțimea. În afara călătorilor erau mulți tineri în tricouri. Era imposibil să-ți dai seama care era periculos și care nu...

În orice caz, nu era pe-acolo nici un străin.

Urmându-l pe Roberto care transporta coletul greu, el se-ndreptă spre ghereta galbenă prin care treceau pasagerii. O barieră despărțea pe gură cască de pasagerii care se-mbarcau cuminți după ce fuseseră percheziționați. Cei care erau înarmați depuneau armele într-o cutie mare galbenă supravegheată de un polițist care le atașa o etichetă. Malko se pregătea să-i spună lui Roberto să se grăbească, când se simți înghesuit. Adrenalina îi crescu brusc. Realiză deodată

că este înconjurat de o duzină de tineri. Roberto, aflat la câțiva metri distanță în fața lui, nu văzuse nimic.

Totul se petrecu foarte repede. Grupul se strânse în jurul lui Malko. Acesta avu o senzație ciudată că decolează de la sol. Agresorii lui îl ridicaseră și-l antrenau spre chei. Nimeni nu părea să vadă ce se petrece. Instinctiv, el strigă:

— Roberto!

Șoferul se-ntoarse brusc. Malko fusese deja „transportat" vreo zece metri de grupul care mergea în zigzag printre furgonetele staționate în port. Doi dintre agresori îl prinseseră fiecare de câte un braț, și un altul îl imobilizase din spate.

El crezuse la-nceput că vor să-l ducă într-una din furgonete, dar aceștia le depășiră și se apropiară de un spațiu deschis lângă chei. El zări jos o vedetă cu motorul pus în funcțiune cu doi bărbați.

Roberto, alertat în sfârșit, lăsă coletul să cadă și-și scoase de la centură falsul său Colt 45. El se apropie de grupul aflat în mișcare, realizând imediat că-i imposibil să tragă fără să riște să-l atingă pe Malko. Acesta din urmă se zbătea cu forța disperatului. Cel mai puternic dintre adversarii săi îl cuprinsese din spate imobilizându-i brațele de-a lungul corpului, în timp ce, ceilalți doi îl ridicau de coate. În sfârșit, cu o lovitură puternică de picior, reuși să scape de cel care-l ținea din spate. Într-o fracțiune de secundă el reuși să apuce crosa Automag-ului său. Era și timpul: bordul cheiului nu era decât la doi metri. El ridică arma și trase în aer. Detunătura asurzitoare îi făcu pe adversarii săi care se aflau atunci între mașini și el, să bată în retragere.

Deodată un tânăr în tricou verde se desprinse de grup și se năpusti cu capul aplecat ca un jucător de rugby în direcția lui Malko. Acesta ezită o fracțiune de secundă să tragă. Tânărul îl lovi în coapsă ca un berbec, proiectându-l spre malul cheiului. Malko rămase câteva secunde în echilibru, încercând cu disperare să nu se răstoarne pe spate, în timp ce cel care-l împinsese cădea în apă. El îl văzu pe Roberto grăbindu-se spre el, cu pistoletul în mână și bătând aerul cu brațele căzu. Speed-boatul demară cu un muget de tunet. Accelerația fu atât de puternică încât vasul era deja la cincizeci de metri de chei atunci când Malko se ridică, cu Automag-ul în mână.

Roberto gesticula la malul cheiului. Tinerii se dispersaseră și hovercraftul se balansa mereu în același loc. Unul dintre cei doi bărbați care se aflau la comenzi, îmbrăcat cu o vestă antiglonț se-ntoarse amenințându-l pe Malko cu un pistolet. Într-o fracțiune de secundă

acesta înțelese că celălalt blufa. Nu tragi într-un milion de dolari. El urlă pentru a acoperi zgomotul motorului:

— Aruncă arma!

Celălalt dimpotrivă îl ochi. Atunci Malko apăsă pe trăgaciul Automag-ului. Detunătura îl asurzi. Omul care-l amenința lovit în plin piept fu aruncat pe fundul vasului. Teribilul proiectil al Automag-ului ieșise luând cu el o bucată considerabilă din plămân. Rănitul se prăbuși scăpând arma din mână. Pilotul vasului se întoarse la rândul lui și se pomeni în fața țevii lungi nichelate a Automag-ului.

Dându-și seama că n-are nici o șansă, fără să ezite, lăsă cârma și se aruncă peste bord.

*
* *

Malko la comenzile speed-boatului, revenea cu viteză redusă spre port, cu cadavrul răpitorului pe fund. Pilotul înota cu disperare spre mal. Mai mulți polițiști alergau în toate direcțiile pe chei. Roberto agita pistolul lui în direcția lui Malko. Acesta acostă și filipinezul îi aruncă o coardă pentru a amara. Un polițist în uniformă îi întinse o mână pentru a-l ajuta să sară pe mal.

— Bună treabă! zise el.

Roberto se grăbi spre el și-l certă:

— V-am spus că nu-mi miroase a bine!

Trei polițiști loveau cu picioarele trei tineri lungiți pe jos cu mâna la cap. Malko privi în direcția hovercraftului. Nu mai erau pasageri pe chei și urma să fie ridicată pasarela.

— Unde-i coletul? strigă Malko.

— Acolo!

— Repede! Trebuie să-l ducem pe vapor.

Ceasul lui indica ora 3,55. Roberto se grăbi, luă de jos greul colet și-l întinse unuia dintre marinari de pe vas. Câteva minute mai târziu fu ridicată pasarela și vasul se depărtă pierzându-se într-un nor rău mirositor de motorină. Necăjit, Malko își spuse că poate n-ar fi trebuit să expedieze coletul. I se întinsese o capcană. Cheiul colcăia de polițiști sosiți de la Police Station, aflata la o distanță de o sută de metri. Unul dintre ei se apropie de Malko, cu un radio în mână.

— Generalul Domingo vă așteaptă la cartierul general al celei de-a IX-a regiuni, îl anunță el. Am o mașină ca să vă ducă acolo.

Lăsându-l pe Roberto, Malko luă loc într-un microbuz cu patru polițiști înarmați. Era încă zăpăcit, bulversat pentru că doborâse un

răpitor. Automag-ul nu făcea răniți. Vesta antiglonț fusese străpunsă ca o foaie de hârtie.

Merseră mai mult timp și ieșiră din oraș. Cartierul general al poliției era în plin câmp. Minibuzul se opri în fine în fața unei clădiri peste care flutura steagul filipinez. Generalul Domingo îl primi cu căldură.

— Bravo, señor Linge! zise el. Sunteți bine antrenați acolo la Crucea Roșie! Mi-ar plăcea să am mulți oameni ca dumneavoastră în poliția mea. Intrați să bem un ceai!

De data asta, acoperirea lui Malko era definitiv scoasă din uz. Generalul îl precedă pe Malko într-un mic birou cu pereții acoperiți de hărți. O ordonanță aduse ceai, biscuiți, bucăți de mango și o sticlă de Defender „Cinci ani vechime". La generalul Domingo, noțiunea de ceai era extensivă...

— Povestiți-mi totul, ceru ofițerul filipinez.

Malko îi relată întâlnirea din ajun cu Danag și Sofia Kao și istoria coletului, concluzionând:

— Nu numai că m-au stors de bani, dar au și încercat să mă răpească.

Generalul Domingo făcu un semn negativ din cap.

— Nu! Acesta nu este același grup. Cei care v-au atacat astăzi ascultă de un „mic" comandant Mujib Susokan. El a fost anunțat de prezența dumneavoastră în port și a vrut să câștige un milion de dolari. Noi am identificat pe trei dintre ei și aceștia au vorbit.

— Dar cum au aflat ei de prezența mea?

Generalul surâse cu amărăciune:

— Ei se cunosc între ei. Cineva a vorbit. Asta nu-i prea grav. Numai că acum noi știm că dumneavoastră lucrați pentru americani.

Evident, funcționarii Crucii Roșii, arareori erau înarmați până-n dinți.

— Asta-i o încurcătură plicticoasă, oftă Malko.

— Aceasta face doar să crească prețul pentru răscumpărarea dumneavoastră în caz de răpire, îl corectă generalul. Fiți foarte prudent. Am să dau ordin să fiți escortat până la Garden Orchid.

***

— Trebuie să vă întoarceți imediat! Luați primul avion din seara asta, îi spuse Ted Redmond lui Malko, după ce ascultă povestea cu incidentul din port.

— Și cine se va ocupa de Jeffrey Cox?

Se lăsă un moment de liniște la capătul firului, după care americanul se mulțumi să mărturisească:

— Malko, eu nu pot să vă garantez o protecție specială în cazul unui eșec. Dacă dumneavoastră sunteți capturat noi vom face ceea ce am face în cazul ostaticilor „obișnuiți".

— Adică nimic.

— Nu! îl corectă americanul. Niște presiuni diplomatice doar. Nu cred însă că Langley va debloca mulți bani. În cazul acesta eu nu mă simt îndreptățit să vă cer să vă asumați asemenea riscuri. Pe lângă aceasta dumneavoastră sunteți reperat. „Politicii" din Abu Sayyaf sunt practic siguri că aparțineți C.I.A. așa că vor face totul ca să vă captureze: Părăsiți Zamboanga și reveniți la Manilla.

— Nu! spuse Malko, aproape fără să reflecteze. Voi fi foarte atent. Trebuie să rămân cel puțin până voi primi caseta cu Jeffrey Cox.

El nu-i pomenise de Romeo Putik, fiul primarului din Paticul, potențială sursă de informații. Aceasta, de asemenea, îl reținea la Zamboanga.

— Cum doriți! conchise americanul. Eu v-am prevenit. Aceștia sunt niște bandiți, niște sălbatici.

— Ce noutăți puteți să-mi comunicați dumneavoastră?

— Conform filipinezilor, cei doi libieni care plătesc răscumpărările, Rajab Azzarouk și Ismael El Gatroun, ar trebui să ajungă la Zamboanga mâine dimineață. Ei aduc o nouă tranșă de răscumpărări pentru a recupera alți ostatici.

— Dumneavoastră îi cunoașteți?

— Desigur! Fac parte din serviciile libiene. Azzarouk a stat zece ani la Manilla ca ambasador. Se tutuiește cu toți șefii Abu Sayyaf. El nu riscă să fie capturat. În acest moment ei se află la Intercontinental la Manilla. Noi avem o echipă care-i supraveghează. Vă pot trimite fotografiile lor dacă doriți.

— Asta poate fi oricând de folos, aprobă Malko. Pe mai târziu.

După ce închise telefonul se simți dintr-odată obosit. Îi repugna faptul de a ucide. El simțea încă scuturătura de la încheietura mâinii atunci când apăsase pe trăgaciul Automag-ului. Se duse spre terasa care domina grădina și deschise ușa-fereastră pentru a scăpa de climatizarea glacială.

O singură persoană era alungită pe malul piscinei: Romeo, încă și mai diform într-un costum de baie enorm, cu un walkman la urechi, monstruos ca o balenă eșuată cu o sticlă de „Defender Very Classic Pale", o găleată cu gheață și un pahar plin cu scotch, alături.

Lui Malko îi veni o idee. Intră în cameră, telefonă la recepție și întrebă:

— Aș vrea un masaj. Se poate?

— Desigur, răspunse funcționarul. La Penguin Club. Eu pot să chem un taxi. Au fete foarte drăguțe care masează foarte bine.

— N-aș vrea să mă deplasez, spuse Malko.

— În acest caz, señor, asta vă va costa mai scump. Am să trimit pe cineva.

— Dacă este posibil, aș dori pe cea care se cheamă Perlite.

— Am să-ncerc señor, promise recepționerul.

— Perfect! mulțumi Malko. Trimiteți-mi-o la piscină. Se dezbrăcă în costum de baie și coborî, plonjând în cuptor. Romeo Putik, izolat de exterior din cauza walkmanului său, nu-i acordă nici o atenție atunci când se lungi nu prea departe de el. Malko făcu baie, ceea ce nu-l răcori, apoi se instală la umbră, cu arma sub prosop. El era acolo de-o jumătate de oră, atunci când o fată în tricou și fustă albă cu ochii protejați de ochelari negri își făcu apariția în fața lui surâzătoare. Ea își ridică ochelarii fumurii și-l anunță cu o voce cântătoare:

— Bună ziua, eu mă numesc Perlita. Mi se pare că dumneavoastră doriți să faceți masaj. Prețul este de cinci mii de pesos ședința, aici.

Era drăguță metresa guvernatorului.

— Trecem imediat la treabă, o asigură Malko. Mă simt foarte obosit. Luați loc.

Perlita se așeză în fața lui, dând la iveală discret un chilot alb. Aceasta nu uitase trucurile meseriei. Ea, categoric, nu-și va sfârși viața la Zamboanga...

Malko privi în jurul lui. Romeo Putik își scosese walkmanul și o fixa pe Perlita cu gura căscată și ochii afară din orbite, ca un papă în fața unei viziuni. El se scărpină între picioare și schiță un surâs în direcția lui Malko și acesta i-l înapoie.

— Mergem în camera dumneavoastră, señor? sugeră Perlita.

Malko se-nfășură în prosopul de baie și o precedă pe tânăra femeie. Înainte de a intra în clădire, el își întoarse privirea. Romeo Putik nu-și lua ochii de la ei.

Peștele mușcase din momeală.

Capitolul VII

Abia intrară în cameră şi Perlita, cu o voce neutră îi ceru lui Malko să se dezbrace în pielea goală. Când el fu gol puşcă, ea îi comandă cu o voce blândă:

— Culcaţi-vă pe burtă.

El ascultă şi ea începu să-i maseze spatele într-un mod foarte profesional. Apăsarea mâinilor ei era grea ca oţelul, astfel că uneori Malko abia-şi stăpânea un ţipăt de durere. După un sfert de oră de „mângâieri" pe spate, ea atacă gambele, lovindu-i coapsele şi pulpele cu furie. Ajuns la glezne, ea se ridică:

— Întoarceţi-vă!

Stând în picioare aproape de pat, ea-l observă o clipă. În ciuda eforturilor sale mintale, Malko nu reuşise să-şi menţină sexul în repaus total. Perlita părea să nu-i observe tulburarea şi începu să-i maseze picioarele. Malko o observa printre gene. Ea nu purta sutien pe sub tricoul alb şi, atunci când se răsucea, mica sa fustă plisată albă, lăsa să se vadă un chilot asortat. Era o ţinută aproape cuminte. Ea urca pe picioarele lui Malko cu privirile aiurea. Mâinile i se strecurară de-a lungul coapselor lui din ce în ce mai domol, apropiindu-se de scrotul lui. De data asta, natura fu mai tare şi sexul lui începu să se ridice. Perlita se făcu la-nceput că nu vede, dar, câteva clipe mai târziu, ea îl întrebă cu o voce indiferentă:

— Doriţi un masaj full satisfaction, señor? Vă costă suplimentar două sute de pesos.

— Cu plăcere, acceptă Malko.

Perlita rămânea în continuare aceeaşi profesionistă. Suma cerută, reprezenta în jur de cinci dolari...

Perlita se întrerupse pentru a lua un flacon din trusa ei. Ea îşi turnă câteva picături dintr-o soluţie uleioasă în palmă şi se aplecă asupra lui Malko şi-i luă sexul în mâini avertizându-l:

— Atenţie señor, asta vă va produce arsuri la-nceput...

Malko tresări. Mâinile filipinezei fugeau pe pielea fragilă a sexului său şi el avea impresia că arde. Desigur în ulei era ardei iute. Puţin câte puţin senzaţia de arsură se estompă şi nu mai simţi decât o delicioasă senzaţie

de căldură. Vasele sale dilatate îi produceau o senzație de excitație nebună. Perlita își dădea toată silința, frecând în sus și în jos de-a lungul membrului. Malko se arcui ca pentru a merge în întâmpinarea masajului, ridicând fesele de pe somieră. El avea impresia că sexul său arzător, se dublase ca volum.

Perlita își coborî ochii asupra lui surâzând și-l întrebă:

— Vă place señor?

Malko nu-și putu reprima un strigăt de frustrare. Perlita tocmai își luase mâinile de pe sexul lui. Ea se redresă. Erecția lui Malko persista. Ea privi sexul lui prea roșu și încă tare, tumefiat.

— Aceasta nu este într-adevăr full satisfaction, protestă el.

Perlita surâse cu modestie. Malko se ridică în picioare: erecția sa nu scăzuse.

— Ce ați folosit? întrebă el.

Perlita surâse misterios.

— Este un produs pe bază de rășini. Într-o oră veți reveni la normal.

— O oră este prea mult, remarcă Malko.

Privirile lor se-ncrucișară.

În continuare gol, el se apropie de ea și-i ridică tricoul prinzându-i sânii în mână. Acest ulei diabolic îi golea creierii. El uitase de scopul pentru care o chemase pe Perlita. Fără ca el să mai spună un cuvânt, aceasta îngenunche pe mochetă și, cu un gest complet natural, îi luă sexul în gură cu blândețe. Lui îi venea să urle de fericire. Limba ei îl apăsa delicios și lui nu-i trebui mult timp pentru a se elibera până în fundul gâtlejului ei.

Perlita bău toată sperma până la ultima picătură, apoi se ridică.

— Asta vă costă două sute de pesos în plus. Asta nu-i cuprins în serviciul full satisfaction.

Categoric, Zamboanga nu era decât o capcană pentru străini. Creierul lui Malko reîncepu să funcționeze. Era timpul să împletească utilul cu plăcutul. El se îmbrăcă din nou și scoase o grămadă de pesos în timp ce Perlita își strângea lucrurile. Când el îi întinse zece mii de pesos, maseuza arboră un surâs încântat.

— Mulțumesc, señor! Nu am mărunt.

— Nu face nimic, afirmă Malko.

El îi întinse Perlitei alte două bancnote de o mie de pesos și explică cu un surâs:

— Aș dori să ofer un masaj unuia dintre prietenii mei, să-i fac o surpriză. Este posibil?

Perlita se uită la bancnote întrebându-se dacă să le ia.

— Da, desigur! Este însă prea mult. Trebuie să-i spun să vină la Penguin Club?

— Nu! spuse Malko. El este jos la piscină; bărbatul cel gras.

— Romeo Putik! Ah da îl cunosc. El mi-a cerut deseori să-l masez dar n-are bani. Și în afară de asta...

— Și în afară de asta ce?

— El este într-adevăr prea gras, zise ea cu dezgust. Dar dacă este prietenul dumneavoastră...

— Este prietenul meu! afirmă Malko.

El merse la fereastră pentru a vedea dacă enormul filipinez era în același loc. Nivelul sticlei de Defender scăzuse, sigur din cauza emoției de a o fi văzut pe Perlita. Liniștit, el reveni la ea:

— Mergeți acolo acum!

— De acord! Sper că veți veni să mă revedeți la Penguin Club.

Din momentul în care ea ieși din cameră, Malko se apropie din nou de fereastră pentru a vedea scena. Mai întâi era surpriza lui Romeo văzând-o pe Perlita apropiindu-se de el și apoi încântarea lui. El se ridică cu ușurința unui pachiderm și se-ndreptă spre hotel, cu Perlita pe urmele lui.

Malko se duse să facă un duș satisfăcut. Nu mai avea decât să aștepte rezultatul gestului său frumos.

* * *

Malko așteptase ora șase pentru a coborî. Era ora la care oamenii mergeau să bea un pahar la lounge. Abia intrat acolo, el îl zări pe Romeo Putik instalat aproape de intrare în fața sticlei sale de Defender din care nu mai rămăsese mare lucru. Enormul filipinez văzându-l se ridică din fotoliul său, atât de repede cât îi permitea greutatea sa și se grăbi spre Malko.

— Señor, dumneavoastră mi-ați trimis-o pe Perlita?

— Exact, confirmă Malko. Ați petrecut un moment plăcut?

— Minunat, oftă filipinezul. Ea este așa de cariñosa! Dar pentru ce ați făcut asta? Nu vă cunosc.

— Este adevărat! recunoscu Malko, dar eu vreau să facem cunoștință.

— De ce?

— Să mergem să luăm cina, propuse el, și am să vă explic. Cunoașteți un loc liniștit?

— Da, alături, Village, un restaurant chinezesc.

— Să mergem acolo!

Malko, care trambala după el Automag-ul mereu sub cămașă, privi spre centura lui Romeo Putik, virgină de orice armă.

— Dumneavoastră nu sunteți înarmat? întrebă el.

Uriașul filipinez râse din toată inima.

— O! Eu nu risc nimic... Eu sunt din Jolo.

Ei ieșiră din Garden Orchid. Village era la o depărtare de doar o sută de metri. Mai multe familii cu copii zgomotoși erau deja așezate la mese și

ei aleseră o masă mai îndepărtată. Abia așezați, Romeo Putik aruncă o privire neliniștită spre Malko:

— Cine sunteți dumneavoastră? Eu deja v-am zărit pe la hotel.

— Eu lucrez pentru Crucea Roșie și încerc să-l eliberez pe americanul Jeffrey Cox.

Filipinezul păru puțin mai rece.

— Aceasta este o afacere puțin mai delicată, spuse el. El n-ar fi trebuit să meargă acolo. Un agent C.I.A... Comandantul Sahiron este foarte extremist. Eu îl cunosc bine. Oamenii lui se aprovizionează din satul meu.

— Dar el este musulman și căsătorit cu o femeie din Basilan, îl corectă Malko. În afară de asta, el zice că nu face parte din C.I.A.

Romeo Putik ridică din umeri, semnificând că treaba asta îl lăsa indiferent, apoi se uită pe sub sprâncene la Malko.

— Ce așteptați de la mine?

— Niște informații, îi explică Malko. Nu știm nimic despre soarta acestui american: unde este deținut, în ce condiții, dacă există vreo șansă pentru a i se negocia eliberarea. Eu cred că este aproape de satul în care tatăl dumneavoastră este primar — Paticul.

— Da, așa se spune, pretinse Romeo Putik, dar eu nu mă ocup deloc de asta. Cei din gruparea Abu Sayyaf sunt oameni primejdioși; mai ales Radulan Sahiron. A omorât deja mulți oameni.

— Când vă întoarceți la Jolo? întrebă Malko.

Romeo Putik ezită.

— Nu știu. Aștept un transport cu mango verzi ca să le vând aici.

— Aș dori ca dumneavoastră să faceți un drum dus-întors, propuse Malko, și să faceți o mică investigație pe loc, pentru a ști exact unde este deținut Jeffrey Cox, de cine este păzit și dacă este posibil, să aveți un contact cu el pentru a vedea dacă starea sănătății lui este bună.

Romeo Putik se adânci în contemplarea farfuriei sale de parcă în fundul ei ar fi început să se petreacă cine știe ce minune, apoi se uită dezolat la Malko.

— Îmi este imposibil! Aș vrea să vă fac un serviciu, dar este prea primejdios. Cereți-o oricui altcuiva.

Fără să răspundă direct, Malko scoase zece bancnote de o sută de dolari din buzunar și le puse pe masă.

— Nimeni nu va ști niciodată nimic, pledă el. Este vorba de informații fără importanță, pentru a liniști familia acestui american.

Privirea lui Romeo Putik se plimba de la bancnote la Malko. El nu mai mânca, gândindu-se la dilema sa, veche de când lumea. El oftă din greu:

— O.K. Am să vă fac acest serviciu.

Bancnotele dispărură ca înghițite de o limbă de șopârlă. Acesta nu era puțin lucru. Satisfăcut, Malko începu să mănânce puiul său cu lămâie. El

avea deja informațiile pe care i le ceruse lui Putik, ceea ce îi permitea să testeze fiabilitatea acestuia. În orice caz, la Zamboanga banul reprezenta motorul războiului... Serios motivat, Romeo Putik își regăsi în mod miraculos memoria...

— Lagărul grupării Abu Sayyaf se găsește la o distanță în jur de trei kilometri de satul Paticul, explică el, dar oamenii se duc rar acolo. Le este frică. Și apoi, ei văd spioni peste tot.

— Cum o să procedați?

Romeo Putik surâse cu șiretenie.

— Eu am un nepot care-i admiră mult. El vrea să se facă pirat atunci când va fi mare și se duce adesea să-i viziteze. Eu îl voi însoți.

Malko încercă să-și mărească avantajul.

— Ați putea duce un aparat de fotografiat?

Trăsăturile gelatinoase ale filipinezului se descompuseră.

— Nu! Dacă mă prind cu așa ceva, îmi vor tăia capul; dar dacă mi-ați putea da câteva brichete Zippo pentru a le distribui oamenilor lui Sahiron... Ei le adoră. Am să iau hovercraftul mâine dimineață la ora opt. Ne revedem poimâine.

— Nici o problemă, promise Malko.

Tot blestemându-i pe imperialiști, viclenii combatanți ai lui Radulan Sahiron apreciau tehnologia americană...

— Apropo! întrebă Malko, dumneavoastră o cunoașteți pe această Ivy? Cea care s-a căsătorit cu acest american?

— Nu, spuse filipinezul, dar se zice că-i foarte frumoasă. Khadafi Janjalani era foarte îndrăgostit de ea. El a plătit o sută de mii de pesos pentru a o lua de la familia ei.

El terminase de mâncat. Aproape timid, îl întrebă pe Malko:

— Pot să beau un whisky?

Zece secunde mai târziu, îi fu adus un dublu Defender „Very Classic Pale". El îl înghiți dintr-o sorbire. La fel procedă și cu următorul, ca și cu cel pe care-l ceru „pentru drum". Malko îl studia. Cu ochii lui injectați cu sânge, acum mai mult ca niciodată, Romeo Putik semăna cu un pachiderm, dar un pachiderm lucid. El se aplecă peste masă și spuse cu o voce greoaie:

— Eu știu bine că dumneavoastră nu sunteți dela Crucea Roșie...

— De ce?

— Mi s-a povestit ce s-a-ntâmplat în port... Oamenii de la Crucea Roșie nu sunt înarmați. Aceștia sunt „chickens".

El își înăbuși un sughiț și conchise:

— Dumneavoastră sunteți un spion de la C.I.A., ca Jeffrey Cox, dar puțin îmi pasă! Eu vă iubesc.

Malko se mulțumi să surâdă. Atunci când Romeo Putik se sculă cu dificultate, el îl sfătui:

— Plecați înainte! Este mai bine să nu fim văzuți prea mult împreună.

Chiar îmbibat cu Defender, filipinezul putea înțelege asta. El se depărtă clătinându-se, cu burdihanul înainte. Malko făcu plata, așteptă puțin și se ridică la rândul său, așteptându-se să-l găsească pe Romeo Putik gata să cadă pe marginea drumului. Nu fu însă așa. Grasul reușise să-și regăsească sălașul. Nu-i mai rămânea decât să se roage pentru el și să-l aștepte.

* * *

Malko stătea alungit în apropierea piscinei, când simți o prezență în preajma sa și-și ridică ochii. Era Danag, omul filierei Sabina cu cărarea pe mijloc impecabilă care îi surâdea, apărut de nicăieri ca și data precedentă.

— Să mergem în camera dumneavoastră! propuse el.

Când fură acolo, el îi spuse lui Malko:

— Noi n-avem nici un amestec cu ceea ce s-a petrecut ieri în port. Aceștia sunt niște „lost commands", niște independenți.

— Cum de-au aflat că eu sunt acolo?

Danag ridică brațele în semn de neputință.

— Nu știu. V-au spravegheat, atunci când ați făcut cursele prin oraș, sau șoferul dumneavoastră a vorbit cu cineva. Aici toată lumea se cunoaște, dar dumneavoastră v-ați apărat bine.

— Merçi, spuse Malko.

Filipinezul îl privi pe sub sprâncene.

— Dumneavoastră sunteți de la C.I.A. Nu-i așa?

— Deloc! Întâi de toate, eu nu sunt american, ci austriac.

Filipinezul ridică din umeri.

— Asta îmi este indiferent. Eu unul, nu fac politică. Noi asigurăm doar transmiterea coletelor și a poștei.

— Aveți ceva pentru mine?

— Da! Jeffrey Cox a primit coletul dumneavoastră și v-a trimis o scrisoare. V-am adus, de asemenea, o casetă video făcută cu camera pe care ați trimis-o în colet. Dumneavoastră îmi datorați o mie de dolari pentru film. Eu am remis comandantului Sahiron cei cinci mii de dolari care se găseau în colet.

— Sper ca el să nu ceară de fiecare dată cinci mii de dolari pentru a nu-i amputa mâna ostaticului, spuse Malko nervos.

— Nu! Nu! afirmă imediat Danag. Alaltăieri a fost nervos. Acum, Dumnezeu s-a pogorât asupra lui. Dumneavoastră aveți bani?

— Da, oftă Malko.

El luă un teanc de dolari și numără mia pe care Danag o numără la rândul său cu grijă înainte să-i bage în buzunar.

— Vreţi să trimiteţi un alt colet?
— Da!
— Trebuie dus mâine dimineaţă cu vaporul de ora opt.
— Şoferul meu se poate ocupa de treaba asta?
— Bineînţeles, dar trebuie să-mi daţi banii acum.

Malko numără o mie de dolari în plus. Contabilii dela C.I.A. aveau să fie cel puţin înnebuniţi, dar el înainta. Danag îi remise atunci o casetă şi o scrisoare închisă.

— Eu vă chem peste două zile pentru a şti dacă doriţi să continuaţi să trimiteţi colete, concluzionă el.

Malko îl reţinu:

— Aşteptaţi! Ar exista vreun mijloc de a-l răscumpăra pe Jeffrey Cox ca pe ceilalţi ostatici, cei ai comandantului „Robot"?

Filipinezul tăcu câteva clipe gânditor, înainte să spună:

— El nu este un ostatic al celor de la „K.F.R.". Comandantul Sahiron est un om „politic". El vrea un schimb de prizonieri.

— Soţia lui Jeffrey Cox n-ar putea interveni? Ea este de pe aici.

— Ea nu va interveni, spuse sec Danag.

El tăcu, de parcă ar fi vorbit prea mult şi se-ndreptă spre uşă. În momentul în care fu singur, el se repezi la mobilul său.

— Am un film de la Jeffrey Cox, îl anunţă el pe Ted Redmond.

Şeful staţiei C.I.A. explodă de bucurie:

— Asta-i fantastic! Aţi deschis scrisoarea?

— Nu încă.

Atunci, n-o deschideţi şi luaţi avionul din seara asta la 15h şi 15. Vă trimit maşina la aeroport.

* * *

Într-o linişte mormântală, Ted Redmond deschise solemn scrisoarea lui Jeffrey Cox adresată mamei sale, ca şi când ar fi conţinut un testament al unei fiinţe scumpe. Plicul nu conţinea decât o foaie scrisă mărunt cu pixul:

„Dearest Mum, eu sunt bine, dar am slăbit. Pot în fine să-mi spăl lentilele de contact şi asta îmi schimbă viaţa. Mulţumesc pentru toate lucrurile din colet. Este minunat să ştiu că cineva se gândeşte la mine. Sper să ies repede de-aici, este foarte penibil şi sunt mulţi ţânţari. N-am fost maltratat. Sunt acuzat că sunt membru al C.I.A., dar nu înţeleg de ce. Sărutări."

Era semnată de Jeffrey Cox şi mai era un post-scriptum: „Mi s-a luat ceasul şi bricheta Zippo pe care mi-aţi trimis-o. Va trebui să-mi trimiteţi altele şi nişte cuvinte încrucişate, deasemeni."

Ted Redmond lăsă din mână scrisoarea, pradă unui sentiment între ușurare și furie și mormăi printre dinți:

— *Mother fuckers!*

— Să privim caseta, sugeră Malko. Asta ne va spune mai mult.

Fordul blindat al șefului stației din Manilla venise să-l caute pe Malko la aeroport și-l duse la reședința americanului în Dasmarinas, unul dintre „satele" din Makati, acolo unde locuia și Mildred Fulton. Era o vilă luxoasă păzită de pușcași marini, cu o piscină în mijlocul grădinii și cu o cameră destinată telecomunicațiilor: Immarsat protejat, „Toco" pentru a expedia imagini comprimate via satelit și o întreagă baterie de telexuri protejate.

Unul dintre adjuncții lui Ted Redmond introduse caseta adusă de Malko în magnetoscop și apăsă pe „Play".

Imaginile apăreră ciudat de clare și în culori. Mai întâi o imagine panoramică a junglei cu câțiva oameni înarmați strâmbându-se în fața camerei. Apoi, obiectivul se focaliză asupra unei colivii de bambus având o înălțime de aproximativ doi metri, un cub mare.

Un bărbat, cu mâinile agățate de zăbrele fixa camera. Malko îl recunoscu după fotografiile apărute în presă. Era un negru foarte înalt, cu păr abundent și barba în dezordine, cu o privire speriată. El era îmbrăcat cu un tricou fără mâneci și un pantalon de culoare deschisă.

După ce se derulară câteva imagini, el agită mâna, schiță un surâs și spuse cu o voce nesigură:

— Mamă, eu sunt O.K! Am slăbit puțin, așa cum poți vedea, dar este totuși bine... Sper să nu rămân aici mult timp.

Camera se-ndreptă spre picioarele lui goale, urcă din nou, se retrase și imaginea se-ntrerupse. Asistentul se grăbi pentru a derula filmul la început și cei trei bărbați îl vizionară în trei reprize. Ted Redmond lăsă să-i scape un șuierat de furie.

— Nenorociții! Îl tratează ca pe un animal într-o colivie; ca la zoo.

— Pare a fi sănătos, constată Malko și în mod cert, are acum un moral mai bun. În orice caz, nu clachează...

Ted Redmond dădu din cap.

— *Jolly good fellow?* [1]. Nu vorbește decât de „mama"

El își îndreptă privirea spre Malko.

— Trebuie să-l scoatem din rahatul ăsta! Ce putem face pentru a-l scoate de-acolo?

Lui Malko îi veni să-i răspundă că acestea erau primele imagini ale agentului Cox, care știa că cel puțin pe viitor Compania nu-l va lăsa să cadă.

— Pe mine mă miră ceva, remarcă Malko. În nici un moment, nu face aluzie la soția sa. Ciudat, nu?

---

1. Bun băiat!

— Puțin îi pasă de soția lui! mormăi șeful agenției. Totul era doar o manipulare. Mai aveți ceva?

— Da, spuse Malko și începu să-i povestească cum luase contact cu fiul primarului de la Paticul.

Americanul îi sorbea cuvintele, luând notițe. El închise carnețelul și rezumă:

— Avem deci un mijloc de a-l aproviziona și de a primi scrisori. Este mare lucru! Acum, grație acestui tip din Jolo, vom obține informații exacte asupra locului de detenție și tipii care-l păzesc.

— Sper, confirmă Malko.

Americanul își frecă mâinile:

— Chiar astă seară transmit la Langley caseta și scrisoarea. Bineînțeles, noi nu-i vom arăta caseta mamei sale. Am să solicit să organizeze o operațiune de eliberare. Putem dispune de Green Berets din Special Forces ale celei de-a 353-a Unitate a Grupului de Operațiuni Special ale Air Forces cu baza la Okinawa. Cu informațiile pe care dumneavoastră le veți furniza, le va fi ușor. Ideal ar fi ca tipul dumneavoastră, acest Romeo să-i primească și să le servească drept ghid. Ei au material infraroșu, grenade fumigene și mult antrenament. În plus, ei îi vor lichida pe acești ticăloși.

— *Don't get carried away!* [1] îl avertiză Malko. Informatorul meu este departe de a fi sigur, răpitorii lui Jeffrey Cox sunt preveniți și totul se află la Zamboanga. O operațiune de commando cere o pregătire. Ei pot să-l ascundă și pe urmă... Să așteptăm să vedem ce-mi va aduce Romeo Putik.

— O.K! O.K!, fu de-acord americanul. Filipinezii vor fi bucuroși să scape de Abu Sayyaf.

— N-ar trebui să fie eradicat în același timp și Jeffrey Cox, remarcă Malko. Nu vor ezita să-l împuște dacă se vor simți încolțiți. Aceasta este o răspundere grea. Pe moment știm că ei nu-l vor omorî și dialogul este antamat.

— Dar povestea cu tăierea mâinii?

— Nu știu dacă aceasta nu-i doar o manipulare pentru a ne stoarce de bani, sau o veritabilă presiune, mărturisi Malko. Riscăm vai, s-o aflăm foarte repede. În orice caz, după incidentul din port, ei sunt preveniți de-acum că eu nu aparțin Crucii Roșii...

— Asta-i rău.

— Asta face să crească riscul, dar nu mult, conchise Malko cu jumătate de surâs.

— Bine! Când plecați la Zamboanga?

— Mâine după amiază, spuse Malko care nu avea chef să se scoale la trei dimineața.

---

1. Nu vă ambalați!

Americanul, în ciuda voinței sale, se arătă de acord. El în sinea sa ardea de nerăbdare și Malko găsi cu cale să-l calmeze:

— Jeffrey Cox se găsește la Jolo, preciză el, în plină junglă, într-o insulă cu 90% din populație musulmană. Gruparea Abu Sayyaf se bucură acolo de complicitatea întregii populații. Ei sunt înarmați și preveniți. Chiar cu Forțele Speciale și susținerea armatei filipineze, va fi foarte grea organizarea unei operațiuni de salvare. Ideală, ar fi soluția unei exfiltrări cu blândețe, cu complicități locale. Chestiunea este simplă: cât sunteți dispus dumneavoastră să investiți pentru a-l recupera pe Jeffrey Cox?

— Nu este fixată nici o limită, replică Ted Redmond după câteva clipe de reflexie. Dacă mama sa are impresia că-l vom lăsa să cadă, ea poate ridica pe negri și declanșa un scandal teribil. Și în sânul Agenției, trebuie să le arătăm field-officerilor că-n caz de eșec, suntem alături de ei.

— Perfect, aprobă Malko. Am nevoie de bani. Cincizeci de mii de dolari în bilete de câte o sută, pentru a începe.

— Ce să faceți cu ei?

— Am în cap o idee încă necoaptă.

Americanul nu mai insistă. Cuprins de o inspirație subită, el îi spuse lui Malko:

— Pentru că tot veți fi mâine dimineață la Manilla, ar fi bine să-i reperați pe cei doi libieni care finanțează eliberarea ostaticilor comandantului „Robot", Rajab Azzarouk și Ismael El Gatroun. Ei au revenit la Manilla ieri la Intercontinental la Makati.

— Aveți fotografiile lor?

— Desigur, dar ar fi bine dacă dumneavoastră i-ați vedea în carne și oase. Avem acolo un băiat Steve Miller sub acoperirea de cameraman pentru Reuter. El se ține la adăpost. Eu o să-l previn. Luați contact cu el mâine la Inter. El o să vi-i arate.

* * *

Holul Intercontinentalului era foarte animat. Malko reperă ușor un cameraman instalat într-un fotoliu în fața unui hol de expoziție care oferea ultimele creații ale decoratorului de interioare Claude Dalle: canapele superbe din piele, mobilă decorativă, paturi romantice. Dacă 90% din populație trăia foarte rău, ceilalți nu știau cum să-și cheltuiască banii....

Malko îl abordă discret pe bărbatul singur:

— Dumneavoastră sunteți Steve Miller?

— Da!

— Eu sunt Malko.

— Perfect! zise field-officerul C.I.A. Cei doi libieni n-au ieșit încă.

Sunt instalați în apartamentul prezidențial, la etajul zece. Azzarouk se mișcă foarte puțin, celălalt, ceva mai mult. Dumneavoastră îi cunoașteți?

— Nu!

— Dar ei pe dumneavoastră?

— De asemenea, nu.

— Atunci faceți o plimbare până sus, numai pentru a repera locul.

Malko se duse la ascensor. Malko dormise bine și se simțea gata de atac. El își lăsase arma în geamantan în cameră și se simțea gol, deși la Manilla, el nu risca nimic. Ciudat, el era grăbit să se-ntoarcă la Zamboanga, în ciuda primejdiei. Aici la o mie două sute de kilometri spre nord, el nu putea face mare lucru. Filmul cu Jeffrey Cox închis în celulă îl deprimase. Treaba asta i s-ar fi putut întâmpla și lui de-atâtea ori... În afară de orice considerație politică, el se simțea aproape de acest spion care se ruga probabil în liniște pentru ca rațiunea de stat să nu-l sacrifice...

Ieși din ascensor la etajul zece și inspectă culoarul gol. Apartamentul prezidențial se găsea în fund, la stânga. Voia tocmai să se-ndrepte spre acel loc, când ușa sa se deschise. El nu avu decât timpul necesar să se-ntoarcă, luând-o pe scara de serviciu pentru a ajunge la un etaj mai jos, de unde chemă ascensorul.

Trebui să aștepte câteva minute și când ajunse în sfârșit la parter, abia ieșise din cabină și zări fulgerul unui flash. Steve Miller tocmai filmase un bărbat corpolent în ținută de jogging care mergea înaintea lui Malko, un bărbat de vreo treizeci de ani, tip mediteranean pronunțat, cu obrazul bucălat, o mustață scurtă à la Hitler, cu un walkman în ureche. Cameramanul se apropie de el și-l întrebă:

— Nimic nou, domnule El Gatroun?

— Nimic încă, răspunse libianul depărtându-se cu pași mari spre ieșire.

Instinctiv, Malko îl urmări. Libianul se urcă într-un Mercedes alb cu șofer care aștepta și lui Malko nu-i rămase decât timpul necesar să sară într-un taxi care tocmai lăsase niște pasageri. El se aplecă spre șofer:

— Urmăriți Mercedesul alb din față! Mergem în același loc.

Din fericire, șoferul nu întrebă unde...

Se avântară în circulația haotică din Makati, mergând în zigzag printre jeepuri jegărite, taxiuri, autobuze și mașini particulare care păreau a-și disputa cursa celor 24 de ore de la Le Mans. Malko își privi ceasul. Era ora unsprezece și avea încă destul timp la dispoziție. Douăzeci de minute mai târziu, Mercedesul alb se opri în fața unui zgârie-nori strălucitor de nou la intersecția dintre Makati Avenue și Puyat Avenue, Pacific Star building. Malko pătrunse în hol pe urmele libianului, dar îl lăsă să se urce singur în ascensor, mulțumindu-se să verifice pe tablou etajul unde se oprea. Cabina se opri la etajul douăzeci și trei.

El urcă la rândul său, dar erau mai multe societăţi la acest etaj. Era imposibil să ştie unde intrase Ismael El Gatroun. Coborî din nou şi chemă la mobilul lui ambasada americană.

— L-am urmărit pe Ismael El Gatroun, comunică el lui Ted Redmond. Se află la etajul douăzeci şi trei în Pacific Star building.

— Aţi pierdut timpul degeaba, oftă americanul. S-a dus la Avantajado, negociatorul filipinez pentru ostaticii comandantului „Robot". Birourile sale se găsesc acolo.

— Nu-i nimic, zise Malko. Cel puţin ştiu cu cine se adună.

Făcându-i-se foame din senin, el se instală la cafeneaua care ocupa parterul lui Pacific Star building şi comandă croissant şi cafea. Abia apucă să muşte din croissant, şi-l văzu din întâmplare pe Ismael El Gatroun care ieşea din clădire. Malko se aştepta ca el să urce în Mercedesul care aştepta în faţa zgârie-norului. Nu numai că nu se urcă în maşină, dar făcu un ocol pentru ca şoferul să nu-l poată vedea. Mergând pe jos, el traversă Puyat Avenue, apropiindu-se de terenul viran al unui service instalat între Puyat Avenue şi o stradă paralelă, Jupiter Street. Malko îşi abandonă gustarea şi o luă pe urmele lui. Prin mulţime, era facilă urmărirea. Libianul traversă câmpul acela şi pe Jupiter Street o luă la stânga. El parcurse vreo sută de metri şi intră într-un imobil cu acoperiş verde înconjurat de o banderolă verde pe care scria: „Family KTV Room". Pe peretele vecin un panou indica: "Camere cu ora 50 pesos. TV, Karaoke". Era un hotel de trecere.

Malko se instală pe trotuarul din faţa service-ului, sigur că libianul îl reperase.

Cum era vorba despre un cartier de prostituate, escapada sa nu însemna mare lucru. Merita însă osteneala să aştepte.

* * *

Abia intrat în cameră, Ismael El Gatroun se debarasă de ţinuta de jogging nepăstrând decât un slip mulând nişte organe foarte onorabile. Nu se rosti nici o vorbă. Cea care-l aştepta îl lăsă s-o rezeme de perete, să-i ridice rochia subţire şi să-i umble cu mâinile în chiloţi. Libianul nu mai putea de plăcere mângâindu-i sânii şi introducând degetele în sexul ei larg desfăcut, urmărind cu coada ochiului filmul porno care era derulat pe circuitul interior al hotelului.

Ea fu cea care desfăcu elasticul slipului, făcând să iasă la iveală o erecţie masivă. Ea se masturbă un moment până când Ismael o îndepărtă.

— Du-te la masă, spuse el, vorbind prima oară.

Ascultătoare, ea îngenunche pe mocheta murdară, cu crupa descoperită şi se lungi cu torsul pe masa joasă din mijlocul camerei.

Ismael El Gatroun îngenunche la rândul său în spatele ei, își ghidă erecția masivă până la sexul tinerei femei și pătrunse acolo cu un zvâcnet lent al feselor. Ea trebui să se prindă cu ambele mâini de tăblie pentru a nu fi proiectată înainte. Fără nici un cuvânt, libianul începu mișcarea înainte-înapoi, plonjând de fiecare dată mai adânc în abdomenul ei, fără nici o greutate din cauză că partenera sa era foarte excitată. Numai vederea grosului membru care urma s-o penetreze, făcuse să se umecteze abundent.

Ismael El Gatroun mai continuă mișcarea un moment apoi se retrase, organul său păstrându-și dimensiunile impresionante. În picioare, el se aplecă în spatele tinerei și-și fixă sexul în deschizătura feselor ei. De data asta, sexul lui nu intră la fel de ușor și trebui să apese cu toată forța pentru a forța inelul sfincterului. Acesta cedă brusc și femeia urlă. Aceasta nu-l împiedică pe libian să-și înfunde cu forță toată lungimea. Curbată ca o sclavă, partenera sa gemea, apoi începu să gâfâie. Ceea ce vizualiza în minte, îi turna foc în pântec. În continuare întinsă pe tăblia mesei, agățată cu amândouă mâinile de aceasta ca o înecată, pătrunsă de sexul enorm, ea explodă într-un spasm devastator care o lăsă fără respirație. Ismael El Gatroun rămase înfipt între fesele ei, după ce juisase odată cu ea, apoi se retrase cu regret.

Cinci minute mai târziu, ei discutau pe pat, lucruri serioase.

* * *

Malko era lac de sudoare. Libianul dispăruse de trei sferturi de oră. În sfârșit ieși din hotel, dar de data asta nu era singur. Era însoțit de o tânără filipineză cu ochii protejați de ochelari negri. Atunci când ea trecu pe lângă Malko, acesta nu putu să nu remarce rotunjimea feselor. Avea o crupă incendiară. Cuplul se opri puțin mai departe de hotelul Jupiter Arms și femeia își scoase ochelarii.

Pulsul lui Malko crescu brusc. Ori avea halucinații, ori în fața lui se afla Ivy, soția lui Jeffrey Cox, așa cum apărea în fotografia de pe legitimația de la universitate.

Prinsese peștele cel mare.

Capitolul VIII

Femeia și Ismael El Gatroun se despărțiră în fața lui Jupiter Arms. În timp ce acesta din urmă traversa spre Pacific Star building, trecând nu departe de Malko, cea care părea să fie Ivy Cox pătrunse în micul hotel. Din locul în care se afla, el o văzu luând cheia de la recepție și urcând. Locuia deci acolo.

Ce era de făcut? Urmărirea în continuare a lui Ismael El Gatroun n-ar fi condus la nimic. El urma desigur să plece din nou cu mașina sa oficială la Intercontinental. Dimpotrivă, dacă această necunoscută era într-adevăr Ivy Cox, nu trebuia s-o slăbească. Cum se făcea că ea cunoștea pe agentul serviciilor libiene? Asta într-adevăr reprezenta o surpriză. Ce făcea ea la Manilla, atunci când oficial, se credea că este la Basilan?

Malko își privi Breitlingul. Era douăsprezece și zece. Ted Redmond trebuia să fie încă la birou.

— Nu mi-am pierdut timpul, îl anunță el atunci când avu legătura. Cred că am găsit-o pe soția lui Jeffrey Cox.

Șefului stației C.I.A. îi veni să sară-n tavan.

— Dacă-i ea, e într-adevăr grozav. Aceasta ar explica multe lucruri. Chemați-mă peste o oră. Vă trimit imediat pe cineva să se posteze în fața hotelului.

Malko se duse să bea o cafea în cafeneaua de la service de unde putea supraveghea intrarea lui Jupiter Arms. Își punea întrebarea cum de serviciile filipineze nu descoperiseră legătura dintre Ivy Cox și libian. Nu avu timpul necesar să-și termine cafeaua. Ivy Cox se ivi la intrarea lui Jupiter Arms, cu un sac de voiaj în mână, îmbrăcată într-o rochie lungă, cu fular pe cap. Ea opri un taxi care trecea pe-acolo și urcă înăuntru. Vehiculul porni imediat. Malko încercă să oprească un altul, dar trebui să aștepte mai multe minute înainte de a se ivi unul. În orice caz, era imposibil s-o urmărească. El traversă Jupiter Street pentru a afla numărul de telefon al hotelului, pe care-l formă la mobilul său. În momentul în care i se făcu legătura cu recepția ceru să vorbească cu Ivy Cox.

— Nu există nici o persoană cu acest nume, îi răspunse o voce de femeie.

— Dar Ivy Patong?

— Nici cu acest nume.

Aceasta îi confirma bănuiala lui Malko. Soția lui Jeffrey Cox locuia în Manilla sub un nume fals. La rândul lui, sări într-un taxi. Îi trebui o oră și un sfert pentru a ajunge la ambasadă strecurându-se printre nenumăratele jeepneys. Asfixiat și mort de sudoare, el ajunse în sfârșit pe strada Roxas. Ted Redmond nu-și ascunse surescitarea, din momentul în care Malko fu introdus în biroul său.

— Cred că dumneavoastră ați tras lozul cel mare! spuse el. Tocmai am terminat de verificat la Langley cariera lui Ismael El Gatroun. El este la post în Sudan la ambasada Libiei, chiar în aceeași perioadă ca și Jeffrey Cox. Deci el a avut posibilitatea să-l identifice ca membru al agenției.

— Acesta este un prim punct, recunoscu Malko, dar asta nu ne spune cum a cunoscut-o el pe Ivy Cox, intim, după toate aparențele, deoarece ei se găseau împreună într-un hotel de trecere.

— Acest punct nu-i prea important, remarcă Ted Redmond. Esențialul este că ei se cunoșteau. După sejurul său în Sudan, Ismael El Gatroun era în post la Centrala din Tripoli. El n-a venit decât de trei sau patru ori în Filipine, de când libienii sunt implicați în negocierea privitoare la ostaticii deținuți de comandantul „Robot".

— El s-a deplasat deja la Zamboanga?

— Dar nu pentru mult timp, și după cum știți, libienii nu se ocupă de Jeffrey Cox. Deci ea nu a fost adusă să-l vadă acolo.

— S-au putut întâlni din întâmplare, remarcă Malko, fără să fie prea sigur de asta.

Ismael el Gatroun nu trebuia să se plimbe prea mult prin Zamboanga și Ivy Cox nu prea avea stilul să hoinărească pe la Garden Orchid.

Americanul dădu din cap:

— Nu cred așa ceva. Până astăzi, se pare că Ivy Cox n-a ieșit niciodată din Mindanao, iar Ismael El Gatroun nu venise niciodată înainte în Filipine. Asta înseamnă deci, că ei aparțin unei structuri comune, o rețea islamică.

— Dat fiind back-roundul acestei afaceri, remarcă Malko, acest fapt nu este de mirare. Libienii au ajutat dintotdeauna grupurile radicale islamiste, ori Ivy Cox aparține acestui mediu, ceea ce ar explica cele întâmplate: Ivy Patong contactată pe internet de Jeffrey Cox, l-a „filtrat" grație relațiilor ei cu libienii. Aceștia au revelat apartenența

acestuia la agenție și din momentul în care era identificat, ea a făcut totul pentru a-l face să vină la Mindanao. Deci, răpirea lui a fost programată. Era o ocazie nesperată pentru gruparea Abu Sayyaf.

Ted Redmond se juca distrat cu bricheta sa Zippo CIA. Ridică ochii spre Malko și oftă:

— Mă tem că dumneavoastră nu aveți dreptate. Preveniți de libieni cei din Abu Sayyaf au inversat situația. Noi voiam să infiltrăm un om al nostru și ei ne-au contrat.

— Lipsește încă o verigă, remarcă Malko și anume legătura fizică între libieni și Ivy Cox, adică structura în sânul căreia ei au putut să schimbe informații.

— O s-o găsim, îl asigură Ted Redmond. Eu cred în plus că dumneavoastră surprinzând-o pe Ivy Cox în compania lui El Gatroun, ați răspuns unei alte chestiuni. De la începutul afacerii cu ostatici ai comandantului „Robot", toată lumea spune că el însuși nu este capabil să organizeze așa ceva. Din contră, dacă libienii i-au sugerat ideea proiectului, totul devine logic. Grație acestor răpiri, ei găsesc mijlocul de a-și finanța clienții și în plus, de a-și ameliora imaginea internațională. Faptul a coincis în timp cu tentativa noastră de infiltrare a lui Jeffrey Cox, tentativă pe care ei au reperat-o datorită lui Ivy Patong, ceea ce le-a permis să tragă spuza pe turta lor; câteva milioane de dolari pentru finanțarea rebeliunii islamice, plus un agent CIA ca bonificație.

Ted Redmond era amărât...

Șansa și intuiția lui Malko revelase un adevăr mai degrabă de plâns. Unica șansă pentru a-l salva pe Jeffrey Cox, era de-acum să fie ajutat să evadeze.

— Am să încerc s-o găsesc pe Ivy Cox, spuse Malko. Dacă nu reușesc, va trebui să cereți omologilor dumneavoastră filipinezi s-o localizeze. Lor le va fi ușor să afle ce nume folosește și apoi să-i ia urma.

— Să v-audă Dumnezeu, spuse Ted Redmond. Dumneavoastră vă mai rămâne doar timpul necesar să mergeți la Manilla și să plecați la aeroport. Vi-l împrumut pe șoferul meu. Măcar dacă Romeo Putik s-ar dovedi într-adevăr eficient. Toate speranțele noastre se pun de-acum înainte în el.

*
* *

La o oră și un sfert după ce plecaseră de la Manilla, Ford-ul se deplasa de-a lungul unui canal mărginit de cocioabe. În final circulația

se îmbunătăți puțin iar Malko ajunse la aeroportul cel nou pentru zboruri interne, care contrasta izbitor cu furnicarul din oraș.

Zborul pentru Zamboanga era deja afișat la poarta numărul șase. Acolo așteptau circa douăzeci de pasageri din care majoritatea erau femei cu capetele acoperite de fulare islamice. Malko le examină de la distanță. În capătul unui rând de scaune se afla o femeie cu ochelari negri și fular roz pe cap, fiind aceeași pe care o zărise în compania lui Ismael El Gatroun, foarte probabil Ivy Cox.

Malko se așeză puțin mai departe astfel încât tânăra femeie să nu-l poată repera. Din nou șansa era de partea lui. Ajungând la Zamboanga el putea să o urmărească. Roberto trebuia să vină să-l caute. Îmbarcarea se făcu câteva minute mai târziu iar Malko avu grijă să fie unul dintre ultimii pasageri.

Afară ploua; o bruscă întoarcere a musonului. Timp de o oră și ceva fură scuturați ca niște pruni. Marea Sulu se văzu finalmente sub aripile aparatului. Malko, care nu avea decât bagajele de mână se grăbi să iasă. Roberto era acolo, fidel, la post.

— Nimic nou? întrebă Malko.

— Nimic, negă din cap șoferul. Situația se află într-un punct mort. Azi dimineață am dus un colet nou la hovercraft. Am pus în el un deșteptător și o pânză de cort. Danag a mai adăugat și o cutie cu muniții...

Malko văzu negru în fața ochilor.

C.I.A. ajuta la aprovizionarea cu muniție a grupării Abu Sayyaf. Era absolut rușinos.

— Ivy Cox se află în acest avion, spuse Malko. Vreau să o urmărim. O cunoașteți din vedere?

— Nu.

— Nu face nimic. Am să v-o arăt.

Malko se urcă în Toyota parcată pe trotuar în fața clădirii cu aer futurist a aerogării. Femeia cu fular roz apăru câteva minute mai târziu, luând loc într-un triciclu.

Nu o aștepta nimeni.

Roberto porni pe urmele ei. Merseră de-a lungul Governor Camins Avenue, virând apoi pe Veterans Avenue la dreapta.

— Merge la Tetuan, remarcă Roberto.

În fața numărului 43 pe Candido Street triciclul se opri.

— Îi faceți o vizită? întrebă Roberto.

— Sub nici o formă! spuse Malko. Nu știe că a fost urmărită. Așteptăm puțin și dacă nu iese din casă în următoarea jumătate de oră, dumneavoastră veți relua pânda mâine dimineață la prima oră.

Nu rămaseră mai mult de douăzeci de minute pe loc, când Ivy Cox apăru schimbată cu un fular negru și o rochie lungă după modelul islamic, în ciuda căldurii insuportabile. Femeia se depărtă pe jos până la o stradă largă, Tugbungan Rose.

Opri un Jeepney care mergea spre centrul orașului.

Filajul era foarte ușor. Malko jubila. Conduita acestei femei confirma toate bănuielile sale. La Manilla, dacă ea ar fi fost „curată", ar fi trebuit să facă primul drum la ambasada americană, numai că ei îi era indiferentă soarta soțului ei.

Ivy coborâ la capătul Veterans Avenue, în fața Palatului de Justiție. În loc să intre acolo, continuă să meargă de-a lungul unui teren viran care o separa de strada vecină. Roberto lăsă mașina jumătate pe carosabil cu luminile de avarie aprinse și de acolo continuară drumul pe jos. Se zărea un minaret cu o sferă mare negricioasă în vârf, imagine parcă desprinsă din filmele science-fiction. Era o moschee.

— Aceasta este moscheea Santa Barbara, anunță Robert.

Era un nume ciudat pentru o moschee. Ivy nu intră acolo. Femeia traversă cu pas rapid terenul dispărând într-o clădire mică de lângă moschee. Mai mulți bărbați sporovăiau în fața moscheii. Malko și Roberto se reîntoarseră la mașină. După un ocol Roberto reveni pe Santa Barbara Street, parcând în așa fel încât să poată observa atât esplanada din fața moscheii cât și clădirea.

Așteptară cam o oră. Mai mulți bărbați se strecuraseră pe poarta pe care trecuse și Ivy Cox. Aceasta ieși singură îndepărtându-se pe jos spre Rio Honda Street. Ajunsă în fața unei clădiri moderne, femeia sună la ușă. După ce i se deschise dispăru în interior.

Roberto trecu încet pe lângă clădire iar Malko citi plăcuța de aramă de lângă intrare: INTERNAȚIONAL ISLAMIC RELIEF ORGANIZATION. Pulsul său se acceleră brusc: IIRO era o organizație nonoguvernamentală islamică cu care se mai întâlnise cu ocazia unei alte anchete privind terorismul[1].

Categoric lumea era mică.

Finanțată de Arabia Saudită și de alte țări arabe, această organizație non-guvernamentală era în realitate vectorul de finanțare al diferitelor grupări teroriste islamice. Iată fără nici o îndoială legătura care-i unea pe Ivy Cox și Ismael El Gatroun!

Din nou, ei parcară puțin mai departe și așteptară. Trecu aproape oră înainte ca Ivy Cox să reapară. Era noapte. Ea plecă pe jos și apoi

---

1. Vezi SAS 139, „America în pericol"

chemă un triciclu. Douăzeci de minute mai târziu, cobora pe Candido Street. Malko își spuse că nu-și irosise timpul degeaba.

— Mergem acasă, zise el.

Ea nu se va mai deplasa în timpul nopții. Garden Orchid era pustiu și barul era încă închis. Era luni și nu aveau cântăreață. Malko își puse în geamantan dolarii ce-i fuseseră dați de Ted Redmond, luă Automag-ul și se duse să facă un duș. Următorul pas urma să intre în contact cu Ivy Cox, sub pretextul „acoperirii" sale, ca aparținând Crucii Roșii. Nu știa ce lucruri noi va afla, dar acum când filtrase mai bine personalitatea și adevăratele motivații ale lui Ivy, acest contact nu era lipsit de interes.

Începea să desfacă firele acestei afaceri încâlcite. Mai întâi rețeaua Sabina, apoi Romeo Putik și pe viitor Ivy Cox. Măcar dacă nu s-ar găsi o grenadă la capătul unuia dintre aceste fire, pentru că până în acest punct, gruparea Abu Sayyaf avea o bună lungime avans. Lui i-ar fi plăcut să afle de ce s-a deplasat Ivy Cox la Manilla.

* * *

Începând cu ora șase dimineața, străzile din Zamboanga erau un infern. Sute de tricicluri păreau că sunt în concurs. Malko luase un mic dejun mai mult decât matinal în fața lui „Dragon" și a lui „Dragonito" angajați într-un lung conciliabul. Roberto care flecărise cu ziariștii, îi spusese că libienii urmau să vină în curând cu câteva milioane de dolari pentru a-i da comandantului „Robot", în schimbul unei încărcături de carne proaspătă.

El se ridică și se duse la Roberto.

— Mergem la Ivy!

De data asta, avantajul era de partea lui. Ivy Cox nu știa că el o urmărise și descoperise legăturile ei cu libienii.

Le trebuiră aproape douăzeci de minute ca să ajungă la Tetuan. În momentul în care Roberto oprea la numărul 43 pe Candido Street, ei aproape se ciocniră cu Ivy Cox care pleca, în aceeași ținută de oraș, cu ochii protejați de ochelari negri și fața aproape în întregime ascunsă de fular. Malko se apropie de ea surâzând.

— Dumneavoastră sunteți Ivy Cox?

Ivy Cox avu o imperceptibilă ezitare.

— Da, spuse ea. De ce?

— Numele meu este Malko Linge, explică Malko. Lucrez pentru Crucea Roșie și sunt aici pentru a mă ocupa în numele acesteia de soțul dumneavoastră. Am reușit să fac să-i parvină câteva colete. Am mai trecut deja pe la dumneavoastră și mi s-a spus că sunteți la Basilan la mama dumneavoastră.

— Este exact, confirmă ea cu o voce domoală.

Din comportamentul său se vedea o ezitare în privința conduitei ce trebuia să adopte. După un moment de tăcere, ea articulă cu o voce absentă:

— Vă mulțumesc. Este foarte amabil din partea dumneavoastră.

— Am putea schimba câteva cuvinte? sugeră Malko. Aș dori niște detalii despre modul cum s-a derulat această afacere. Ambasada americană n-a putut să îmi spună nimic.

Ivy Cox rămase impasibilă în spatele ochelarilor ei negri.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea, dar sunt foarte grăbită căci iau vaporul de ora opt spre Jolo. Mă duc să mă interesez tocmai de soarta bărbatului meu și sper să-i obțin eliberarea.

— Asta ar fi formibabil! zise Malko. Noi vă vom duce în port. Putem să vorbim pe drum.

Ivy Cox nu putea găsi un motiv plauzibil pentru a refuza. Ea se instală pe canapeaua din spate a mașinii Toyota, având grijă să stea la distanță de Malko. Acesta întrebă imediat:

— Vă duceți să-l vedeți pe soțul dumneavoastră?

— Sper să-l pot vedea! oftă Ivy Cox. Această afacere este oribilă. Jeffrey Cox este un bărbat atât de sensibil și dulce!

— Dar ce s-a întâmplat efectiv?

— N-am prea înțeles, mărturisi Ivy Cox. Noi eram invitați la Paticul de către unul din prietenii mei care a luptat în grupul Abbu Sayyaf. Eu voiam să i-l prezint pe soțul meu.

Ea vorbea fără să-l privească pe Malko și trăsăturile ei erau impasibile, fără să manifeste nici o emoție.

— La sfârșitul cinei, continuă ea, a fost întrebat dacă-l cunoaște pe un anume Shaun, un alt negru american care era aici acum doi ani. Jeffrey a răspuns afirmativ, că ei comunicaseră prin Internet. Atunci atmosfera s-a schimbat. Radulan Sahiron s-a înfuriat și a spus că el are proba că Shaun era agent C.I.A., deci că și Jeffrey Cox era și el de asemenea...

— Argumentul e slab, remarcă Malko. Pe urmă ce s-a întâmplat?

Ei se apropiau de port și nu-i rămânea prea mult timp ca s-o facă pe Ivy Cox să vorbească.

— Au avut loc niște discuții confuze, explică tânăra femeie. Eu i-am luat apărarea soțului meu. Sunt sigură că el este inocent.

— Cum l-ați cunoscut dumneavoastră?

Trecuseră pe sub panoul care anunța „Wellcome to Zamboanga City".

— Prin internet, spuse Ivy Cox. Voiam să leg o prietenie cu lumea exterioară, să găsesc de lucru după ce-mi termin studiile. Aici la Zam-

boanga, nu-i nici o perspectivă. Visez la America. Căutam un musulman ca și mine. Jeffrey Cox a fost cel care a răspuns, ca de-altfel și alții, dar el a fost singurul care s-a decis să vină aici. Ne-am întâlnit pentru prima oară la Cybercafe din Zaragoza Street, iar mai târziu, am descoperit că suntem făcuți unul pentru celălalt.

Roberto se opri în fața hovercraftului pentru Jolo.

— Ce s-a mai întâmplat după cină? insistă Malko.

— Comandantul Sahiron a decis să-l rețină până când el va putea face dovada că nu este agent C.I.A.

— Este o probă greu de obținut, remarcă Malko.

— Este adevărat! recunoscu Ivy Cox. Este dealtfel motivul pentru care eu mă duc acolo. Vreau să-ncerc să-l conving eu însămi.

— Și dacă el nu acceptă să-l elibereze pe soțul dumneavoastră?

— Nu știu, spuse ea. Am să mă rog lui Dumnezeu.

Malko privi spre șalupa care se legăna lângă chei.

— Dumneavoastră știți că acest Sahiron a trimis capul unui preot cu un mesaj cerând eliberarea a trei islamiști deținuți în Statele Unite în schimbul eliberării soțului dumneavoastră? insistă Malko.

Fața lui Ivy se-mpietri.

— Am auzit de asta, dar nu cred, spuse ea sec. Comandantul Sahiron este un bun musulman, care respectă viața omului. El s-a răzvrătit pentru a apăra viața fraților lui masacrați de creștini.

— De ce nu ați încercat să contactați ambasada americană?

— Jeffrey Cox nici măcar nu s-a înregistrat în evidențele consulatului. El se opune războiului contra musulmanilor dus de guvernul american.

— Acel preot, al cărui cap a fost găsit, remarcă Malko, fusese răpit de comandantul Sahiron. Așa spune cel puțin poliția filipineză.

— Asta-i fals, spuse Ivy, cu mâna pe portieră. Acum lăsați-mă că pierd vaporul!

Malko coborî și o conduse spre chei.

— Sunați-mă când reveniți! o rugă el. Iată cartea mea de vizită. Eu stau la Garden Orchid.

— Mulțumesc! spuse ea cu o voce absentă.

O privi cum urca pe vas. Oare de ce se ducea la Jolo? În orice caz, ea-și jucase rolul de femeie năpăstuită, cu dezinvoltura unei profesioniste.

Se-ntoarse la mașină.

— Mergem acasă, îi spuse lui Roberto.

Abia intrat în holul lui Garden Orchid, zări silueta enormă a lui Romeo Putik la recepție. Urma să primească noutăți de ultimă oră în legătură cu Jeffrey Cox.

Capitolul IX

Malko nu aşteptă prea mult timp. Se afla de zece minute în cameră, când Romeo Putik sună.

— M-am întors recent, îl anunţă filipinezul. Trebuie să ne întâlnim urgent, căci am lucruri importante să vă spun.

— Veniţi aici!

— Nu! Nu este prudent.

— Atunci unde?

— Există un restaurant de-a lungul mării puţin în afara oraşului — Vista del Mar – unde nu-i niciodată mai nimeni. Şoferul dumneavoastră sigur îl cunoaşte. Acolo putem servi în linişte un pahar. Ne întâlnim peste o oră?

— Peste o oră, confirmă Malko fără entuziasm, la ideea că riscă să iasă la căderea nopţii.

El coborî din nou şi-l informă pe Roberto. Şoferul se strâmbă.

— Dumneavoastră n-ar trebui să mergeţi acolo. Vista del Mar este în nordul oraşului în direcţia Basilanului.

— Atunci cum facem?

— Au fost deja înfăptuite în acel loc mai multe răpiri. Cu un vapor rapid se ajunge la Basilan într-o jumătate de oră. De asta nu merge nimeni acolo.

Malko decise resemnat:

— Vom merge acolo, dar vom fi prudenţi.

Era imposibil să rupă legătura cu singura sa sursă. Chiar şi în condiţiile existenţei camerelor termice şi a sateliţilor NASA, el avea nevoie de informaţii de la surse umane pentru organizarea unei operaţiuni de comando în vederea eliberării. În ceea ce-i privea pe cei din filiera Sabina, nu-i puteau fi de ajutor, aceştia negândindu-se decât cum să-l stoarcă de bani, ca nişte paraziţi.

Malko profită de timpul ce-i rămăsese ca să-i telefoneze lui Ted Redmond pentru a-i relata întâlnirea cu Ivy Cox. Americanul nu avu nici o ezitare.

— Am să le cer filipinezilor s-o interogheze, spuse el.

— Mai ales asta nu, îi recomandă Malko. Ea este la Jolo. Treaba asta riscă să fie dificilă acolo. Să aşteptăm să se-ntoarcă pentru a lua o decizie. Încercaţi prin filipinezi să obţineţi precizări despre IIRO. Nimic altceva?

— Ba da! Ismael El Gatroun şi Rajab Azzarouk au retras cinci milioane de dolari de la Land Bank. Chiar au fost fotografiaţi cu sacii mari negri de sport când au ieşit din bancă. Deci, ei nu vor întârzia să meargă la Zamboanga pentru a schimba câţiva ostatici de-ai comandantului „Robot" pe această frumuşică sumă de dolari. Aceasta va duce la creşterea preţului armelor în regiune.

— Şi guvernul filipinez le îngăduie să facă operaţiunea?

— Aici totul e putred, oftă americanul. Avantajado, omul politic filipinez care duce în mod oficial negocierile cu „Robot" îşi încasează comisionul lui, deci ei închid ochii şi armata aşteaptă să fie eliberaţi ostaticii pentru a fi plătit „Robot". Avem interesul ca Jeffrey Cox să plece din Jolo cât mai repede, dacă nu, primul lucru care-l vor face, va fi să-l lichideze. Sper că Romeo Putik al dumneavoastră a lucrat bine.

— Am să aflu foarte repede, zise Malko.

***

O adiere călduţă mătura terasa localului Vista del Mar, nume care de altfel se potrivea, localul aflându-se situat pe malul mării. Pentru a pătrunde în sala cocoţată pe piloni era necesară urcarea unei scări de lemn. Malko şi Roberto erau singurii clienţi. De jur împrejurul localului se întindea o zonă neconstruită, iar în depărtare se vedeau rare luminile de pe insula Basilan. Era locul ideal pentru o răpire. Roberto nu-şi putea ascunde starea de anxietate, urmărind din priviri două ambarcaţiuni care navigau de-a lungul coastei, părând a se apropia de ei.

— Dacă se apropie, trebuie să ne cărăm, spuse el. Ar fi suficient un jeepney încărcat cu tipi în poziţia culcat ca să ne ciuruiască...

Malko se linişti cu gândul că este înarmat şi că poate alarma imediat, prin apel de la mobilul său, pe generalul Domingo.

— Nu am încredere deloc în Romeo Putik, spuse brusc Roberto. Tatăl său este foarte apropiat de Abu Sayyaf. Cred că nu vrea decât să vă stoarcă de bani.

Malko atinse uşor crosa Automag-ului aflat la centură. Dacă s-ar fi ridicat, era sinonim cu a muri, dar o altă şansă nu era. Urmări din priviri farurile unui vehicul care se apropia pe drumul paralel cu plantaţia de cocotieri. Acesta se opri la intrarea aleii care ducea la restaurant şi porni după ce din maşină coborî cineva. În penumbră fiind, Malko nu mai avea nici o îndoială. Era statura imensă de grăsime a lui Romeo Putik, care se apropia de ei.

— Roberto, spuse Malko, fă câţiva paşi pe jos.

Lui Putik i-ar fi fost mai uşor să aibă o discuţie în particular.

Monstruosul filipinez urcă treaptă cu treaptă, gâfâind ca o focă, după care se așeză lângă el răsuflând de parcă ar fi alergat la o cursă de maraton. Comandă imediat un Defender „Cinq ans d'age" cu gheață. Închise ochii, după care recăpătându-și suflul spuse:

— Era cât pe ce să nu vin.

— De ce?

— Am fost urmărit . Împreună cu mine pe hovercraft, era un tip care m-a urmărit până la Garden Orchid. Am ieșit din hotel pe poarta din spate și sper că nu m-a văzut...

— De ce s-ar teme ei de dumneavoastră? întrebă Malko mai mult decât mirat.

Filipinezul cel gras dădu din cap:

— Am comis o imprudență. Am vrut să văd personal lagărul comandantului Sahiron. Am văzut așadar celula unde se află americanul. Oamenii lui m-au interceptat la plecare, moment în care i-am mințit că am venit să-mi văd nepotul. Până la urmă, ei m-au lăsat să plec pentru că le-am dat brichetele Zippo, dar nu sunt sigur că m-au și crezut.

Grasul își șterse fruntea aruncând priviri îngrozite spre mare. Cele două ambarcațiuni se apropiau din ce în ce mai mult.

— Nu trebuie să vă temeți de nimic aici, spuse Malko. Spuneți-mi ce ați aflat! Să începem cu amplasarea lagărului.

Derulă harta de stat major plină de detalii pe care o adusese cu el după care își aprinse lanterna pentru a completa iluminatul deficient, declanșând astfel atacul unui roi de țânțari. Romeo Putik se aplecă asupra hărții cu privirile crispate și puse degetul său gros pe un careu aflat la nord-est de Paticul.

— Lagărul este în acel loc, spuse el. Sunt circa o sută de oameni răspândiți în mai multe cabane. Comandantul Sahiron se află în centrul dispozitivului, cu aproximativ treizeci de oameni. La circa un kilometru de acel loc se află un depozit de muniție, într-un tunel vechi săpat de japonezi. În eventualitatea în care sunt urmăriți se pot refugia acolo, tunelul având două ieșiri. Oamenii lor sunt postați și de-a lungul drumului care duce la Paticul. De asemenea, în jurul lagărului au minat jungla.

Malko marcă cu o cruce amplasamentul. Practic era același punct pe care generalul Dominador Domingo i-l arătase. Acesta era un semn bun: grasul Romeo juca cinstit.

— Cum sunt înarmați?

— Au M 16 și M 79, două mortiere mici, trei mitraliere și foarte multe grenade. Cumpără tot timpul muniții, deoarece duc lipsă.

— Cam ce vârstă au luptătorii?

— Asta depinde: cei mai bătrâni vin din Basilan. Au între treizeci și

cincizeci de ani. Au recrutat însă și vreo sută de oameni foarte tineri pe care îi plătesc cu o mie de pesos pe lună și cărora le dau o armă. Aceștia sunt cei care m-au oprit. De-abia știu să citească, nu au experiență militară dar sunt fanatici.

— Ce poți spune despre Jeffrey Cox?

Filipinezul coborî capul încurcat:

— Abia l-am putut zări. Nu voiau ca eu să-l văd. Se află într-o colivie de bambus la o sută de metri de lagărul principal, fiind păzit de doi oameni.

— Această colivie poate fi văzută din lagăr?

— Nu, jungla este prea deasă.

— Care sunt căile de acces spre lagăr?

— Drumul din Jolo se oprește la Paticul, explică Romeo. Apoi trebuie parcurs un kilometru prin junglă. La sud de Paticul Hill este un drum care duce la Tagibli dar cei din Abu Sayyaf nu se aventurează niciodată pe acolo de teamă să nu se întâlnească cu vehiculele militare.

— Nu se tem să nu fie atacați din partea aceea?

— Au mai multe pânde ascunse în jungla din Paticul Hill, acestea putând da foarte repede alarma.

Grasul își șterse fruntea după care termină paharul privind speriat spre Malko.

— Sunteți mulțumit?

— Da, dar aș mai avea nevoie de niște informații.

Romeo Putik păru a se desumfla dintr-o dată.

— Ce informații?

— Nu știu încă.

Malko nu voia să-i spună că se baza pe el pentru a călăuzi un comando de Green Berets până în lagărul celor de la Abu Sayyaf. Un punct era încurajator: Jeffrey Cox nu era păzit decât de doi oameni. Singurul acces era prin satul Paticul sau prin junglă, plecând de la drumul spre Tagibli. În ambele situații, dacă s-ar fi pus las cale o operațiune, ar fi avut nevoie de o călăuză.

Filipinezul privi nervos spre ceas:

— Trebuie să plec. Este mai bine să nu vorbim atunci când ne vom întâlni la hotel.

— Totuși, preciză Malko, voi avea nevoie să vă revăd. Cum vom face?

Romeo Putik ezită înainte de a-i spune cu reticență:

— Nu știu. Mâine mă voi duce să-mi fac un masaj la Penguin Club.

— La ce oră?

— Pe la șase.

— Foarte bine! Dacă am nevoie să vă văd, vă voi căuta acolo. Sper că veți apela tot la Perlita.

Grasul dădu din cap afirmativ spunând cu voce pițigăiată:

— V-am servit dar nu vreau să mai continui. Mi-e frică.

— Dacă vă mai cer încă ceva, sublinie Malko, acest serviciu va fi foarte bine retribuit. Este vorba de mai multe mii de dolari, iar noi vă vom asigura securitatea.

Romeo Putik se mai însufleți:

— Dumneavoastră lucrați cu americanii, nu-i așa?

— Cine v-a spus asta?

— „Dragonul". El știe foarte multe lucruri, tot el mi-a spus să mă feresc. La Zamboanga nu este bine să ai relații cu americanii.

Cu un oftat de pachiderm rănit el se ridică. Strângerea sa de mână era moale și umedă. Malko îl privi coborând neîndemânatic treptele și apoi depărtându-se în întuneric. Bărbatului îi era frică dar nu refuza câteva mii de dolari, singurul lui mijloc de a-și realiza fantasmele.

*
* *

Ted Redmond asculta cu aviditate raportul lui Malko.

— Aceasta pune în altă lumină imaginea furnizată prin sateliți și camere termice, comentă americanul. Din nefericire, aparatele nu fac deosebire între bivolii aflați în apă și oameni. Eu am transmis caseta la Washington. Sunt îngroziți. Trebuie în mod absolut eliberat Jeffrey Cox înainte ca fotografiile sale în situația în care se găsește acum, să nu înceapă să circule. Văd deja la CNN, la fiecare jumătate de oră toate astea, fără să mai punem la socoteală efectul asupra moralului oamenilor noștri. Prin această filieră Sabina, dumneavoastră nu puteți interveni pentru ca el să fie păstrat în condiții mai bune?

— Aș putea să-ncerc dar am foarte puternice motive să mă-ndoiesc de reușită. Radulan Sahiron nu se lasă influențat de nimeni. El își duce războiul sfânt în fundul junglei sale și dacă noi îi oferim bani, ne băgăm într-un șantaj fără sfârșit...

— Dar ce vor ei efectiv?

— Bună întrebarea, replică Malko. Bani nu vor. Gruparea Abu Sayyaf știe perfect că nu va obține eliberarea teroriștilor deținuți în Statele Unite. Nici chiar israelienii nu l-au putut recupera pe Pollard care aparținea totuși unei națiuni prietene. Sunteți de acord?

— De acord, recunoscu americanul. Dar la urma urmei ce vor?

— Să prejudicieze imaginea Statelor Unite, spuse Malko. Să arate că un grup rebel aflat în fundul insulelor Sulu poate să țină piept celei mai mari puteri mondiale, s-o ridiculizeze și s-o sfideze executând un agent al C.I.A. Toate astea reprezintă propagandă pentru războiul sfânt. Ei vor recruta fanatici cu sutele.

— My God, sper că dumneavoastră vă înșelați, spuse Ted Redmond cu o voce care trăda spaima.

— Eu nu cred asta, spuse Malko

— Deci dumneavoastră credeți că-l vor executa pe Jeffrey Cox?

— Da! La fel cum libanezii din Hezbollah l-au asasinat pe William Buckley.

Ted Redmond înjură printre dinți. Răpirea și moartea lui William Buckley [1] era o piatră însângerată pe blazonul C.I.A., o pată de neșters, chiar dacă el fusese parțial răzbunat.

— De cât timp dispunem? întrebă calm americanul care între timp își regăsise sângele rece.

— Nu știu, mărturisi Malko. Cred că ei vor să facă tot ce este posibil pentru a-l face să mărturisească apartenența lui la C.I.A., ceea ce va mări răsunetul calvarului său și le va furniza pretextul pentru a-l executa, cel puțin în ochii simpatizanților lor. Aceasta mai poate dura ceva timp dacă el se ține tare. Evident, evenimentele s-ar putea accelera în cazul unui atac masiv al armatei filipineze sau al unui eșec al unei operațiuni sau a unei operațiuni cu țintă expresă.

— Văd, spuse Ted Redmond. Am să-ncerc să pun la punct o operațiune cu Green Berets cu acordul filipinezilor. Va trebui debarcat un comando pe coastă între Tagibli și Paticul și merș prin junglă până la lagărul grupării Abu Sayyaf. După eliberarea lui Jeffrey Cox este ușoară asigurarea replierii fără risc sub protecția elicopterelor de luptă și reîmbarcarea tuturor. Oamenii noștri știu să facă treaba asta. Ne trebuie un element indispensabil — o călăuză. Romeo Putik al dumneavoastră poate juca acest rol?

— Poate, sublinie Malko, pentru că el cunoaște terenul, dar nu sunt sigur că va accepta...

— Trebuie convins, spuse Ted Redmond cu toată hotărârea de care era capabil.

— Am să-ncerc.

— Și să-i susținem moralul lui Jeffrey Cox la cel mai înalt nivel posibil, adăugă șeful stației C.I.A.

— Am să-i mai trimit un colet la hovercraftul de mâine dimineață, promise Malko.

*
* *

Portul Zamboanga era foarte animat. Cinci sau șase ambarcațiuni se pregăteau de plecare. Ca urmare a experienței dobândite, Malko nu mai

---

1. Vezi SAS nr.112 „Răzbunare la Beyrut"

coborî din Toyota ci îl lăsă pe Roberto să care pachetul greu până la hovercraft. Danag aştepta la cheu şi adăugă pachetul său cu muniţie în ultima clipă.

Malko privea hovercraftul. Îşi spuse că Jolo se afla la numai trei ore de călătorie pe apă...

Cu Automag-ul pe genunchi el cerceta împrejurimile, întrebându-se ce făcea Ivy Cox acolo. Evident, ar fi fost o minune ca femeia să revină împreună cu soţul ei. Dar această probabilitate era de unu la un milion, din păcate. Mobilul începu să sune. Era Ted Redmond.

— Totul este pus la punct, spuse americanul. Avem undă verde de la Southern Command filipinez, dar nu vor interveni direct. Una dintre fregatele noastre, Cole, va ocupa poziţie vis-à-vis de Jolo cu o sută de oameni la bord.

— Cum veţi transporta comandoul de pe Cole la Jolo?

— Nişte Green Berets din A Company, aparţinând de Special Group ai U.S. Special Forces ajutaţi de 353 Special Operation Group ai U.S. Air Forces. Cei din urmă vor aduce elicoptere UH 1-U Huey pentru acoperire aeriană cât şi un S.76 Sikorski pentru exfiltrarea ostaticului. Avem neapărată nevoie de omul dumneavoastră pentru a alege locul de debarcare. Acesta se va face cu ambarcaţiuni pneumatice, direct pe coastă. Nici vorbă de a veni cu elicopterele datorită faptului că ar alerta populaţia. Operaţiunea trebuie efectuată noaptea, înainte de mijitul zorilor. Oamenii noştri vor dispune toţi de arme cu sistem de infraroşii dotate cu amortizor de zgomot şi de grenade luminoase. Ţinând seama că scopul nostru nu este acela de a distruge gruparea Abu Sayyaf, ne vom mulţumi să-l eliberăm pe Cox după care vom pleca. Din momentul în care acesta va fi cu noi, vom da semnalul celor rămaşi la bord pentru a acoperi retragerea. Vor fi acolo în aproximativ şase minute. Numai că pentru toată această acţiune avem nevoie de o călăuză, altfel riscurile sunt prea mari.

— Am înţeles, zise Malko. Îl voi aborda chiar astăzi.

— Mergeţi până la douăzeci de mii de dolari, îl sfătui şeful agenţiei. Pentru această ţară este o sumă enormă.

— Dar dacă el vrea o viză de lungă durată pentru şedere în Statele Unite?

— O va avea.

Roberto revenea iar Malko încheie convorbirea privind în jurul lui. Oare cine din această mulţime de oameni lucra pentru Abu Sayyaf? De acum încolo, aceştia erau convinşi că el nu venise aici doar pentru a trimite pachete. Probabil că vor încerca să-l elimine. Aceasta era deci o cursă contra cronometru.

— În această după masă, spuse el fostului marinar filipinez, aş dori ca dumneavoastră să mergeţi în port la sosirea vasului Jolo, pentru a vedea dacă Ivy Cox nu debarcă cumva. Eu voi rămâne la hotel.

Adevărata sa zi urma să înceapă la ora șase, după întâlnirea cu monstruosul Romeo, cel rău famat.

*
* *

Triciclul mergea pe Tomas Claudio Street. Lui Malko i se explicase la recepție locul unde se afla salonul de masaj. Imobilul se afla după biserca Jessus-Christ-et-des-Saints-du-Dernier-Jour, într-o fundătură. Malko fu cât pe aci să nu vadă clădirea datorită iluminării defectuoase a străzii. După ce dădu douăzeci de pesos conducătorului triciclului, porni pe strada înfundată. Un bec violet al unui bar karaoke părea a fi singurul semn de viață. Lipsa pavajului și bezna dădeau un aer sinistru locului. Finalmente, zări la poarta unui mic imobil model din anii cincizeci, o placă de aramă anunțând: „New Penguin Tropical Health Palace". Un paznic în cămașă albă cu un riot-gun pe umăr, având pe piept enorme benzi cartușiere, stătea în compania a două fete cu fustițe scurte aidoma celor de majorete. Toată lumea îi surâse noului venit, făcându-i semn să intre. Malko pătrunse pe un culoar întunecos care se termina cu o scară. La parter nu se afla nici o cameră. În capul scării se afla o cameră lungă, luminată de un oribil neon roz așezat deasupra unei tejghele în stânga scării. O femeie bucălată cu o dantură urâtă trona înapoia tejghelei. Deasupra acesteia, o pancardă prinsă cu o pioneză afișa prețurile practicate în stabiliment:

SINGLE MASAGE — 300 pesos

DE LUXE MASAGE — 350 pesos

PERSONNALIZED MASAGE — 450 pesos

Femeia îl salută pe Malko plină de curtoazie după care îl conduse la o bancă de lemn aflată în fața unei oglinzi coșcovite în fundul micii camere. De cealaltă parte zări o duzină de fete în cămăși albe cu minijupuri asortate: pensionarele. Fiecare dintre ele purta un ecuson cu un număr. Unele jucau cărți iar altele flecăreau privind la televizor. Una dintre ele tricota. Malko le examină cu grijă: Perlita, metresa guvernatorului nu era acolo. Se duse din nou la tejghea.

— Aș dori-o pe Perlita, spuse el.

— Señor, ea lucrează deja, răspunse femeia, dar sunt mai mulți doritori.

La Zamboanga se folosea atât Sir cât și Seor, dialectul tanjug fiind un amestec de malaeziană, spaniolă și tacalog, limba vorbită la Manilla. Malko scoase două bancnote de o sută de pesos punându-le pe tejghea.

— Cred că este cu unul dintre prietenii mei, un bărbat foarte gras. Vă rog să mergeți și să-i întrebați dacă pot să-i văd!

Femeia băgă în sân cele două sute de pesos după care trimise un

funcționar în pantaloni scurți. Acesta dispăru în spatele unei uși. După o scurtă discuție cu el, când acesta apăru, femeia îl invită pe Malko surâzând să-l urmeze pe cerber. Acesta, motivat de bancnote, ținu cu orice preț să-i arate „sauna" stabilimentului care părea să funcționeze cu urină. Mirosul de acolo era înfiorător de puternic. Pe culoarul murdar și întunecos îl conduse spre o cameră la fel de prost luminată. Călăuza se dădu la o parte. Malko zări din spate o tânără femeie în ținută albă aplecată asupra a ceea ce semăna cu un cașalot eșuat pe una din cele două mese de masaj care constituiau — alături de un duș fără „telefon" și un cuier — tot mobilierul camerei.

Maseuza se întoarse cu un surâs blând. Era într-adevăr Perlita. Fata îi spuse:

— Dezbrăcați-vă señor și instalați-vă pe cealaltă masă.

Malko puse hainele în cuier păstrând pe el numai slipul, în timp ce Perlita se întoarse spre muntele de grăsime vizibil scârbită de faptul că trebuia să încerce o nouă aberație sexuală. Malko îl observa. Culcat pe spate. Romeo își petrecea timpul pipăind-o pe fată pe sub fusta scurtă, încercând să-i smulgă string-ul. Fata, de mult obișnuită cu aceste infantilisme, evita cu îndemânarea unui toreador care face fente în fața taurului. Aici nu se făcea rabat de la tarife. Ea se ridică. După ce-i aruncă lui Malko o privire languroasă îl întrebă pe Romeo Putik aflat în apropierea unei crize de apoplexie:

— Sir, masajul este terminat. Doriți un supliment: full satisfaction, body massage or special massage?

— Vreau tot! spuse filipinezul îmbătat de dolarii pe care îi avea în buzunar.

Cu banii de la Malko putea să se amuze timp de un moment. Malko aștepta răbdător. Perlita înțelegea engleza. Nu era acesta momentul de a vorbi despre lucruri serioase. Fata se aplecă asupra lui Roberto și băgă mâna între coapsele sale enorme după ce le unsese cu o cremă gălbuie. Romeo închise ochii de plăcere începând să emită niște grohăituri aidoma celor ale unei pisici care visează că jughinește un șoricel. Perlita se pregătea să-l masturbeze cu abilitate făcând să iasă din masa de grăsime a burții sale o mică tijă subțire și fragilă aidoma codiței unei flori.

Malko observa scena cu un sentiment între dezgust și ilaritate. O dată satisfăcut, Romeo Putik avea să fie mai maleabil într-o discuție de fond. Acesta se agita sub loviturile de pumn din ce în ce mai energice ale maseuzei sale.

— Stop! mormăi el deodată. Vreu un body massage.

În aparență full satisfaction nu era suficient pentru libidoul său. Clientul este rege. Fără să discute, Perlita se dezbrăcă de fustă, bluză și chilot, etalând un pubis bine epilat. După ce își unse corpul cu cremă se lungi peste „victima" sa. Imediat brațele lui Romeo Putik o cuprinseră ca pentru a o împiedica să cadă. El depărtase coapsele iar picioarele îi atârnau de o

parte și de cealaltă a mesei de masaj într-o imagine monstruoasă. Body massage consta în a freca tot corpul clientului. În cazul lui Romeo era de muncit destul... Malko remarcă imediat că ondulațiile Perlitei erau concentrate asupra pântecului lui Romeo. Fata continua cu corpul ceea ce începuse cu mâinile.

Deodată brațele lui Romeo se crispară pe talia ei iar acesta scoase un muget de vier, dădu o lovitură de șold după care își lăsă brațele să cadă cu un oftat din rărunchi. Full satisfaction era în fine atinsă. Cu conștiința împăcată a unui lucru bine făcut, Perlita descălecă cu grație de pe masa de masaj și se duse la duș pentru a îndepărta stratul de cremă. În timp ce se săpunea se uită la Malko cu o privire dulce de târâtură, cu un surâs vag. Romeo Putik se lungise pe o parte, obosit, stând acum cu spatele la cei doi. Malko văzu deodată gesturile Perlitei adresate lui. Sprijinită de peretele placat cu faianță fata începu să se mângâie adâncindu-și din ce în ce mai mult degetele în sex, fiind cu spatele rezemat de perete și picioarele puțin depărtate. Privind fata, Malko înțelese că aceasta își oferea o mică pauză, ceea ce îi provocă o erecție brutală. Perlita observând erecția agentului se mângâia din ce în ce mai pasional sub dușul călduț, până ce deschise gura într-un strigăt tăcut după care rămase imobilă cu mâna înfiptă în sex. După câteva clipe ieși de sub duș și se înfășură în prosop. Privirea fetei se opri pe sexul erect al lui Malko. Cu un gest spontan și grațios, fata se aplecă și-l cuprinse cu gura într-un gest dulce. Degetele Perlitei începură să-l mângâie pe piept. Când ea îl simți pe Malko aproape de a erupe, îl înghiți și mai mult, exact în momentul în care sperma țâșnea.

Fata se ridică apoi, șoptindu-i complice la ureche lui Malko:

— *It's free! Complimentary...* [1]

Perlita se ștersese iar acum se îmbrăca. Romeo Putik își deschise ochii verzi-albăstrui. Părea în final să realizeze prezența lui Malko și îi adresă acestuia un surâs.

— *She's good!*

Malko nu putea să pretindă contrariul. Îi spuse Perlitei:

— O să ne odihnim puțin.

Fără să insiste, fata ieși închizând ușa în urma ei. Pudic, grăsanul își acoperi pântecul cu un prosop. Malko îi urmă exemplul. În cameră era o căldură apăsătoare, dar nu o mai simțea. Minutele care urmau vor fi decisive pentru soarta lui Jeffrey Cox. Ridicându-se, se apropie de filipinezul diform.

— Am o propunere foarte interesantă pentru dumneavoastră! Ceva foarte interesant...

---

1. Este gratis! Bonus din partea casei...

Capitolul X

Cu ochii pe jumătate închiși, Romeo Putik protestă cu o voce slabă încercând să coboare de pe planșă:

— V-am mai spus că nu mai vreau să fac nimic! Este foarte periculos.

— Nu-i vorba de mers pentru a culege informații, corectă Malko, ci de a ajuta la eliberarea lui Jeffrey Cox.

Filipinezul cel gras se trezi definitiv din toropeala amoroasă și se ridică într-un cot. În pielea goală era într-adevăr respingător.

— Eliberarea, zise el, dar cum? Dumneavoastră doriți să plătiți o răscumpărare! V-am spus că ei nu vor accepta așa ceva.

— Nu, spuse Malko. Nu vom plăti nici o răscumpărare. Americanii au pus la punct o operațiune pentru a se duce să-l caute pe Cox, dar au nevoie de dumneavoastră.

Ezitase înainte de a-i spune asta, căci în situația în care Romeo vorbea, tot planul cădea. Era imposibil să îl țină departe pe filipinez. Acesta din urmă asculta expunerea lui Malko topindu-se văzând cu ochii aidoma unei bucăți de unt ținută la soare.

— Nimeni nu va ști că dumneavoastră sunteți amestecat în operațiune. Ați ajunge acolo împreună cu comandourile Green Berets care nu vor ști nimic despre dumneavoastră, și veți pleca o dată cu ei. Un elicopter vă va lăsa apoi la baza militară de la Zamboanga, de unde veți reveni la Garden Orchid. Toată operațiunea va dura cel mult cinci ore. Plecarea se va face noaptea.

— Nu m-am urcat nici o dată într-un elicopter, obiectă filipinezul și mi-este frică de avion.

— Vi se vor da pastile pentru răul de înălțime, promise Malko, plus douăzeci de mii de dolari, zece înainte și zece la întoarcere. Se cere doar să mergeți circa doi kilometri, de la locul unde ei vor debarca și până la lagărul luptătorilor Abu Sayyaf. Toți cei care vă vor putea zări, vor fi eliminați.

— Sunt mulți doi kilometri. Eu nu merg niciodată o distanță atât de mare...

— Este adevărat, recunoscu Malko, dar nu se poate altfel. Cunoașteți un loc unde se poate debarca ușor?

Romeo Putik reflectă câteva clipe.

— Da, la podul Paticul există o mică plajă de nisip, dar este la aproape cinci kilometri în fața unei plantații cu cocotieri. Acolo nu sunt decât maimuțe. În continuare există un drum, dar eu nu voi putea merge atât de departe. Afară de asta eu nu știu să înot.

— Veți fi echipat cu un colac de salvare, promise Malko.

— Nu, nu! Eu nu o să merg acolo, gemu Romeo Putik.

Malko simțea că filipinezul este sfâșiat, nu din cauză de scrupule ci din cauza capacităților sale fizice limitate, și la acest capitol nu-l putea convinge. Asta era prea de tot. Deodată el avu o idee:

— Ascultați, zise el, există o soluție. O să fiți transportat.

Filipinezul deschise ochii mari.

— Să mă transporte? Cum?

Omului nu îi venea să creadă ceea ce auzea. Malko îl măsură din priviri.

— Ce greutate aveți?

— O sută patruzeci de kilograme!

— Patru oameni într-un hamac vor reuși foarte ușor această treabă. Va fi suficient să mergeți în frunte. Dumneavoastră nu veți participa la acțiune. Din momentul în care vor fi suficient de aproape veți fi lăsat jos.

Romeo Putik coborî de pe planșă gâfâind. Era clar că o regreta pe Perlita și a sa full satisfaction, în ciuda grămezii de dolari. Malko înțelese că trebuie să supraliciteze.

— Nu ați avea plăcere să mergeți în Statele Unite?

— Ba da!

— Vă pot procura viză și green card dacă doriți să rămâneți și să lucrați acolo.

— Ar putea oare să-mi cumpere fructele mele verzi de mango? Aici prețul a scăzut foarte mult, iar tatăl meu se va supăra foarte tare pe mine pentru că nu am reușit să le vând.

Malko înlătură obiecția:

— Îi pot convinge să vă cumpere toată recolta. Este o cantitate destul de mare?

— Douăzeci de tone.

Dacă situația ar fi fost mai puțin tensionată, ar fi izbucnit în râs: C.I.A. se lansa în comerțul cu mango și procura un scaun rulant informatorului său! Ted Redmond s-ar fi îmbolnăvit de inimă, numai că fără Romeo Putik operațiunea nu ar fi putut fi concepută. Chiar și cu echipamentul cel mai sofisticat din lume, fără călăuză comandoul american nu putea găsi colivia unde era deținut Jeffrey Cox.

Romeo Putik se îmbrăca cu gesturi neîndemânatice, vizibil tulburat. În ciuda a tot ceea ce Malko îi oferea, ezita să fie de acord. O dată îmbrăcat, grasul se strecură spre ușă, dar Malko îi tăie calea.

— Romeo, zise el, îmi trebuie acum răspunsul tău. Această acțiune cere o pregătire îndelungată iar timpul nostru este limitat.

Filipinezul îi aruncă o privire de câine bătut și suflă aidoma unui cașalot care iese din apă:

— Ceea ce îmi cereți este foarte primejdios, spuse gemând. Dacă află cumva comandantul Sahiron, nu mă voi mai putea întoarce niciodată la Jolo. Chiar și aici eu voi fi în pericol.

— Vă veți putea reface repede viața în Statele Unite, pledă Malko. Nimeni nu va afla însă nimic. Dacă răspunsul este da, atunci eu vă voi da cinci mii de dolari chiar mâine.

— Bine! Bine! Sunt de acord, bâlbâi filipinezul.

— Când doriți să vă dau banii? insistă Malko, care voia să-l facă să nu se răzgândească.

— Trebuie să iau masa cu niște cumpărători pentru fructele mele mâine seară, spuse Romeo Putik. După aceea pot veni în camera dumneavoastră, dar jurați-mi că nu va afla nimeni.

— Dacă se află, afirmă Malko, înseamnă că dumneavoastră ați vorbit. Veți pleca de aici înaintea mea — așa este mai bine. Până mâine seară sper să cunosc graficul operației.

Romeo Putik dădu din cap fără să spună nimic și plecă. Nu mai rămânea altceva de făcut decât să se roage pentru ca omul să nu se răzgândească. Din fericire îl atrăgeau dolarii acționând aidoma unui tranchilizant puternic. Puțin mai liniștit, Malko se duse să facă un duș. Tocmai era pe punctul de a se îmbrăca, când ușa camerei se deschise și în fața lui apăru Perlita. După expresia feței sale, înțelese că femeia nu dorește să-i ceară un supliment de afecțiune.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Garda de pază semnalează că sunt oameni care dau târcoale pe aici. Ei au telefoane mobile și par să pregătească ceva.

— Romeo Putik a plecat?

— Da! S-a dus să ia un triciclu de la Tomas Claudio Street.

— Există vreo ieșire prin spate? întrebă Malko.

— Nu, dar paza vă poate escorta până în stradă.

Cine puteau fi oamenii aceia? Reîncepea istoria din port. Oare cum fusese descoperită prezența sa la Penguin Club? Privi acele fosforescente ale ceasului său. Era nouă și zece. Nici pomeneală să-și asume cel mai mic risc. Luă telefonul mobil pentru a-l suna pe generalul Domingo, dar constată că rețeaua era căzută. Trebuia să se descurce de unul singur.

— O să mai aștept puțin, spuse el.

— Bine, aprobă Perlita. Eu cobor din nou să văd ce se întâmplă.

Rămas singur în cameră, făcu să urce un cartuș pe țeava automagului după care încercă din nou telefonul mobil. În zadar însă. Se scurseră douăzeci de minute iar Malko începea să se mai destindă când Perlita reveni, de data aceasta efectiv bulversată.

— Jos sunt luptătorii Abu Sayyaf, spuse tremurând.

— Ce vor?

— Au aflat că aici este un american și vor să-l ia cu ei.

Perlita ceda treptat panicii.

— Spune-i patronului să cheme poliția.

— Nu îndrăznește, murmură tânăra maseuză. L-au amenințat că cadă face asta vor ataca clădira cu grenade.

Malko mai încercă o dată mobilul, dar acesta nu funcționa. Timpul îl presa.

— Nu există nici un loc unde să mă pot ascunde?

Perlita dădu din cap:

— Nu, totul este neîncăpător aici.

Malko încercă să nu intre în panică. Se afla la doi kilometri de Garden Orchid, la Zamboanga și nu era nici un post de poliție. Nu-i rămânea decât un singur aliat: automagul. Decizia fu luată rapid.

— Perlita, spuse el, ești dispusă să-mi faci un serviciu?

— Da, dacă pot, bolborosi ea.

— Ieși din club, fără a spune nimănui unde mergi. Când ajungi pe Tomas Claudio Street, oprește un triciclu sau un taxi și așteaptă-mă.

— Și dumneavoastră? Ce veți face?

— Am să încerc să te ajung din urmă.

Malko luă un teanc de pesos și îl întinse fetei:

— Pentru taxi.

Perlita plecă fără să spună nici un cuvânt iar Malko rămas singur ciuli urechile. Luă în mână arma și se uită la ceas. Trebuiau să se scurgă zece minute pentru a fi sigur că tânăra este într-un taxi.

Un zgomot de ușă trântită pe culoar îl făcu să devină atent. Deodată cineva împinse cu violență ușa camerei în care se afla. În

cadrul ușii își făcu apariția un tânăr mustăcios cu un aer sălbatic, îmbrăcat cu un tricou deșirat. În mâna stângă ținea o grenadă cadrilată iar în cea dreaptă un parang de cincizeci de centimetri. Rămânând imobil în fața lui Malko, se întoarse și lansă o chemare scurtă. Malko ridică arma. Cei doi se priviră în ochi preț de câteva clipe.

— *You come!* spuse tânărul în engleză fără a se lăsa impresionat de imensul automag.

Cum Malko nu se mișca, tânărul execută o piruetă, amenințându-l cu parang-ul. Creierul lui Malko lucra la turație maximă. Ei nu veniseră să-l omoare ci să-l răpească.

— *Get lost!* spuse Malko.

Timp de câteva clipe cei doi se observară, despărțiți de masa de masaj. Malko zări în întunericul culoarului alte două siluete. Tânărul cu tricoul deșirat mai efectuă o piruetă pentru a-l îndepărta pe Malko de ușă. Acesta nu avu de ales. Dacă rămânea încolțit de trei adversari în camera cea mică, era pierdut. Malko întinse mâna ochind capul tânărului.

— *Move back, now!* zise el.

În loc să se retragă, tânărul începu să ocolească masa de masaj fără ezitare. Malko apăsă pe trăgaciul armei. Pereții se cutremurară datorită detunăturii asurzitoare.

Agresorul păru luat pe sus de o tornadă invizibilă. Lovit în plin piept acesta fu aruncat în spate de energia cinetică a proiectilului de 30.30, ajungând pe culoar. Tânărul se prăbuși scăpând din mâini grenada și parang-ul. Grenada se rostogoli pe jos, ieșind din raza vizuală a lui Malko. Acesta se aruncă la pământ înainte ca o explozie puternică să zguduie pereții.

Malko se ridică dintr-un salt și se năpusti înainte. În penumbra culoarului, în mijlocul unui nor de tencuială, distinse trei corpuri întinse dintre care unul se mai mișca gemând. Le dădu la o parte lovindu-le cu piciorul, după care se aruncă înainte cu automagul în mână. Sala de așteptare era pustie. Începu să coboare scara sărind câte patru trepte. Locul era în continuare pustiu. Înaintă cu precauție pe culoar. În aparență nu mai era nimeni. Privi spre intrarea pustie din fața sa. La o sută de metri mai departe începea Tomas Claudio Street. Măcar dacă Perlita ar fi fost acolo într-un taxi...

Plecă înainte, dar nu apucase să facă douăzeci de metri când ceva greu căzu peste el. Era o plasă de pescuit cu lest de plumb, aruncată de la primul etaj. Malko se clătină sub greutatea cordajului, încercând să scape. Pe scări se auzi o cavalcadă și trei bărbați ieșiră

din Penguin Club trântindu-l la pământ. Îl înfășurară în plasă. Malko apăsă pe trăgaciul armei dar situația nu se schimbă. În foarte scurt timp fu total imobilizat, înfășurat ca într-un covor, strângând în mână pistolul deocamdată inutil.

Agresorii îl ridicară de jos și îl duseră în fugă într-un pick-up care staționa în fața lui Penguin Club. Vehiculul porni imediat. Doi dintre răpitori se așezară pe el, limitându-i câmpul vizual deja obstrucționat de plasă. Lungit pe burtă pe podeaua metalică, era total neputincios, legat ca un cârnat. Un gând nu prea vesel îl măcina: era răpit, lucrul de care se temuse încă de la început. Furgonul rula cu viteză. După circa zece minute încetini, apoi se opri. Auzi zgomotul unor porți care se deschid, apoi mașina redemară, un pic mai târziu oprindu-se definitiv. Fu imediat întors cu fața în sus. Lumina unei lanterne îl orbi pentru câteva clipe. Unul dintre răpitori strecură un cuțit printre ochiurile plasei cu care era legat, apăsându-l cu vârful pe gât.

— *Don't move, señor,* spuse unul dintre agresori.

Un altul tăie câteva ochiuri și apucă țeava lungă a automagului, trăgându-l afară. Cel cu cuțitul mări ușor presiunea asupra gâtului. Malko nu avu de ales și dădu drumul armei. Imediat fu întors pe burtă iar unul dintre răpitori se așeză pe el. Ceilalți săriră jos. Încercă să se miște dar imediat simți țeava propriei lui arme lipindu-se de ceafă...

— *Stay still, señor,* zise vocea.

Malko nu mai încercă să lupte, înăbușindu-și furia. Era clar. Mâine dimineață urma să fie transferat pe vapor cu destinația Jolo sau Basilan, iar apoi... Prefera să nu se mai gândească la viitor.

* * *

Romeo Putik nu reușea să adoarmă. După ce se întorsese de la Garden Orchid comandase la bar un Otard XO, gândindu-se la viitor. Coniacul îi risipise angoasele. Trebuia să accepte propunerea. Într-adevăr, la Jolo nu avea pentru ce să rămână.

Cu cei douăzeci de mii de dolari ar putea începe o viață nouă, o afacere la Manilla, astfel încât să trăiască fără a mai cere bani de la tatăl său. Musulman nepracticant, nu văzuse moscheele decât din exterior. Handicapul său fizic și lașitatea naturală nu-i dădeau posibilitatea să facă pe șmecherul. Mai trebuia să depășească doar un moment greu. După aceasta urma să aibă prieteni puternici. Nu se punea problema să se întoarcă la Jolo, iar Paticul nu era decât un sat lipsit de interes, în plină junglă.

Împăcat cu sine, grăsanul își termină coniacul și plecă să se culce, spunându-și că va păstra pentru el banii rezultați din prima încărcătură de fructe de mango verzi. Încă simțea corpul cald și moale al Perlitei lipit de el și începu să se pipăie, pradă unei reverii vag erotice, fapt care îl ajută să-și găsească somnul.

*
* *

De la un timp Malko vedea că se ridică soarele. O foarte vagă lumină îi permitea să vadă stâlpul metalic din față, singura lui perspectivă. Nu izbutise să închidă nici un ochi, încercând cu disperare să găsească un mijloc de a se salva. Nu ajunsese la nici o soluție. La fiecare două ore cel care îl păzea era schimbat cu un altul. Nimic nu era lăsat la întâmplare.

Malko auzi niște pași. Cineva se urcă în cabina pick-up-ului și porni motorul. Niciodată zgomotul unui motor nu i se păruse atât de sinistru. Doi bărbați săriră pe platformă lângă el și vehiculul porni încet, înapoi. Cu un efort disperat reuși să întoarcă capul, fără alt rezultat decât că în câmpul vizual apăru o pereche de bascheți.

Mergând în continuare cu spatele, vehiculul se angajă într-un viraj. În câteva clipe urmau să iasă din curtea în care își petrecuseră noaptea. Malko își spuse că urma să înceapă ultima sa călătorie, spre o colivie de bambus, asemănătoare cu cea în care locuia acum Jeffrey Cox, și nu cu puține orori în perspectivă.

Neputincios, încercă să nu se mai gândească la torturile și la moartea sigură care îl așteptau.

Capitolul XI

În momentul în care maşina porni din nou, un vacarm enorm de ţignale, apeluri şi mai multe rafale de arme automate tulburară liniştea. O grindină de gloanţe se abătu asupra pick-up-ului făcând să tremure tăblăria. Se mai auziră câteva focuri de armă, după care se aşternu liniştea. Malko auzi pe cineva escaladând grilajul şi lăsându-se greu lângă el.

O voce întrebă cu nelinişte:

— Señor! Señor! You are O.K.?

Fu întors cu grijă şi văzu un om în uniformă aplecat.

— Sunt O.K., articulă Malko, nevenindu-i să creadă că s-a întâmplat o minune.

Poliţistul îngenunche lângă el şi începu să taie plasa care-l imobiliza folosind un pumnal enorm. Se ridică finalmente zăpăcit şi plin de praf, nebun de bucurie, nevenindu-i încă să creadă în şansa lui. Primul lucru pe care îl văzu pe podeaua pick-up-ului fu automag-ul său, lângă cadavrul ciuruit de gloanţe al unui bărbat tânăr. Malko privi în jur. Se găsea pe bordura esplanadei portului, în faţa intrării unui depozit. Patru corpuri zăceau pe jos, iar şoferul maşinii era prăbuşit pe volan cu capul plin de sânge.

Poliţiştii trăseseră în plin. Încă se mai agitau cu precauţie în jurul pick-up-ului. Sărind din maşină, Malko se trezi faţă în faţă cu colonelul Yul. Chipul îi era congestionat şi purta o uniformă neagră de luptă. Ofiţerul veni spre el cu mâna întinsă şi un surâs larg.

— *You are a lucky boy!* spuse, dar atenţie, asta-i a doua oară... Niciodată două fără trei.

Aceasta se vroia probabil o mostră de umor filipinez, dar Malko era acum prea surescitat pentru a gusta un umor de o atât de slabă calitate.

— Cum m-aţi găsit? întrebă el.

— Graţie unei maseuze de la Penguin Club, explică poliţistul. Ieri seară am fost preveniţi că a avut loc un schimb de focuri şi am trimis o patrulă care a găsit clădirea în flăcări. Sub dărâmături erau două cadavre. Funcţionarii ne-au povestit că stabilimentul fusese atacat de luptători Abu

Sayyaf care voiau să răpească un străin și că aparent au reușit. Am trimis patrule în tot orașul dar nu au găsit nimic. Pe urmă, tânăra s-a prezentat la Police Station din port și a povestit istoria sa. În timp ce ea vă aștepta pe Tomas Claudio Street, a văzut plecând un pick-up și a avut prezența de spirit să-l urmărească. Ea a adus polițiștii aici. Este depozitul unuia care se ocupă cu tranzitarea mărfurilor. Se părea că nu-i nimeni înăuntru. Urcând pe un acoperiș vecin, ne-am asigurat că mașina este în continuare acolo. Eu eram prevenit, așa că am decis să așteptăm să se facă ziuă. Era mai sigur pentru dumneavoastră. Am vrut să limităm riscurile cât mai mult posibil. Toți acei luptători erau înarmați.

— I-ați identificat?

— Nu încă, dar acest depozit aparține cuiva din Paticul. Sunt mari șanse să fie vreunul dintre oamenii lui Sahiron.

— Unde mergeau?

— În mod sigur spre un vapor, dar nu l-am putut identifica. Sunt mai multe la chei. Doriți să mergeți la spital?

— Nu, mulțumesc, refuză Malko. Mai degrabă aș merge la Garden Orchid.

Imediat se urcă într-o furgonetă a poliției, în compania a patru polițiști înarmați cu M 16. Era uimit ! Cum organizase această ambuscadă? Doar Romeo Putik știa că Malko trebuia să se ducă la Penguin Club. Oare grăsanul făcea joc dublu?

Când ajunse la Garden Orchid, breakfast room-ul era plin. Îi reperă la masa lor obișnuită pe „Dragon" și „Dragonito" iar pulsul îi crescu fulgerător. Cei doi negociatori filipinezi erau în compania unui bărbat destul de vârstnic, purtând mustață, și a unuia mai tânăr în ținută de jogging: Rajab Azzarouk și Izmael El Gatroun, cei doi libieni. O sticlă de Taittinger Comtes de Champagne rose millessime 1996 și patru pahare pline păreau să cimenteze prietenia.

Malko se îndreptă spre camera sa. Cum să afle dacă Romeo Putik era implicat în acest kidnapping eșuat? Era o problemă de prim ordin, dacă răspunsul era afirmativ, tot planul C.I.A. se ducea de râpă.

Dar dacă nu era el, atunci cine altcineva?

Îi veniră în memorie ezitările filipinezului. Ori merita premiul întâi al conservatorului, ori era nevinovat. De asemenea îi veni în minte și o altă ipoteză: ar fi putut fi urmărit de la Garden Orchid, ieri seară, dar prezența lui la hotel nu era o noutate. Probabil că vreun nou element l-a determinat pe Radulan Sahiron să acționeze. Se gândi din nou la atitudinea ambiguă a lui Ivy Cox în portul de la Zamboanga. Nu cumva femeia era cea care îl alertase pe Sahiron asupra potențialei primejdii pe care o reprezenta el?

*
* *

Malko ieşi de sub duş cu impresia că a renăscut. Lăsase apa călduţă să-i curgă timp îndelungat pe corp, pentru a şterge parcă amintirea nopţii precedente. Fără Perlita, ar fi fost, poate, într-o colivie asemănătoare cu cea a lui Geffrey Cox, în mâinile fanaticilor psihopaţi. Realiză dintr-o dată că nu mai are nici o posibilitate s-o întâlnească pe tânăra maseuză, acum când Penguin Club arsese. Încerca un amestec de încurajare şi excitaţie ca de fiecare dată când scăpa de un sfârşit prematur. Ceva îi spunea că nu va muri în patul său, dar dorea ca acest sfârşit să fie cât mai îndepărtat totuşi...

Şters şi îmbrăcat, se lăsă pradă unei violente surescitări interioare. Era grăbit să marcheze un punct decisiv în lupta cu Radulan Sahiron, să-l salveze pe agentul CIA şi pe urmă să-l lase pe şeful islamist pe mâna armatei filipineze. Începu să recapituleze ultimele întâmplări. Mai întâi, fusese oare trădat de grasul filipinez? După ce cântări toate argumentele pro şi contra, se hotărî să nu întreprindă nimic până seara. Dacă Romeo Putik venea la-ntâlnire să-şi încaseze avansul, avea timp să-l întoarcă pe toate feţele. Telefonul îl scoase din gânduri. Era Ted Redmond.

— Generalul Domingo m-a pus la curent cu cele petrecute aseară, îl anunţă şeful sucursalei CIA la Manilla. Aţi avut noroc. Ştiţi ce s-a întâmplat?

— Nu prea bine, mărturisi Malko.

— Continuăm?

— Continuăm. Aţi avansat?

— Totul e gata, răspunse americanul.

El îi făcu lui Malko un rezumat al pregătirii operaţiunii.

În mai puţin de douăsprezece ore, fregata Cole a flotei a VII-a va trece pe la nord de Jolo, suficient de departe pentru a nu fi reperată. După căderea nopţii, un elicopter Huey al armatei filipineze va pleca de la baza militară din Zamboanga cu Romeo Putik adus de Malko. Cei doi bărbaţi urmau să fie transportaţi pe fregată cu elicopterul şi să-şi petreacă noaptea acolo. Deşteptarea la ora trei pentru o scurtă şedinţă de stabilire a locului de debarcare şi itinerariul prin junglă până la lagărul lui Radulan Sahiron. Şase ambarcaţiuni pneumatice ar urma să părăsească fregata Cole la ora patru. Peste o jumătate de oră ele ar urma să atingă plaja descrisă de Romeo Putik. Trăgători de elită, echipaţi cu M 16 prevăzute cu lunetă cu raze infraroşii şi surdine, le-ar deschide drumul. Se rezerva o oră pentru a parcurge cei cincisprezece kilometri sub conducerea lui Romeo Putik. La această oră din noapte gărzile însărcinate cu paza lui Jeffrey Cox probabil că ar dormi, deci ar putea fi uşor neutralizate.

Din momentul în care aceștia ar fi în posesia agentului C.I.A., căpitanul însărcinat cu coordonarea operațiunii ar chema în ajutor trei gunships și un S 76 Sikorski care s-ar angaja pe drumul spre Tagibli. Puterea de foc a elicopterelor ar trebui să anihileze orice reacție a luptătorilor Abu Sayyaf.

La ora șase, Jeffrey Cox s-ar urca pe puntea fregatei Cole.

Malko analiză în minte schema și nu văzu nici o fisură. Oamenii din Special Forces erau superantrenați și motivați. Ted Redmond, în legătură cu generalul comandant al Southern Command filipinez, ar urmări toată operațiunea în timp real.

— Asta pare perfect, aprobă Malko.

— Când îl întâlniți pe Romeo Putik?

— În seara aceasta după cină.

— Foarte bine! Până atunci nu vă asumați nici un fel de riscuri. Nu vă mișcați din hotel.

Închise iar Malko își aduse aminte că uitase să îi pomenească despre prezența celor doi libieni la Garden Orchid. Auzi bătăi în ușă. Era Roberto, vizibil tulburat.

Îl îmbrățișă pe Malko și se așeză în fața ferestrei.

— De această dată, spuse el, au fost clar oamenii lui Sahiron.

— De unde știți?

— Toată lumea vorbește în oraș, iar ieri seară tipul de la recepție mi-a spus că ați fost urmărit în momentul în care părăseați hotelul...

— Oare cine i-a prevenit? Să fie umflatul de Romeo Putik?

— Nu! Nu cred așa ceva.

— Atunci cine?

— Nu știu, mărturisi șoferul. Cred însă că operațiunea a fost decisă aici. Ce facem astăzi?

— Pentru moment nimic, spuse Malko. M-am săturat să tot joc sitting ducks.

În realitate, nu mai avea ce face la Zamboanga de acum și până în momentul declanșării operațiunii. Cel puțin să nu-și asume riscuri gratuite.

— Bine, spuse Roberto. Eu cobor în hol.

— Iar eu mă voi duce la piscină...

Robert plecă iar Malko se îmbrăcă în costum de baie. Tocmai se pregătea să iasă, când auzi bătăi timide în ușă. Perlita apăru în cadrul ușii, arborând un zâmbet timid.

— Perlita!

Malko o trase în cameră și o îmbrățișă ca pe o veche prietenă.

— Dumneavoastră mi-ați salvat viața aseară, spuse el.

— O! nu-i nimic. Îi detest pe musulmani. Ar trebui omorâți cu toții...

Purificarea etnică va avea de trăit zile bune de aici încolo. Tânăra maseuză stătea în brațele lui, aidoma unui copil. Apoi se întâmplă

ceva nedefinit. Simţi bazinul tinerei femei frecându-se de el şi se aprinse brusc. Era reflexul lui obişnuit, după ce scăpa de la moarte, dar de data aceasta era un reflex întârziat. Perlita îşi ridică faţa spre el şi o limbă mică dar îndemânatică se înfăşură în jurul limbii lui. Malko avu dintr-o dată impresia că îi pătrunsese în adâncul pântecului un aparat de sudură. Perlita, cu o privire de târâtură docilă în ochii-i negri, se retrase puţin. Cu un gest delicat strecură o mână pe sub prosopul de baie cuprinzându-i cu degetele membrul deja aflat în erecţie. Ca şi la Penguin Club, fata îngenunche pe mochetă şi luă membrul în gură. Când îl simţi pe punctul de a termina, se opri întrebându-l:

— Doriţi să mă sărutaţi?

Malko era deja pe punctul să-i smulgă chilotul. Într-o clipită fu culcat pe pat cu Perlita peste el. Femeia îi adresă un surâs încântător şi murmură:

— Nu vă mişcaţi!

El ascultă şi simţi o senzaţie extraordinară, delirantă. Dreaptă, cu ambele mâini sprijinite de bustul lui, cu sexul lui înfipt în fundul abdomenului, Perlita îl masa strângând şi relaxând alternativ mucoasele sale intime. Din exterior nu se putea ghici nimic, dar Malko simţea în corp mii de înţepături delicioase. Ajuns la momentul deliciului, el scoase un mormăit răguşit iar tânăra se opri imediat, pentru a reâncepe câteva clipe mai târziu. Timp de minute interminabile, Malko trecu printr-o serie de senzaţii de extaz, până în momentul în care nu se mai putu reţine. Fu o senzaţie atât de violentă, încât avu impresia de dedublare.

În mod cert, Perlita era dotată pentru masaj.

— Mi-ar place să vă ofer ceva pentru masaj, spuse el.

Femeia se tulbură.

— Oh, nu. Nu vreau nimic...

— Ba da! insistă Malko.

— Atunci aş vrea să-i ofer şampanie mamei mele. Pentru ea, ar fi o noutate.

— Nici o problemă!

Sună la bar şi ceru să-i pună Perlitei la dispoziţie o cutie cu sticle de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanc·millesime 1995. Tânăra mulţumi călduros, precizându-i:

— În seara asta nu lucrez la Penguin Club. Este închis din cauza incendiului.

— Voi fi la hotel, îi spuse Malko.

— Şi eu, spuse Perlita. Trebuie să-l masez pe Romeo Putik, după cină. L-am văzut adineauri. Tocmai ieşea.

Deci grasul filipinez avea conştiinţa liniştită. Această veste mai împrăştie puţin din anxietatea lui Malko.

Se gândi să-i propună Perlitei să se întâlnească la el în cameră, dar nu știa dacă Romeo Putik va veni să-și ia cei cinci mii de dolari înainte sau după ședința de masaj.

*
* *

Malko citea lungit pe malul piscinei, atunci când Roberto apăru ca un nebun.

— V-ați uitat la televizor?

Malko se ridică tresărind cu pulsul la 150.

— Nu! De ce?

— Tocmai au dat imagini cu Jeffrey Cox, în colivia sa, filmate de Abu Sayyaf. I-au amputat un deget.

— Himmel!

Roberto era livid.

— Este vorba despre o casetă care a fost depusă de un necunoscut, direct la T.V. Comentariul spune că agentului C.I.A. Jeffrey Cox îi va fi amputat câte un deget în fiecare zi, atâta timp cât guvernul S.U.A. nu va accepta să-i elibereze pe cei trei islamiști.

Malko deja nu mai asculta. Își pusese halatul și porni spre cameră. Telefonul tocmai suna în momentul în care el intra.

— Sunteți la curent? întrebă vocea bulversată a lui Ted Redmond. Este o oroare, ceva abominabil...

— Tocmai am auzit, spuse Malko cu o voce fără inflexiuni.

— Toți filipinezii nu vorbesc decât despre asta, adăugă americanul. M-a convocat ambsadorul. Acum este ora unu noaptea la Washington, dar Langley-ul nu va întârzia să reacționeze. Ce pot să le spun?

— Să se roage ca operațiune de mâine să se desfășoare bine.

— Dar ce vor acești ticăloși? explodă americanul. Știu bine că nu îi vom elibera niciodată pe cei trei.

— Bineînțeles, confirmă Malko, dar cred că mi s-au limpezit multe lucruri. Ne aflăm în fața unei răzbunări diabolice. Gruparea Abu Sayyaf știe că Statele Unite nu vor ceda. Ceea ce caută, este o campanie de umilire, o cupă a amărăciunii pe care o vom bea până la capăt, cu opinia publilcă drept martor. Cred însă că dansează pe o muzică pe care nu au scris-o ei.

— Adică?

— Dumneavoastră vă mai amintiți de bombardamentul asupra orașului Tripoli, efectuat de aparatele U.S. Air Force?

— Bineînțeles! Care este legătura?

— Am să vă explic ceea ce cred, replică Malko. Punctul unu: Ivy Cox, pe care noi o bănuim deja ca făcând parte din Abu Sayyaf, se

întâlnește în secret cu Gatroun la Manilla. Punctul doi: pleacă la Jolo. Punctul trei: Radulan Sahiron se dezlănțuie cu brutalitate, lansează o operațiune împotriva mea și îl mutilează pe Jeffrey Cox având grijă să afle lumea întreagă. Nu observați că sunt deja prea multe coincidențe?

Ted Redmond rămase pe gânduri, înainte de a se dezlănțui din nou. Cu vocea furibundă, îl întrebă pe Malko:

— Dumneavoastră credeți că libienii îl manipulează pe Radulan Sahiron? Ce putem face?

— Nu prea mare lucru, mărturisi Malko. Ei sunt persona grata pe lângă guvernul filipinez și în plus considerați de lumea întreagă drept niște binefăcători, un fel de „maica Tereza", grație răscumpărării ostaticilor...

Malko auzi un telefon sunând și pe Ted Redmond răspunzând apelului. Americanul îl sună din nou câteva clipe mai târziu.

— Era amiralul Redford, comandantul Flotei a VII-a. Îmi propunea lovituri efectuate de gunships asupra lagărului lui Radulan Sahiron, ceea ce este tentant.

— Noi nu suntem aici pentru a face război cu Radulan Sahiron, ci doar pentru a-l salva pe Jeffrey Cox. Până mâine seară nu putem face decât un singur lucru: bite the bullet [1].

— În mod sigur, dumneavoastră aveți dreptate, recunoscu Ted Redmond, dar este prea dur, prea dur. Când mă gândesc la Jeffrey Cox... Sper ca după aceea, acești ticăloși să fie striviți până la ultimul.

— Este un program foarte atractiv, dar să ne abținem de la acțiuni necugetate.

După ce închise telefonul, își simți sufletul pustiu. Nu prevăzuse asemenea orori. Cu câțiva ani mai înainte, atunci când îl smulsese pe agentul Mat Grit din gheara traficantului de heroină Khu-Sa [2], avusese de a face cu un om crud, dar cu care se putea trata, nu cu o răzbunare gratuită a unor fanatici.

Nu mai avea poftă de nimic. Știa că, începând de-acum, nu mai are decât o singură țintă: momentul în care se va afla în fața celulei lui Jeffrey Cox, cu comandoul de Green Berets.

Toate speranțele stăteau în Romeo Putik, cu condiția ca amputarea suferită de Jeffrey să nu-l facă pe Romeo să-și schimbe părerea.

* * *

Malko privise cum se lăsa întunericul nopții aidoma unei perdele, apoi își impusese să deschidă televizorul. Informațiile serii începuseră cu abominabilul spectacol al lui Jeffrey Cox ținut de doi puști ilari, dintre care

---

1. Să strângem din dinți.
2. Vezi SAS 118 „Ostaticul din Triunghiul de Aur".

unul îi ținea mâna stângă astfel încât să se vadă bine lipsa degetului mic. Mâna era înfășurată într-un pansament iar Jeffrey avea o privire rătăcită și barba în dezordine.

Malko închise aparatul. Nu voia să vadă mai mult. Se gândi din nou la libieni. Supravegheați de serviciile filipineze, aceștia nu s-ar mai fi putut mișca în voie. Așadar, Ivy Cox le servea drept agent de legătură. Regretă dintr-o dată că nu urmase sfatul lui Ted Redmond de a cere poliției filipineze s-o interogheze pe Ivy. Atunci ea nu s-ar mai fi putut duce la Jolo pentru a transmite instrucțiunile libienilor. Oricum era prea târziu pentru regrete.

Telefonul îl făcu să tresară. Era Roberto.

— Danag este aici și dorește să vă vorbească.

— Cobor, spuse Malko.

Ce veste proastă urma să îi aducă omul filierei Sabina?

*
* *

Danag aștepta cuminte, într-unul din fotoliile din hol. Se ridică vioi la vederea lui Malko.

— Am asta pentru dumneavoastră, spuse cu o voce nesigură.

Îi întinse lui Malko o casetă video. Pupilele aurii deveniră verzi. Filipinezul se retrase mașinal.

— Ar fi trebuit să vă crăp capul, șuieră Malko.

— Eu nu port nici o vină. Nu sunt decât un mesager, dar nu numai pentru asta am venit...

— Ce altceva mai doriți?

— Am un mesaj de la comandantul Sahiron. Acceptă să mai aștepte puțin pentru... – ezită să pronunțe cuvântul – a mai tăia un nou deget americanului, dacă îmi mai dați cinci mii de dolari.

Cu aceasta se atingea culmea abjecției. Primul impuls fu acela de a-l arunca pe Danag afară din hotel, dar vai, nu era în situația de a fixa condițiile... Ar fi putut să mai salveze unul din degetele lui Jeffrey Cox... Acestă negustorie atroce îi producea poftă să omoare, dar se stăpâni, spunând simplu:

— Așteptați-mă aici!

Urcă din nou în cameră, pradă unei furii de nedescris. Deschise geamantanul, numără bancnotele, apoi coborâ și-i întinse plicul lui Danag, fără a spune nici un cuvânt. Acesta îi înmână caseta video. Malko o luă și preciză cu o voce care tremura de furie:

— Dacă Sahiron nu-și respectă cuvântul, vă voi omorî!

Filipinezul mormăi ceva, după care efectiv o rupse la fugă.

Roberto dădu din cap:

— Va trebui ucis oricum, pentru că își ia un comision.

Malko examină caseta. La ce bun să o privească atât timp cât dorea a se cufunda cât mai puțin în oroare?

— Să mergem să cinăm, sugeră, deși nu se simțea capabil să-nghită nici un bob de mazăre.

Trebuia totuși să-și omoare timpul în așteptarea orei la care urma să se întâlnească cu Romeo Putik.

*
* *

Malko cinase împreună cu Roberto ronțăind puțin pește crud, timp în care șoferul mâncase pe săturate un fel de prăjitură violetă stropită din belșug cu Defender, probabil pentru a nu se otrăvi. „Dragonul" și „Dragonito" complotau la masa lor, dar libienii erau invizibili. Guvernatorul Mariki trebuia să fie pe undeva prin apropiere, căci hotelul colcăia de agenți de pază în albastru închis, înarmați până în dinți. Grupuri de ziariști se vedeau cam peste tot. Eliberarea de ostatici deținuți de comandantul „Robot" părea iminentă. Malko își aruncă privirea pe Breitling. Era ora nouă și zece minute. La Zamboanga se cina devreme. Romeo Putik trebuia să sosească... Era timpul să se reîntoarcă în cameră.

După ce puse castea în geamantan deschise televizorul, comutând pe C.N.N., dar regretă imediat. Abominabila imagine a lui Jeffrey Cox făcea înconjurul lumii.

Libienii puseseră la punct o operație magnifică. Nu numai că-i finanțau pe vechii lor „clienți" în văzul și cu știința tuturor, fiind felicitați pentru generozitatea lor umanitară, dar în același timp se și răzbunau pe America, fără a-și asuma riscuri.

Pe măsură ce orele treceau, anxietatea lui Malko creștea. La zece și douăzeci, bătu la ușa lui Romeo Putik, dar nu primi nici un răspuns. Poate că era jos, cu Perlita. Își strecură automagul sub cămașă, după moda de la Zamboanga după care coborî. Nu era nimeni nici în restaurant, nici în bar. Ieși din hotel, cuprins fiind de o căldură insuportabilă. Strada Governor Camins era pustie. Făcându-și curaj, porni de-a lungul ei. Restaurantul la care își făcea veacul Romeo Putik era la aproximativ o sută de metri. Riscul era totuși limitat. În acel moment circulau niște tricicluri învăluite în nori de fum albastru. Odată ajuns la intrarea restaurantului Village, văzu dintr-o ochire că este gol. Niște chelneri se pregăteau să așeze scaunele pe mese. Malko reveni la hotel, cu noduri în gât. Unde era Romeo Putik? În afară de Penguin Club mai exista un salon de masaj – Kiss Me. Așadar, mai exista o mică șansă ca Romeo Putik, îmbătat de recenta sa învățătură să fie acolo. Se agăță de această idee pentru a îndepărta una mai dezagreabilă: dacă filipinezul cel gras evita contactul, însemna că-și schimbase părerea...

Reintrând la Garden Orchid, aproape se ciocni cu Perlita.

— Îl caut pe Romeo Putik, spuse Malko.

— Și eu. L-am așteptat dar nu s-a întors. Prin urmare trebuie să fie la restaurant.

— Nu. Tocmai vin de acolo.

Filipineza ridică din umeri.

— Probabil că s-a dus să hoinărească, să bea o bere și să le vadă pe fete. Puțin mai devreme mi-a spus că de-acum înainte nu va mai duce lipsă de bani și că va veni să mă caute cu regularitate...

Această veste alină inima lui Malko. Însemna că Romeo Putik se hotărâse să colaboreze. Înseninat, decise să mai întârzie un pic în bar, dar locul părea sinistru. Prefera să urce în cameră. La fiecare zece minute, își consulta ceasul ale cărui ace luminoase supradimensionate străluceau în întuneric, sau bătea la ușa grasului filipinez.

În final, spre ora unsprezece și un sfert se auzi o bătaie ușoară la ușă. Se ridică repede și traversă camera. Când deschise, stomacul i se strânse brusc. Culoarul era gol. Se pregătea să închidă, când, lăsând ochii în jos, zări o cutie de carton pusă lângă prag. Instinctiv făcu un salt înapoi, închizând ușa cu zgomot. Cum nu se petrecu nimic, o întredeschise din nou. Pachetul era tot acolo. Prudent, sună la recepție.

— La camera mea se află un pachet suspect. Puteți să trimiteți securitatea?

Cinci minute mai târziu, se auziră din nou bătăi la ușă. Erau doi polițiști. Unul dintre ei avea o baghetă din bambus, cu care încercă să ridice capacul cutiei. Acesta rezista. Celălalt polițist, mai prudent, își dădu cu părerea să cheme un specialist. Cei din gruparea Abu Sayyaf foloseau adesea încărcături explozive. Colegul său nu ascultă, împingând cu atâta putere, încât capacul sări. La început văzură un păr bogat, apoi o față grasă mânjită de sânge. Era capul lui Romeo Putik, tăiat de la nivelul bărbiei, având ochii închiși și o mină foarte calmă.

Capitolul XII

Paralizat, Malko se uita la capul tăiat al lui Romeo Putik. Privirea fixă a grasului filipinez părea să-i spună că planul pentru salvarea lui Jeffrey Cox era făcut țăndări. Se forța să privească fața mortului. Expresia calmă nu spunea nimic. Mușchii unui cadavru se destind. Dimpotrivă, faptul că veniseră să depună trofeul la ușa lui, reprezenta semnarea crimei. Radulan Sahiron aflase că Romeo Putik avea contacte cu Malko și se răzbunase în felul lui, adică feroce. Poate că nu știa până unde se hotărâse să meargă filipinezul

— *We call the police Señor?* întrebă unul din oamenii de securitate.

Tocmai se pregătea să răspundă, când un zgomot de pahar spart îl făcu să se-ntoarcă. Unul din geamurile ușii de la balcon fusese făcut țăndări. Mocheta era presărată cu cioburi. În mijloc, el zări un obiect rotund. Era o grenadă defensivă din cele folosite de armata U.S.A.

Fără să stea pe gânduri, se năpusti pe culoar, în același timp împingându-l pe polițistul care stătea în cadrul ușii, exact în momentul în care grenada explodă în cameră. Explozia făcu să se cutremure pereții și sparse ce mai rămăsese din geamul ușii de la balcon, devastând camera. Adăpostit de peretele despărțitor, fu doar acoperit cu bucăți de zugrăveală. Cei doi oameni de la paza hotelului, păreau înnebuniți. Uitaseră de capul ce se rostogolise pe culoar. Malko așteptă câteva secunde, după care se năpusti în cameră. Patul era acoperit de cioburi, dar își regăsi automagul acolo unde-l lăsase. Cu pistoletul în mână, se precipită pe scări. Cel care aruncase grenada o făcuse în mod sigur din grădină. Coborî scara în salturi și ieși la malul piscinei, negăsind, bineînțeles, pe nimeni. Merse până la poarta din spatele grădinii, o găsi încuiată, dar știa că cel puțin Danag are o cheie. Cu un amestec de furie și decepție, urcă la recepție. Tocmai sosiseră

niște polițiști. Funcționarul îi jură că nimeni nu intrase și nu ieșise din hotel. Deci, cel care lăsase cutia cu capul și lansase grenada intrase prin grădină.

Malko urcă din nou în cameră. Pe culoar, în fața camerei sale, își făceau de lucru niște polițiști. Capul tăiat fusese acoperit cu un prosop, ceea ce-i dădea aspectul unei movile ciudate în mijlocul culoarului.

Locul avea un aspect dezolant. Chiar și telefonul făcuse explozie. Un funcționar al hotelului îl asigură că imediat va fi transferat tot ce mai rămăsese din bagajul lui în altă cameră. În așteptare, coborî la bar unde, din fericire, își comandă o vodcă, întârziind un pic momentul în care urma să-l anunțe pe Ted Redmond că operațiunea „rescue" eșuase.

Întâi de toate, nu vedea unde ar fi putut să găsească un alt ghid. Romeo Putik prezenta un avantaj unic, pentru că îl văzuse pe Jeffrey Cox în locul unde era deținut și cunoștea zona ca pe buzunarul său. Fără el, chiar știind cu aproximație amplasamentul lagărului lui Radulan Sahiron, un comando risca să se rătăcească și să fie reperat.

Malko nu știa ce se petrecuse înainte de moartea filipinezului. Era foarte posibil ca acesta să fi fost torturat și să-i fi comunicat lui Radulan Sahiron planul lui.

În acest caz, islamiștii fie puteau organiza o ambuscadă, fie să se replieze în zona muntoasă a insulei. În ambele cazuri, era stupid să încerce o operație de salvare care să nu beneficieze de elementul surpriză.

Lungit pe patul din noua sa cameră, în întuneric, cu automagul la-ndemână, Malko începu să facă un bilanț amar al situației. Datorită celor cinci mii de dolari remiși lui Danag, întârziase continuarea supliciului lui Jeffrey Cox pentru câteva ore sau câteva zile, dar urmarea evenimentelor se prezenta sumbră. Radulan Sahiron urma să continue aducerea la îndeplinire a planului său diabolic: mutilarea sistematică a agentului C.I.A. aducând-o la cunoștință lumii întregi, situație de nesuportat de către americani.

El nu-l avertizase pe Ted Redmond, dar asta nu schimba mare lucru. Fără Romeo Putik operațiunea era de necontinuat. El își aruncă ochii pe ușa de la balcon. I se dăduse camera de la etajul patru, aceea pentru VIP-uri, unde erau cazați „Dragonul" și „Dragonito" precum și cei doi libieni și în general toți negociatorii. Etajul era păzut zi și noapte de către un polițist înarmat care supraveghea poarta magnetică.

Își puse din nou întrebarea unde și cum murise Romeo Putik, fără să-și poată răspunde. Probabil că fusese răpit, ceea ce era foarte ușor, dus într-un loc sigur și decapitat. Corpul lui urma să fie găsit în junglă sau în fundul mării Sulu. Își aduse aminte de ceea ce-i spusese grasul filipinez atunci când se-ntorsese de la Jolo și anume că avea impresia că a fost urmărit de la Paticul. Nu era nimic mai simplu decât asta. Era evident că Radulan Sahiron dispunea de o infrastructură importantă la Zamboanga, din care probabil că Danag, reprezentantul filierei Sabina, făcea parte. Oricum, Romeo Putik era mort și Malko nu era gata să găsească pe altcineva pentru a-l înlocui.

Cu impresia că ridică o greutate de o sută de kilograme, el luă receptorul și formă numărul personal al lui Ted Redmond. Aproape că-și dorea ca americanul să nu fie acolo, dar din nefericire nu fu așa. El ridică telefonul de la prima sonerie.

— Sunt eu, spuse Malko.

Comunicarea era proastă, plină de paraziți și de-abia îl auzi pe Ted Redmond întrebând:

— Gata? L-ai văzut?

— L-au asasinat, spuse Malko. L-au decapitat și au depus capul la ușa camerei mele.

*
* *

Convorbirea cu șeful stației C.I.A. dura de o jumătate de oră. Acesta din urmă îl întrerupsese pentru a vorbi de două ori la Langley. La Washington era ora prânzului și toată lumea era cu sufletul la gură. Pentru a treia oară, Ted Redmond îl băgă pe Malko în „viteză", atunci când îl chemă din nou și-i spuse dintr-odată:

— Renunțăm! Luați avionul de mâine dimineață. În continuare am să-i cer generalului Domingo să vă dea o escortă până la aeroport.

— Dar acesta nu este decât la o distanță de o sută de metri, obiectă Malko.

— Dac-ați putut fi atacat în interiorul lui Garden Orchid, nici afară nu sunteți în siguranță, chiar pe o distanță scurtă, obiectă pe bună dreptate americanul.

— Dacă eu voi pleca, Radulan Sahiron va afla și îi va spune lui Jeffrey Cox și vă dați seama că acesta va gândi că l-am abandonat.

— M-am gândit și la asta, replică șeful stației. Începând de astăzi vom manipula presa pentru a se face să se creadă că

guvernul american se gândește la un schimb între Jeffrey Cox și cei trei islamiști deținuți la noi. Poate că aceasta îl va reține pe acest ticălos de Radulan Sahiron de la continuarea mutilării lui Jeffrey Cox.

— Măcar de-ar fi așa, spuse Malko, dar știți că această iluzie nu va dura și atunci când își va da seama că este un bluff, se va dezlănțui și mai tare.

— Știu, recunoscu sumbru americanul. În acest caz nu ne rămâne decât o soluție.

— Care?

— Să-i strivim pe Abu Sayyaf sub un covor de bombe și un potop de foc. Noi știm să facem asta, iar filipinezii vor fi bucuroși...

— Dar Jeffrey Cox?

— Este mai ușor să mori într-un „foc prietenesc" decât tăiat în bucățele, conchise cu amărăciune americanul. Noi am făcut tot ce ne-a stat în putință. Pe mâine.

Malko închise telefonul spunându-și că zidul de nord al Cartierului General de la Langley era pe punctul de a se îmbogăți cu încă o stea neagră: cea a field officer-ului Jeffrey Cox.

*
* *

Aeroportul era plin de uniforme. Ted Redmond se ținuse de cuvânt. Generalul Domingo era prezent în persoană, ținându-i companie lui Malko în micul salon pentru VIP-uri din aeroportul Zamboanga. Malko nu închisese practic ochii toată noaptea, rememorându-și înfrângerea sa usturătoare. Era furios pentru că trebuia să fugă în felul acesta. Nici generalul filipinez nu părea mai senin.

— Mă simt puțin vinovat de moartea lui Romeo Putik, spuse el. Nu era un băiat rău.

— Dacă operațiunea reușea, replică Malko,dumneavoastră ați fi fost de asemenea în parte de succesul ei. I s-a găsit corpul?

— Nu! Eu n-am decât probleme în acest moment. Cinci ostatici occidentali reținuți de comandantul „Robot" trebuiau să fie eliberați ieri. Libienii erau la Zamboanga cu cinci milioane de dolari. „Dragon" trebuia să ducă acești bani la Jolo, dar în ultimul moment s-a ivit o serioasă neînțelegere.

— Care?

— Un „lost command" un grup care s-a desprins din grupul lui „Robot", cel al lui Mujib Susokan. Sunt furioși că n-au prins ostatici și nu se pot înfrupta din milioanele de dolari ale libienilor. Pentru asta au încercat să vă răpească pe dumneavoastră. Ieri au

atacat un convoi cu ostatici deţinuţi de „Robot". Acesta a fost obligat să fugă în junglă şi toată operaţiunea a fost anulată. Au fost cinci morţi. Evident aceşti bani făceau să viseze pe toată lumea. Mujib Susokan răpise deja nişte comercianţi chinezi bogaţi, dar era vorba de răscumpărări mici: un milion de pesos maximum, de patruzeci de ori mai puţin decât pentru un alb. Aceştia sunt doar nişte bandiţi, chiar dacă ei vor să treacă drept luptători Abu Sayyaf, conchise generalul.

Un ofiţer băgă capul pe uşă anunţând decolarea. Generalul Domingă îl însoţi pe Malko până la scara avionului Boeing 737. Cerul era plumburiu şi atmosfera sinistră.

— Nu vă spun pe curând, zise generalul. Nu mai reveniţi la Zamboanga. S-ar putea ca de data asta să nu mai rateze.

* * *

Muştele care bâzâiau în jurul pansamentului năclăit de sânge îl smulseră pe Jeffrey Cox din somnul adânc care pusese stăpânire pe el abia în zori. El se ridică brusc, lovind unul din stâlpii de bambus cu mâna rănită. Durerea îi smulse un urlet. Cei doi păzitori ai săi se ridicară la rândul lor trăgând piedica armelor. Dându-şi seama că nu s-a-ntâmplat nimic, ei adresară prizonierului nişte injurii şi adormiră din nou.

Jeffrey Cox simţea sângele pulsând în mâna amputată. Abia îndrăznea s-o atingă, având impresia că este umflată şi atinsă de gangrenă. Avea contracţii continue de-a lungul braţului, atât de puternice uneori încât îi dădeau ameţeală.

Ca un coşmar, revedea în minte scena amputării. Radulan Sahiron venise personal şi le ordonase celor doi tineri care-l păzeau, să-l scoată afară din colivie. Timp de câteva secunde, Jeffrey Cox fusese animat de o speranţă nebună. El chiar se grăbise să iasă afară. Bucuria sa fu de scurtă durată. Cei doi gardieni se năpustiră asupra lui şi-l rezemară de stâlp. Unul dintre cei doi îi apucă mâna stângă fixând-o de bambus Radulan Sahiron scosese atunci din buzunar o foarfecă de grădinar. Jeffrey Cox abia avu timp să-şi dea seama ce se-ntâmplă. El simţi oţelul tranşant închizându-se la baza auricularului, apoi o arsură atroce şi un troznet pe care-l simţi în capul său. Îi dăduseră drumul la mână. Coborând ochii, el văzu degetul său mic pe iarbă. Sângele curgea şiroaie din rană. Apoi, dintr-odată durerea îl copleşi, capul începu să i se-nvârtească şi leşinase.

Când redeschise ochii, un pansament rudimentar îi înconjura mâna și durerea îi dădea contracții regulate. Era acoperit de sudoare, anesteziat de această feroce amputare. Nu se zbătuse atunci când fu ridicat în picioare pentru a filma mâna sa amputată cu camera trimisă de filiera Sabina.

Cu creierul golit, el căzuse pradă unei depresii în fundul coliviei sale. Nimeni nu se preocupase de degetul său amputat. Zăcea pe iarbă acoperit de furnici mari care se năpustiră asupra acestui festin neașteptat. Vomitase și începuse să delireze, toată noaptea. Acum căldura apăsătoare, de-abia oprită puțin de foile de bananier puse peste colivie, îi părea de două ori mai grea. Sângele îi pulsa în tâmple și el „simțea" încă degetul absent.

Reuși să adune câteva gânduri coerente. De ce această amputare? Îi venea să strige după ajutor ca și cum ar fi putut să-l audă cineva. El se gândi la biroul său confortabil de la Langley, la apartamentul său din Tyson Corner, la casa mamei sale din San Francisco. I-ar fi plăcut să știe că agenția face tot posibilul ca să-l scoată de-acolo. Pentru prima dată cedă în fața disperării.

— „Doamne, nu mă părăsi!" gemu în sinea sa.

*
* *

Ca unul care nu avusese somn, Ted Redmond avea trăsăturile supte. Ochii lui albaștri de asasin, păreau acoperiți de albeață. Mildred Fulton, la fel de scurt îmbrăcată, bătu la ușă și puse pe masa joasă un platou cu ceai și cafea. Șeful stației făcu serviciul cu gesturi de automat.

— Este abominabil, spuse el cu o voce tremurătoare. Nu-mi vine să cred că-i adevărat.

Nu era timpul pentru pentru a-i ridica moralul. Cerul plumburiu părea să cadă asupra Manillei. Niște rafale de ploaie înghițeau marea și vapoarele într-un fel de melasă cenușie.

Din nou se auziră bătăi la ușă. și Mildred Fulton puse un dosar cu depeșe în fața americanului. Ted Redmond le răsfoi rapid și dădu din cap.

— Agenția este asaltată de jurnaliști din lumea întreagă care vor să știe dacă Jeffrey Cox aparține sau nu de C.I.A.

— Și ce spuneți dumneavoastră?

— Oficial răspunsul este nu, spuse americanul Nu știu cât va sta în picioare versiunea aceasta, dar pe moment suntem obligați să ne aliniem poziției Casei Albe.

— Și mama lui Jeffrey Cox?

— Au fost trimiși doi psihologi pentru a o susține. Dacă ea clachează, nici nu vreau să mă gândesc la reacțiile mediei. Noi vom fi crucificați.

— Toate astea sunt pe planul doi, remarcă Malko. Eu nu mai am ce vă oferi pentru a-l salva pe field officerul Jeffrey Cox.

— Este motivul pentru care am zis să reveniți la Manilla, spuse șeful stației. Noi ne pregătim să punem la punct un „contingency plan": Armageddon, despre care v-am vorbit aseară.

— Să-i strivim pe Abu Sayyaf și Jeffrey Cox?

— Da!

— Este groaznic. Ted Redmond întoarse spre Malko ochii albaștrii injectați de sânge.

— Dacă eu dau undă verde la asta, va fi rușinea vieții mele și mă voi gândi la asta chiar și pe patul morții. Dar ce pot face altceva? Să-i las să-l taie în bucățele? Cu fiecare clipă care trece, mă aștept s-aud alte orori.

Își privi ceasul și se scuză cu un surâs palid.

— Mă așteaptă ambasadorul. Ne revedem pentru un briefing la ora cinci. Până atunci, odihniți-vă puțin!

*
* *

Malko își petrecuse după-amiaza la Manilla în fața CNN, pândind o nouă catastrofă. Din fericire nu se mai întâmplă nimic, dar lumea urmărea în continuare aproape în timp real calvarul field officerului Jeffrey Cox, considerat în continuare ca simplu cetățean american care venise să-și caute dragostea în fundul insulei Mindanao.

La ora cinci fără un sfert, părăsi hotelul și se-ndreptă pe jos spre ambasadă. Ploaia încetase și el simțea nevoia să se miște. În timpul orelor sale de inactivitate, o idee încă neconturată începuse să i se înfiripe în minte. Pe durata traseului, el o întoarse pe toate fețele. Ted Redmond nu era mai optimist decât dimineața.

— Suntem în impas, mărturisi el. Filipinezii ne presează să acționăm și militarii de asemeni. Dacă nu am nici un argument voi fi obligat să-mi dau avizul favorabil la Armageddon.

— Am o idee, începu Malko.

Americanul deveni atent.

— Sunteți serios? Eu credeam că am întors problema pe toate fețele. Vă rog, fără iluzii deșarte.

— Vă mai aduceți aminte de oamenii care au încercat să mă răpească în portul Zamboanga? Aceștia sunt simplii bandiți sub ordinele unei oarecare Mujib Susokan. Ei nu fac politică. Dacă eu le-aș propune să-l salveze pe Jeffrey Cox pe contul nostru și să ni-l revândă?

Ted Redmond rămase cu gura căscată apoi spuse într-o doară:

— *It's a very long shot...*

— Da, recunoscu Malko dar nu imposibil. Dacă îi ajutăm puțin, ei pot organiza o operațiune de comando contra celor din Abu Sayyaf. Ei au făcut-o deja contra comandantului „Robot".

El îi povesti ultimile noutăți din istoria ostaticilor și conchise:

— Evident că ei vor fi lacomi și asta va costa scump.

Americanul înlătură obiecțiunea.

— Nu ne vom împiedica de asta. Chestiunea este dacă asta are o șansă să reușească?

— Eu cred că da. Trebuie exp-lorată problema. Cel mai rău lucru, ar fi ca eu să nu reușesc să intru în contact cu ei sau ca ei să refuze, ceea ce nu va agrava situația lui Jeffrey Cox.

Ted Redmond tăcu câteva clipe, apoi se-ntoarse spre Malko.

— O.K.! Eu blochez operațiunea Aarmageddon timp de patruzeci și opt de ore. Dumneavoastră plecați în noaptea asta spre Zamboanga.

Nu, spuse Malko. Nu merge așa. Îmi trebuiesc patru zile.

Ted Redmond aruncă asupra lui o privire ucigașă.

— Și dacă, în timpul acestor patru zile ei îl mutilează din nou pe Jeffrey Cox?

Malko îi susținu privirea.

— Noi vom împărți răspunderea, spuse el simplu. Cred că dacă l-am întreba pe Jeffrey Cox, el ar prefera să rămână viu cu două degete în minus decât mort, chiar datorită unui friendly fire...

— Ați marcat un punct! îi spuse el cu o voce inexpresivă. Eu voi reține pentru patru zile the wrath of God [1]. Domnul să vă ajute. am să vă dau un telefon „protejat" ca să putem comunica fără să știe toastă lumea ce vorbim. Nu am convingerea că filipinezii aprobă ideea dumneavoastră.

---

1. Mânia lui Dumnezeu

Capitolul XIII

Roberto sări din maşina sa şi se precipită spre Malko, îmbrăţişându-l cu efuziune sub privirile mirate ale celorlalţi pasageri care debarcau din cursa de la Manilla. Zamboanga nu se ameliorase în ultimile douăzeci şi patru de ore: aceeaşi căldură umedă, înăbuşitoare, acelaşi carusel de tricicluri multicolore şi cerul cu plafonul jos şi întunecat.

— Sunt mulţumit că v-aţi întors, afirmă filipinezul.

Asta se datora celor o mie cinci sute de pesos pe zi, sau unei sincere afecţiuni? Şoferul îl conduse pe Malko spre maşina sa şi abia după ce se urcară în interior, el îi întinse automagul înfăşurat într-o cârpă soioasă. Malko i-l lăsase la plecare.

— Situaţia este calmă? întrebă el

Filipinezul ridică din umeri

— Un Abu Sayyaf a sărit în aer accidental cu încărcătura explozivă ce-o purta asupra lui în port. A fost găsit corpul lui Romeo Putik în mare, aproape de Vista del Mar, pe trei sferturi devorat de crabi. Cred că au fost foarte mulţumiţi...

Trist pentru filipinez...

— Cât despre Jeffrey Cox?

— Nimic. Se zvoneşte că Southern Command pregăteşte o ofensivă asupra Jolo pentru lichidarea grupării Abu Sayyaf.

Negocierile între „Dragon" şi comandantul „Robot" sunt suspendate. Bătrânul libian Rajab El Azzarouk s-a întors la Manilla lăsându-l aici pe tânărul Ismael El Gatroun cu banii, cinci milioane de dolari în saci de sport negri, pe care i-au adus pentru a achita răscumpărarea lui „Robot". Abu Sabaya, purtătorul de cuvânt al grupării Abu Sayyaf a declarat că dacă armata va ataca Jolo, va fi o baie de sânge la Mindanao.

Numai ştiri bune... Ei ajunseseră la Garden Orchid. Mai mulţi bărbaţi înarmaţi în uniforme bleumarin — garda guvernatorului din Jolo – patrulau în faţa intrării. Malko ceru la recepţie aceeaşi cameră de la etajul patru şi se duse să se instaleze branşând telefonul şi orientând antena. Apoi coborî pentru a-l căuta pe Roberto. Cele patru zile urmau să treacă repede, aşa că nu trebuia să piardă nici o secundă.

— Dumneavoastră îl cunoaşteţi pe comandantul Mujib Susokan? îl întrebă el pe Roberto.

— Cel care a vrut să vă răpească?

— Da!

— Nu-l cunosc personal. Trăiește la Jolo și nu vine niciodată aici. Acolo, el se duce câteodată să bea o bere în oraș. De ce?

— Aș dori să-l contactez.

Roberto îi aruncă lui Malko o privire neliniștită.

— Doar n-o să vă duceți dumneavoastră să-l întâlniți la Jolo. Riscați să fiți răpit.

— Eu nu, dar dumneavoastră da. Dumneavoastră nu riscați să fiți răpit.

Propunerea n-avea aerul să-l entuziasmeze pe bătrânul marinar.

— Răpit nu, dar omorât... spuse el cu o voce nesigură.

— Vă ofer o mie de dolari pentru misiunea asta, îi propuse Malko. Sunt bani mulți...

— Dacă-i pentru a-mi cumpăra un sicriu nu-i destul, spuse tranșant Roberto. Din moment ce lucrez pentru dumneavoastră, eu sunt un dușman în ochii tuturor arabilor, chiar și pentru cei din „K.F.R".

— Ei nu vă vor mai considera dușmani, atunci când le veți spune pentru ce veniți, preciză imediat Malko. Eu vreau o întâlnire aici la Zamboanga cu unul dintre reprezentanții lor, pentru a discuta o propunere de business care le-ar putea aduce mulți bani.

— Ce înseamnă „mulți bani"?

— Prețul mai multor ostatici, preciză Malko, ceea ce căutau ei răpindu-mă pe mine nu? Vreau să plecați la Jolo cu vaporul de ora patru. De-acum înainte am nevoie de dumneavoastră și sper să vă întoarceți cu o întâlnire fixată pentru mine.

— Nu mă vor crede, protestă Roberto.

— Eu cred că da, spuse Malko. Dumneavoastră le veți spune că este vorba de răscumpărarea unui ostatic...

— Jeffrey Cox?

— Exact. Dumneavoastră nu trebuie însă să pronunțați acest numne. Eu vreau numai o întâlnire cât mai urgent.

Roberto era vizibil mult mai puțin fericit că-l întâlnise pe Malko. Acesta scoase din buzunar un teanc de bancnote, numără zece hârtii de o sută și le puse pe masă.

— Iată banii dumneavoastră! Legătura telefonică de-aici cu Jolo funcționează?

— Sigur că da.

— În momentul în care ați fixat întâlnirea, sunați-mă fie la hotel, fie pe mobilul meu. Dumnmeavoastră nu riscați nimic. Ei nu vă vor omorî dacă asta ar risca să le producă o mare pierdere de bani.

El se ridică pentru a nu-i da ocazia lui Roberto să-și schimbe părerea, știind că pofta de câștig este mai mare ca frica.

— Găsiți-mi-i pe Danag sau Sofia Kao, spuse el. Vreau să reactivez filiera Sabina.

Perspectiva întâlnirii cu ticălosul de Danag îi producea dureri de cap, dar cum comandantul Sahiron urma să fie repede informat de reîntoarcerea sa la Zamboanga, era bine ca el să n-aibă ocazia să-și pună prea multe întrebări.

După ce se decisese să reia lupta, Malko era animat de o hotărîre implacabilă. Imaginea lui Jeffrey Cox cu mâna mutilată nu-l mai părăsea. Desigur, risca să fie obiectul unui nou șantaj din partea lui Sahiron, dar asta nu ar costa decât bani, or, în spatele lui se găsea imensul tezaur de război al CIA și câteva mii de dolari în plus sau în minus nu schimbau mare lucru.

Se duse la restaurant și-și comandă un mic dejun.

* * *

Danag, mesagerul filierei Sabina nu se simți în largul lui atunci când Roberto îl conduse până la masa lui Malko. Înainte ca acesta să deschidă gura, el se grăbi să-i comunice:

— Comandantul Sahiron s-a ținut de cuvânt.

Asta însemna că Jeffrey Cox nu mai suferise nici o mutilare în schimbul celor cinci mii de dolari remiși de Malko în urmă cu două zile.

— Până când se va ține de cuvânt? șuieră Malko.

Filipinezul se tulbură și îngâimă:

— Nu știu. Eu transmit numai ceea ce-mi spune el.

Malko înălță din umeri.

— Foarte bine. Vreau să-i trimit un colet lui Jeffrey Cox. Se poate?

— Cred că da.

— Bine! am adus de la Manilla tot ce trebuie. Roberto îl va duce la hovercraft. Prețul este tot o mie de dolari?

— Da.

— Am să-i introduc în colet, preciză Malko. Preveniți persoana care-l recuperează la Jolo. Doresc de asemenea să primesc o scrisoare de la Jeffrey Cox prin care s-o liniștească pe mama lui în ceea ce privește starea sa.

— Voi transmite, îl asigură Danag cu ochii plecați. Asta-i tot?

— Asta-i tot.

Malko îl privi pe când se-ndepărta. Primul rezultat: filiera Sabina era restabilită. El adusese de la Manilla o trusă de prim ajutor cu antibiotice pentru a împiedica infectarea rănii agentului CIA., plus produse alimentare obișnuite, niște țigări și un Zippo pentru cazul în care cealaltă i-ar fi fost furată. Era întradevăr o poveste incredibilă cu acești ostatici cu care se putea comunica, dar care păreau pe altă planetă.

Numărătoarea inversă începuse. Roberto urma să fie la Jolo la sfârşitul zilei. Era puţin probabil ca el să obţină o întâlnire imediată cu Mujib Susokan. Douăzeci şi patru de ore deci, se vor scurge.

— Dumneavoastră sunteţi sigur că eu trebuie să merg la Jolo? insistă cu timiditate Roberto. Aş putea întâlni nişte oameni de-ai lor aici la Zamboanga.

— Eu vreau un contact cu şeful; insistă Malko. Mă duc la mine în cameră să iau coletul pentru Jeffrey Cox.

El urcă la etajul patru ţinând ca precauţie automagul gata de intrare în acţiune, ca şi cheia camerei. Cel puţin, era bine păzit. Luă coletul pregătit de medicul ambasadei americane. După ce i-l dădu lui Roberto, îl conduse pe acesta până la intrarea hotelului. Când ajunseră la uşă, un Mercedes negru se opri în faţa lui Garden Orchid. Şoferul se dădu jos şi făcu înconjurul maşinii în fugă pentru a deschide portiera din spate. Din maşină coborî o arătare strălucitoare – o femeie înaltă şi slabă, cu părul pieptănat în coc, ţinut de un ac mov, cu faţa de o mare puritate, cu pomeţii înalţi, un nas mic cârn şi o gură cărnoasă subliniată de un ruj violent. La gât purta un colier de perle, corpul era mulat într-un combinezon negru dând la iveală nişte forme perfecte. Portul semeţ, alura mândră, privirea dispreţuitoare, cocoţată pe nişte pantofi cu toc cui, ea era întruparea cocotei triumfătoare. Ea urcă scara cu un mers lasciv imperceptibil şi calculat care producea în mod sigur gânduri rele tuturor masculilor prezenţi.

— Cine-i asta? îl întrebă Malko pe Roberto.

— Marilyn, metresa guvernatorului, spuse şoferul. Locuieşte la Manilla unde-i cântăreaţă şi vine din când în când să-l viziteze.

Lui dulcea Perlita nu-i rămânea decât să se ducă să se îmbrace.

— Noroc bun, spuse Malko strângând mâna lui Roberto.

El o regăsi pe frumoasa Marilyn în faţa ascensorului şi intrară amândoi în cabină.

— La ce etaj? întrebă Malko.

— La patru.

Avea o voce joasă, lucrată, senzuală şi o privire directă. Aceasta coborî de la ochii verzi ai lui Malko la crosa automagului, vizibilă la centură şi apoi urcă din nou.

— Dumneavoastră sunteţi poliţist? întrebă Marilyn în engleză.

Malko surâse.

— Nu, dar Zamboanga este un oraş periculos.

Ea ieşi prima şi se duse la camera vecină cu a lui. Înainte să intre, îi aruncă o privire interesată. Ochii lui strălucitori îşi făcuseră efectul lor obişnuit, Dar vai el avea alte preocupări.

În momentul în care introducea cheia în broască, ul;tima uşă din dreapta în fundul culoarului se deschise şi ieşi la iveală o siluetă cunos-

cută: Ismael El Gatroun în ținută de jogging, un walkman în ureche, la fel de gras ca totdeauna. Privirea sa se opri asupra lui Malko cu o surpriză nedisimulată și schiță un vag surâs atunci când trecu prin fața lui.

Intrat în camera sa, el se-ntrebă dacă long shot-ul avea într-adevăr vreo șansă de reușită.

* * *

Căldura apăsătoare care domnea la Zamboanga, abia temperată de aversele musonice părea să strivească Garden Orchid, transformându-l în casa Frumeasei din Pădurea adormită. Malko își consuma plictisul pe malul piscinei pustii, numărând orele. În acest moment, Roberto naviga spre Jolo. În așteptarea veștilor de la el, Malko nu avea efectiv nimic de făcut. Perlita se evaporase probabil din cauza prezenței rivalei sale.

El se gândi la Ivy Cox. O fi fost ea prezentă atunci când l-au mutilat pe soțul ei? Totul era posibil, după ce el descoperise rolul ei activ în răpirea lui Jeffrey Cox. El se pregătea să intre în piscină atunci când un funcționar al hoteluluii veni în fugă.

— Señor sunteți căutat la telefon. O femeie. Aceasta trebuia să fie Perlita. Malko se-nfășură rapid în prosopul de baie și fugi la recepție, apucând telefonul pus pe birou.

— Alo!

— Domnul Linge?

La-nceput el nu recunoscu vocea, dar nu era Perlita.

— Sunt eu Ivy Cox. Am revenit la Jolo și v-am chemat din întâmplare.

Pulsul lui Malko crescu brusc. De ce-i telefona Ivy Cox? Deodată, el văzu surâsul lui Ismael El Gatroun pe culoar. Probabil că libianul o pusese la curent cu întoarcerea sa.

— Dumneavoastră știți ce s-a-ntâmplat? întrebă el cu duritate. Erați acolo când l-au mutilat pe soțul dumneavoastră?

— Nu, nu, protestă ea. Eu mă găseam la Paticul și n-am aflat decât după aceea.

— Dumneavoastră l-ați vizitat?

— Nu, nu mi-au dat voie. Ar trebui să vă vorbesc. Este important.

— Cu plăcere, replică Malko

— În acest moment, eu sunt la Minpro la mine și n-am telefon. Am putea să ne-ntâlnim la cafenea la parter...

La Minpro, el risca o rafală sau o grenadă perfidă iar Roberto era la Jolo.

— Eu nu mă pot mișca de la hotel, spuse Malko. Veniți aici!

După o lungă ezitare ea sfârși prin a spune:

— Foarte bine, vin. Voi fi acolo într-un sfert de oră.

*
* *

Malko supraveghea intrarea lui Garden Orchid aşezat pe un fotoliu din hol. El o văzu pe Ivy Cox coborînd dintr-un taxi, cu capul acoperit de un voal islamist, înfăşurată într-o rochie lungă albastră. Atunci când ei se-ntâlniră, el fu frapat de acuitatea privirii sale în spatele lentilelor ovale cu ramă metalică. Ei luară loc în fundul erestaurantului şi ea comandă un ceai.

— Pentru ce aţi ţinut să mă vedeţi? întrebă Malko.

— Eu nu ştiam dacă sunteţi aici, spuse ea. Am telefonat din întâmplare. Călătoria mea a decurs în condiţii foarte proaste. Aşa cum v-am spus la telefon. comandantul Sahiron a refuzat să-mi dea voie să-l văd pe Jeffrey. Eu am rămas la Paticul. Ieri, el mi-a trimis un mesager. Acesta mi-a spus că ei aveau de-acum certitudinea că Jeffrey este agent CIA.

— Cum au obţinut-o?

— Nu ştiu exact, spuse ea cu o voce tremurătoare, dar acest om mi-a spus că ei urmau să-l execute pe Jeffrey.

— Nu-i o noutate, spuse Malko cu amărăciune şi afară de asta l-au mutilat într-un mod oribil. Aceştia sunt nebuni, nişte fanatici psihopaţi.

Nu se putuse stăpâni şi explodase. Ivy Cox coborî privirea fără să răspundă, apoi spuse cu o voce timidă:

Aş dori să vă cer un serviciu, în interesul lui Jeffrey.

— Ce anume?

— În calitate de reprezentant al Crucii Roşii dumneavoastră aveţi contact cu ambasada americană?

Malko înghiţi în sec. Ivy Cox era probabil singura persoană din Zamboanga care mai credea că el aparţine de Crucea Roşie sau probabil se prefăcea că crede.

— Da, bineînţeles, spuse el fără nici o obligaţie.

— Mesagerul comandantului Sahiron mi-a spus că dacă guvernul american ar accepta să încredinţeze negocierea libienilor, aşa cum au făcut guvernele occidentale, lucrurile ar fi mai uşoare. Ei au încredere în libieni.

Aceasta era culmea ironiei. Oare ce manipulare se ascundea în spatele acestui demers? Ţinând seama de faptul că libienii se aflau la originea problemei lui Jeffrey Cox, asta era prea de tot...

Malko o privi lung pe Ivy Cox, neştiind ce comportament să adopte. Lui i-ar fi fost uşor s-o împiedice să păsăsească hotelul şi să-l prevină pe generalul Domingo care şi-ar face o mare plăcere din a o băga la arest, întrerupând contactul între libieni şi Radulan Sahiron. Totuşi aceştia, găsindu-se la Zamboanga şi nu la Manilla, aveau desigur, alte mijloace de a comunica cu şeful islamiştilor, începând chiar cu Danag, deci impactul

unei asemenea măsuri ar fi fost deci nesemnificativ iar pe de altă parte, Ivy Cox s-ar fi închis într-o muțenie totală și Radulan Sahiron se putea răzbuna pe Jeffrey Cox.. De-acum, complicitatea lui Ivy Cox cu islamiștii era afară de orice îndoială. Astfel că, în ciuda dorinței sale arzătoare de a o împiedica să mai facă rău, Malko se mărgini să spună:

— Eu pot transmite această cerere. Telefonați-mi într-o zi sau două.

Ivy Cox se ridică și-și aranjă vălul pe față.

— Acționați repede, spuse ea cu o voce rugătoare, căci mi-e atât de frică să nu-l omoare...

Ei se despărțiră fără să-și strângă mâna și Malko se-ntoarse în camera sa, cu o oportunitate de a folosi telefonul lui „protejat".

*
* *

Ted Redmond asculta. Probabil că el vorbea cu gura apropiată de microfon, căci vocea sa tuna în cameră.

— Lor puțin le pasă de noi! Ei vor să ne umilească cu orice preț. Răspunsul este nu. nu nu.

— Eu sunt întru totul de acord, spuse Malko, dar vom câștiga timp. De timp avem cea mai mare nevoie.

— Ceva noutăți de la Jolo?

— Nu încă. Din păcate, Roberto nu a plecat decât de câteva ore. Eu sper ca totul să se termine cu bine.

Se lăsă liniște. Ei se gândeau amândoi la același lucru. Dacă Roberto era decapitat, ei s-ar afla într-o situație proastă.

Malko se strădui să coboare la masă în sufrageria pe trei sferturi goală. Nu era diseuză. Era un fel de separeu cu ușile închise, o probă pentru nervi, ca și când n-ar fi existat viață în afara hotelului. El se uită la CNN cu inima strânsă. Prima din cele patru zile se scursese. Nu mai erau decât trei până la declanșarea operației Armageddon.

Soneria telefonului îl smulse din gândurile lui negre. Mai întâi nu s-auziră decât niște paraziți. Comunicarea era teribil de proastă. În sfârșit, el nu auzi decât cuvinte dezlânate și recunoscu vocea lui Roberto. Era imposibil să-nțeleagă ce spunea. Pradă nervilor, Malko urlă în receptor:

— Este de bine sau de rău?

— E bine, e bine strigă șoferul într-o droaie de paraziți.

Capitolul XIV

— Bravo! strigă Malko printre pârâituri. Dați-mi mai multe amănunte!

Paraziții se înteţiră. El nu mai distingea decât un cuvânt din zece. El distinse „moschee", apoi „Assa". Frustrat, el trebui să-nchidă telefonul. Îi era imposibil să-l cheme pe Roberto, pentru că nu ştia unde se găseşte. După o jumătate de oră mai târziu telefonul sună din nou. Comunicarea era mult mai clară.

— Vorbeam de pe un mobil, explică Roberto. Acum sunt la hotel.

— Deci ce-ați obținut?

— Persoana cu care vreți să vă-ntâlniți nu se poate deplasa. Ea vă trimite pe omul lui de încredere. Dumneavoastră trebuie să vă duceți mâine la moscheea Santa Barbara, la amiază.

— Veți fi și dumneavoastră acolo?

— Nu. Eu trebuie să stau aici.

— Trebuie să mai luați legătura cu cineva?

Şoferul râse încurcat.

— Nu, dar ei nu vor să părăsesc Jolo până când persoana cu care trebuie să vă întâlniți dumneavoastră nu se va fi întors. Poliția a pus un premiu pe capul acesteia. Dacă ea va fi capturată, ei mă omoară.

— Foarte bine.

El nu avea de ales, dar era obligat să se ducă la-ntâlnire fără protecție, chiar la moscheea unde se dusese Ivy Cox cu câteva zile mai înainte.

Malko ezită și se gândi să aștepte rezultatul întâlnirii de a doua zi înainte să-i raporteze lui Ted Redmond. Era inutil să trezească noi iluzii. În ce-l privește, acest telefon îi ridicase moralul și nu-i era somn deloc. Sătul de CNN și de televiziunea locală, el se hotărî să meargă să-ți clătească creierul cu puțină vodcă, aceasta fiind prietenul omului, așa cum zic rușii și ar putea să-i pună ordine în idei. În plus, până la-ntâlnirea decisivă de la moschee, el nu avea nimic de făcut.

Barul era cufundat într-o penumbră crepusculară și aproape goală. De-abia se așezase, când apăru o siluetă. Era Perlita singură dar totuși surâzătoare.

— V-ați întors! spuse ea încântată.

Malko, pradă unei stări de euforie din cauza trelefonului primit, comandă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne. El îi datora asta tinerei care-i salvase viața.

— Ce mai e nou? întrebă el.

— Guvernatorul a chemat-o pe metresa lui de la Manilla, spuse Perlita cu amărăciune în glas. Dat fiind că el o să primească bani, ea a venit ca să i se ofere bijuterii sau ceva mobilă pentru noul ei apartament dla Manilla.

— De unde să-ncaseze bani?

— Răscumpărarea plătită de libieni comandantului „Robot". Cinci milioane de dolari. „Dragon" și „Dragonito" trebuiau să-i ducă la Jolo cu elicopterul, dar a intervenit un contraordin. Ei așteaptă cu banii în camera lor.

— De ce nu-i depun la o bancă? se miră Malko

Perlita surâse în fața acestei candori.

— La Zamboanga băncile nu sunt sigure...

— Dar acești bani nu sunt pentru guvernatorul din Jolo, obiectă Malko.

Pe Perlita o pufni râsul din cauza naivității lui.

— Comandantul „Robot" a lucrat timp de zece ani pentru guvernator și nu face nimic fără aprobarea lui. Abdusakar Mariki încasează 10% din răscumpărări, în parte pentru a garanta buna desfășurare a operațiunii. El aparține familiei celei mai înstărite din Jolo.

Ce lume! Malko se lăsă pradă senzației delicioase produsă de bulele șampaniei pe limba sa. Garden Orchid era întradevăr un bazin plin cu crocodili.

Perlita îi propuse cu drăgălășenie:

— Nu doriți să vă masez în seara asta? Gratis.

În momentul în care Malko se pregătea să răspundă, un cuplu pătrunse în local. Era guvernatorul escortat de metresa sa din Manilla. Aceasta, își schimbase ținuta de culoare neagră, cu o rochie lungă extrem de pudică în sus, dar cu o foarte lungă fantă până la înălțimea coapsei stângi. Această fantă mare, degaja un parfum de pucioasă care te făcea să uiți de expresia semeață și distantă a feței.

Cuplul trecu prin fața lor și merse să se instaleze în fața scenei. Imediat, Perlita se aplecă la urechea lui Malko.

— Dumneavoastră o găsiți frumoasă?

— Are clasă...

Perlita era să se-nece cu Taittinger.

— Este una dintre cele mai mari prostituate din Manilla, îl corectă ea.

— Eu credeam că-i cântăreață...

— Ea n-a deschis niciodată gura decât ca să-nghită sex! îl corectă

Perlita cu o asprime încântătoare. Are însă voință și știe meserie. Restul se aranjează, ca și sânii ei 95 B. Toată Manilla știe că proprietarul Canalului 6 este cel care a plătit operația.

— Totuși guvernatorul pare foarte îndrăgostit.

La masa vecină acesta din urmă, propfitând de întuneric, strecurase câteva degete aventuroase în fanta rochiei lui Marilyn.

— E un țopârlan! spuse tranșant Perlita. El n-a plecat niciodată din Jolo. El este încântat pentru că din când în când, ea apare la TV, dar atunci când a cunoscut-o el, ea lucra ca animatoare într-o speluncă din Makati, la Ivory. Ea a devenit celebră datorită unui truc care excita pe toți bărbații. La Ivory pe fiecare masă există un corn imitație de fildeș curbat și lung de douăzeci de centimetri. Spelunca este plină de japonezi care vin în fiecare seară să privească și să pipăie fetele. Într-o zi, Merilyn a avut ideea să-și bage acel obiect în sex în fața japonezilor, obligându-i să plătească, centimetru cu centimetru. Japonezii plătesc și pentru ca să fotografieze. În perioada aceea, ea se numea Imelda, locuia la Quezon și venea la lucru cu autobuzul. Cu banii pe care i-a câștigat și-a cumpărat un apartament la Makati, haine și a putut renunța la primul ei amant filipinez care o întreținea.

— De unde știi tu toate astea?

— Aveam o prietenă care lucra la Ivory.

Malko întoarse capul încercând să și-o imagineze pe somptuoasa creatură de lângă guvernator pregătindu-se să-și introducă în sex un corn de fildeș. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, Marilyn își întoarse capul și-i interceptă privirea, schițând un scurt surâs care-i răsuci buza superioară, un surâs de adevărată târâtură, interceptat de Perlita.

— Ea știe că dumneavoastră aveți bani, spuse maseuza.

Pentru a-și înneca amarul, Malko decise să termine cu ea sticla de Taittinger Comtes de Champagne, mică bucurie în acest univers feroce și primitiv.

*
* *

Liniștea abisală care domnea în Garden Orchid fu brusc întreruptă de un țipăt de femeie. Instinctiv, Malko se ridică și apucă crosa automatului pus pe noptieră. Se auzi un al doilea țipăt mai modulat, care se termină printr-o gâfâitură caracteristică, cea a unei femei pe punctul de a face dragoste. Zgomotele veneau din camera vecină, cea a lui Marilyn, metresa guvernatorului. El încercă să adoarmă din nou, dar vacarmul continua de cealaltă parte a peretelui despărțitor. Era un festival de gemete, interjecții și șocuri surde.. Malko își dădu seama că ei făceau probabil dragoste sprijiniți de peretele subțire. Acesta tremura ca și când ar fi încercat să-l

dărâme cu lovituri violente. Malko începu să-și pună întrebări. Plăpândul guvernator din Jolo nu putea fi responsabil de această tornadă... El și Marilyn nu rămăseseră decât puțin timp în bar, plecând înaintea lui Malko. Atunci când acesta se înapoiase în camera sa cu Perlita care, bine dispusă de Taittinger, voia cu orice preț să-i ofere o ședință full satisfaction, în camera vecină domnea o liniște de criptă funerară. Oare guvernatorul avusese o insomnie? Zgomotele încetară în sfârșit, dar lui Malko îi pierise somnul. Intrigat, după câteva clipe, el auzi o șușoteală și zgomotul unei uși care se deschidea. Din ce în ce mai intrigat, el deschise ușa sa, tocmai la timp pentru a zări o siluetă strecurându-se afară din camera lui Marilyn. Era aceea a unui bărbat care era cu douăzeci de centimetri mai înalt decât guvernatorul și purta o uniformă a gărzii sale personale.

Probabil că Malko o fi făcut zgomot la rândul lui, căci Marylin scoase capul pe ușa rămasă întredeschisă. Ea avea părul despletit, machiajul cursese și ea-și pierduse aerul semeț. Privirile lor se-ncrucișară scurt, după care ea trânti ușa cu zgomot.

Malko făcu același lucru, liniștit și lămurit. Marilyn Imelda era o poamă bună. El tocmai se culcase când auzi bătăi la ușă. Precaut, cu automatul în mână el se ridică și întrebă prin ușă:

— Cine-i?

— Marilyn.

El deschise. Tânăra filipineză purta un kimono de mătase albă care-i ajungea până la jumătatea coapselor. Ea se propti în fața lui Malko, sclipind de furie.

— De ce mă spionați? întrebă ea. Abdusakar vă plătește?

— Eu nu vă spionez, se scuză Malko. Dumneavoastră m-ați trezit făcând dragoste. Era foarte clar acest lucru. Eu nu știam cu cine. Mărturisesc că asta m-a intrigat.

— Dumneavoastră l-ați văzut?

— Din spate. Este unul din guarzii amantului dumneavoastră...

— O să-i spuneți?

Trăsăturile ei erau supte, ea era aproape urâtă, cu maxilarele pronunțate. Sfârcurile sânilor erau ridicate sub mătase, dar aceasta nu era dorință. Ei îi era frică. Malko o liniști cu un surâs.

— De ce? Eu nu sunt însărcinat să veghez asupra virtuții dumneavoastră. Doar din întâmplare l-am zărit pe acel bărbat.

Ea îi citi sinceritatea din ochi și se destinse.

— Eu nu mă culc cu oricine, zise ea ca pentru a se justifica. Acest arab, cel tânăr, acela care-i tot timpul în ținută de jogging, m-a urmărit până la Manilla. De când m-a văzut aici nu încetează să-mi telefoneze și să-mi trimită flori. El dorește să mă culc cu el cu orice preț. Mi-a propus mulți bani, dar mie nu-mi place.

Malko nu se putu împiedica să nu surâdă contemplând acest număr bine executat de femeie fidelă. Marilyn îi pândea reacția. Poate că dacă ar fi fost în criză, ar fi intrat în jocul ei de seducție, dar Perlita îl satisfăcuse foarte bine în urmă cu două ore și simțurile sale erau liniștite.

— Puteți conta pe discreția mea, spuse el. Dormiți în pace.

În privile tinerei femei se putu citi surpriza. Ea se aștepta ca el să-i ceară ceva în schimbul tăcerii sale. Înainte să plece, ea spuse în șoaptă:

— Mulțumesc. Sunteți un gentleman.

Amuzat de acest intermediu, Malko se culcă din nou. A doua zi, urma să fie foarte importantă.

*
* *

Cu pistoletul la centură, adică sub cămașă, potrivit modei locale, Malko oprise taxiul în fața palatului justiției și traversase pe jos terenul viran care-l despărțea de Santa Barbara Street. Era fix amiaza. Malko scrută împrejurimile. O duzină de bărboșui discutau în fața intrării moscheei. Atunci când se apropie, îi aruncară priviri dușmănoase. El aruncă o privire înăuntru. Moscheea era aproape goală. Nu erau mai mult de-o duzină de oameni prosternați.

El rămase acolo sub pridvor, cu inima strânsă, precaut, temător mai ceva ca un iepure. Oamenii îl ignorau, dar vestea prezenței sale se răspândise probabil cu viteza fulgerului, ceea ce reprezenta un oarecare risc.

Un bărbat bărbos cu motocicletă, își făcu apariția pe esplanada moscheei și-și sprijini vehicolul de zidul acesteia. El purta o ciudată camiz pachistaneză lungă până la genunchi, terminată cu o țesătură camuflată de ținută de luptă. După ce-și parcă motocicleta, el se apropie de Malko. Privirea îi era ascunsă de ocheari negri și avea o cicatrice mare la gât.

— Dumneavoastră sunteți Malko? întrebă el cu o voce ciudată, răgușită.

— Da!

— Eu sunt trimis de Mujib Susokan. Veniți cu mine!

El îl duse pe Malko până la clădirea din fund, unde se dusese și Ivy Cox și intră fără să bată. Cei trei bărbați care se găseau acolo, se ridicară imediat. El le spuse câteva cuvinte și aceștia dispărură. Trimisul lui Mujib Susokan îi arătă lui Malko un fotoliu sub portretul unui bărbos și se așeză în fața lui.

— Pentru ce doriți să-l întâlniți pe comandantul Susokan?

Malko se hotărî să fie la fel de direct.

— Eu sunt însărcinat să-l recuperez pe Jeffrey Cox, spuse el. Cei care-l rețin, cer zece milioane de dolari. Eu sunt gata să le ofer cinci milioane de dolari celor care-l vor aduce în viață și în bună stare. Eu știu

că dumneavoastră dispuneți de combatanți la Jolo. Vă interesează propunerea mea?

Era clar că adjunctul comandantului Susokan nu se aștepta la o ofertă atât de directă. El tăcu câteva clipe mângâindu-și cicatricea de la gât, apoi își ridică ochii negrii și inexpresivi spre Malko.

— Este aceasta o propunere serioasă?

— Am eu aerul că glumesc?

— Dumneavoastră aveți cinci milioane de dolari?

— Nu aici, bineînțeles, dar nu-i o problemă.

— Dumneavoastră lucrați cu americanii?

— Asta nu vă privește, replică sec Malko. Dacă nu mă credeți, plecați la Jolo. Dacă da, îmi răspundeți dacă treaba asta vă interesează.

— Nu am calitatea să vă dau singur un răspuns. Eu trebuie să transmit oferta dumneavoastră șefului meu.

— Făceți-o repede, spuse Malko, altfel o voi face cu cei care-l rețin.

Tot planul lui se baza pe izolarea strictă care domnea între cele două grupuri.

Din nou se făcu liniște, după care interlocutorul lui Malko se ridică.

— Eu plec imediat la Jolo. Vă voi transmite răspunsul prin prietenul dumneavoastră.

Ei se despărțiră în fața moscheei fără să-și dea mâna, el pătrunzând în interior și Malko ieșind din nou pe Barbara Street. El cobora în căutarea unui taxi, când portiera unei mașini oprită de-a lungul trotuarului se deschise și apăru un bărbat în cămașă împestrițată, cu ochelari negri. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să-l recunoască pe colonelul Yul.

Fără să se piardă, el se-ntoarse spre filipinez.

— Dumneavoastră frecventați locuri deochiate, îi spuse ofițerul.

— Știu, recunoscu Malko. Încerc să-l înlocuiesc pe Romeo Putik. Am nevoie de informații.

— Înțeleg, dar fiți atent, că aceștia sunt oameni primejdioși, niște pirați.

El se urcă în mașină, făcând un semn amical. Categoric, era greu să păstrezi un secret la Zamboanga, vast teatru pentru operațiuni invizibile.

Malko își făcu calcule. Trimisul lui Mujib Susikan urma să ia hovercraftul de ora patru. El ar ajunge la Jolo pe la sfârșitul zilei. În cel mai bun caz, Roberto.

S-ar putea înapoia a doua zi de dimineață.

*
* *

Malko privea în gol prin holul lui Garden Orchid, când îl văzu apărând pe Roberto. El se ridică, pulsul ajungându-i la 120. Seara și noaptea

precedentă fuseseră interminabile. La Manilla, Ted Redmond aștepta și el cu sufletul la gură răspunsul lui Mujib Susokan.

Roberto era fără astâmpăr ca un câine căruia tocmai i se dăduse un os.

— Eu cred că o să meargă! îi spuse el. Dumneavoastră i-ați făcut o impresie bună lui Assa Noman. Ieri seară am fost dus la Mhjib Susokan în persoană care m-a prevenit că dacă propunerea era o escrocherie, el mă va omorî împreună cu familia mea cu tot.

— Si în afară de asta?

— Ei acceptă, spuse triumfător Roberto, dar ei cer să li se spună locul exact unde se găsește Jeffrey Cox. Ei dispun de cincizeci de oameni bine înarmați. Mujib Susokan le-a propus fiecăruia câte o sută de mii de pesos. Ei vor suferi pierderi, căci oamenii lui Sahiron știu să se bată. Ei vor un mobil; ca să poată comunica cu dumneavoastră și un Breitling Chronomat.

— Pentru ce un Breitling, peste cei cinci milioane de dolari? întrebă Malko stupefiat.

Roberto ridică din umeri.

— Nu știu. A văzut o reclamă într-o revistă. Ei sunt foarte rudimentari.

— Când vă veți mai întâlni cu ei?

— Trebuie trimis telefonul prin hovercraft, imediat ce-l veți avea. Pe urmă le veți transmite poziția exactă din lagărul lui Radulan Sahiron.

Termenul acordat de Ted Redmond expira în mai puțin de două zile și era imposibil de adus la îndeplinire o asemenea operațiune atât de complexă, așa că era necesară o prelungire.

Treaba asta nu era atât de grea, dar o problemă odată rezolvată, determina apariția alteia. Cum să localizezi poziția lui Jeffrey Cox, acum când Romeo Putik era mort?

— Vor trebui duși banii la Jolo, preciză Roberto. Ei nu ni-l vor preda pe Jeffrey Cox decât în schimbul a cinci milioane de dolari.

Era încă o piedică de învins, dar, de-acum prioritatea absolută era aceea de a verifica unde se găsește exact Jeffrey Cox. Era posibil ca în urma asasinării lui Romeo Putik, Radulan Sahiron să-și fi mutat lagărul. Malko nu avea nici cea mai mică idee despre felul în care putea proceda pentru aflarea noului amplasament.

Capitolul XV

Malko își dădu brusc seama că era ora patru și nu luase masa de prânz. Nici măcar nu-i era foame. De la întoarcerea lui Roberto, el nu șomase.

Mai întâi avusese o lungă convorbire cu Ted Redmond pe mobilul „codificat", dezbătând o încărcată ordine de zi.

Cel mai ușor de realizat, termenul de patru zile se-ntinsese la o săptămână, șeful stației CIA, luându-și sarcina de a convinge pe toată lumea. Cele cinci milioane de dolari, nu urmau să ridice probleme insurmontabile. În principiu, Casa Albă era de acord. Nimeni n-ar îndrăzni să refuze să plătească pentru salvarea vieții field officerului Cox. Mobilul destinat comandantului Mujib Susokan urma să fie expediat chiar în seara aceea la Zamboanga, printr-un curier al ambasadei care n-ar pleca din aeroport. A doua zi, aparatul urma să ajungă la Jolo prin hovercraft.

Rămânea treaba cea mai grea, localizarea lui Jeffrey Cox. După vizita pe care i-o făcuse defunctul Romeo Putik, nimeni nu-l mai văzuse. Era foarte probabil ca Sahiron, temându-se de o acțiune a filipinezilor sau a americanilor să-și fi mutat lagărul. Mijloacele electronice erau neputincioase în a decela o asemenea mutare și Malko nu dispunea de informații de la fața locului

Tot storcându-și creierii, îi veni o ideie pe care i-o expuse pe loc lui Ted Redmond.

— Eu am o idee pentru a-l localiza pe Jeffrey Cox, îi explicase el șefului stației CIA, la mobil. Este cam trasă de păr, dar nu văd alta. Dumneavoastră ați auzit vorbindu-se de Breitling „Emergency"?

— Nu! ce-i asta?

— Un cronograf care servește de asemenea ca baliză de detectare semnalizând poziția. Acest aparat conține un puternic emițător radio miniaturizat. Din momentul în care antena sa este desfășurată, el emite un semnal pe durata a 0,75 secunde, la intervale de 2,25 secunde pe frecvența de 121,5 megahertzi timp de patruzeci și opt de ore. Acest semnal poate fi captat de un avion care zboară până la 33.000 de picioare înălțime pe o rază de patru sute de kilometri. El dă poziția emițătorului cu o precizie de vreo zece metri.

— *My God!* Este incredibil Și asta cum funcționează?

— Există o rotiță cu remontoar. E suficient să-l răsucești și să desfășori antena în poziție verticală.

— Dar dacă băgați un asemenea cronograf într-un colet acei ticăloși îl vor fura.

— Bineînțeles, recunoscu Malko. Ideea ar fi să-l ascunzi în interiorul unui deșteptător. Ei nu fură ceasuri deșteptătoare.

— Bună șmecheria, recunoscu Ted Redmond. Dar cum să ghicească Jeffrey Cox că există o asemenea baliză în interiorul deșteptătorului său?

— Asta-i adevărata problemă, recunoscu Malko, dar gândidu-mă la prima sa scrisoare. am o ideie. El o să ceară reviste cu integrame. I-am putea trimite una în care, în careuri să înscriem instrucțiunea „demontează deșteptătorul!", etc. Nu este un idiot.

— Sigur că nu, spuse americanul, dar răpitorii nu interceptează revistele?

— Puține șanse. Ei nu înțeleg engleza și nu sunt genul de oameni pasionați de cuvinte încrucișate. În plus, în cazul interceptării, asta nu va schimba mare lucru, pledă Malko. Dumneavoastră știți că Sahiron va continua să prelungească acest supliciu niște luni, sau că noi vom fi obligați să declanșăm operația Armagedon. Dacă din contra trucul reușește, noi vom putea localiza pe Jeffrey Cox cu precizie și transmite informația noilor noștri amici, care nu vor mișca un deget fără aceste date. Șeful stației CIA reflectă îndelung înainte să răspundă afirmativ.

În punctul în care ajunseseră, emoția se mai redusese puțin, dar comandantul Sahiron nu urma nici el să-și piardă timpul degeaba. Ted Redmond promisese să facă imposibilul pentru a trimite prin curier un Breitling Emergency, un deșteptător și un mobil. Malko decisese să meargă el însuși la aeroport pentru primirea materialului. Acestea ar sosi către sfârșitul zilei.

În continuare, putea să înceapă să-și pună la punct dispozitivul. Mai avea de așteptat o oră și jumătate.

*
* *

O ploaie torențială înneca aeroportul din Zamboanga, atunci când ateriză avionul care venea de la Manilla. Lui Malko îi bătea inima cu putere privind la pasagerii care debarcau. Recunoscu foarte repede pe unul dintre ei, un tânăr american pe care el îl zărise la ambasadă în birourile ocupate de CIA. Ținea în mână o mare servietă metalică. Abia intrat în aerogară, el i-o remise lui Malko.

— Aici aveți tot materialul.

Malko respiră ușurat. Reușiseră să găsească o Emergency la Manilla.

— Vă mulțumesc, spuse el. Plecați imediat?

— Da! Nu sunt autorizat să înnoptez aici. Dumneavoastră sunteți o excepție.

Așteptară în VIP-room ca aparatul să facă plinul pentru a se putea reîntoarce. Malko își luă la revedere de la case-officer și se urcă în Toyota în care Roberto îl aștepta. La Garden Orchid după ce intră în camera sa, deschise servieta. Totul era pregătit: mobilul, deșteptătorul și revista cu integrame, plus obișnuita mâncare liofilizată și niște medicamente, un Zippo și niște țigări.

El luă ceasul și-l examină. Era un model mare, căruia i se putea demonta capacul din spate prin răsucire, fără să fie nevoie de scule. Malko îl desfăcu. Baliza era acolo cu prospectul ei. Închise deșteptătorul la loc și răsfoi revista cu integrame. Pe fiecare pagină, în mai multe locuri era scris „desfă deșteptătorul!". Era imposibil ca Jeffrey Cox să nu descopere. El luă una dintre cutiile folosite pentru coletele precedente și începu să pregătească pachetul, închizându-l cu bandă adezivă și scriind cu pastă roșie Sabina. El se uită la ceasul său. Era aproape șase. Mai era timp.

Roberto aștepta în hol.

— Mergeți s-o anunțați pe Sofia Kao sau pe Danag că vom depune mâine dimineață un colet la hovercraft. Înăuntru sunt o mie de dolari pentru filieră. Mâine dimineață îl veți duce dumneavoastră personal, la fel și mobilul pentru Mujib Susokan. Știți la ce adresă să-l expediați?

— Nici o problemă, afirmă șoferul. Am un nume. Malko îl privi plecând. De-acum înainte, lui nu-i mai rămânea decât să se roage. Dacă totul mergea bine, coletul urma să-i parvină lui Jeffrey Cox, a doua zi de dimineață. Era stabilit cu Ted Redmond, ca începând de la ora optsprezece, un avion, decolat de pe unul din portavioanele Flotei a VII-a să se rotească deasupra Jolo, gata să intercepteze semnalul balizei, dacă funcționa.

Bineînțeles, că pe urmă mai rămânea o mulțime de „dacă", dar, așa cum se spune, „fiecare lucru la timpul său".

* * *

Malko bea o vodcă la bar, atunci când Roberto, strălucind, reapăru două ore mai târziu. El îi întinse o scrisoare lui Malko.

— Danag voia s-o aducă aici mâine dimineață. A primit-o azi. El a spus că este O.K. pentru coletul de mâine dimineață.

Mereu una caldă și una rece. Comandantul Sahiron se juca cu nervii lor, sau se petrecea ceva ce el nu știa. Deschise scrisoarea. Nu erau decât câteva rânduri scrise nendemânatic:

„Dragă mamă,

Eu sunt bine. Aproape că nu mă mai doare mâna. Rana nu s-a infectat. Mă gândesc la tine. Mă simt foarte slăbit. Trebuie să ies de-aici, altfel înnebunesc. Sper să nu-mi mai facă nici un rău.

Fiul tău, Jeffrey."

Dintr-un motiv necunoscut, comandantul Sahiron renunțase la programul său de amputare, poate în speranța că americanii vor accepta să negocieze prin intermediul libienilor. În orice caz, era un punct câștigat.

— Bravo, îi spuse el lui Roberto. Mă duc să vă aduc pachetele. În seara asta nu mă mai mișc.

El se simțea obosit după această tensiune nervoasă. De-acum, zarurile erau aruncate. Viitoarele noutăți — dacă aveau să vină — erau de așteptat a doua zi de dimineață, din momentul în care Jeffrey Cox va primi coletul. Măcar de-ar deschide revista cu integrame!

*
* *

Guvernatorul Mariki îi dădea târcoale lui Marilyn într-un colț întunecos al barului. Malko surâse în sinea sa. Desigur, pe masă era un luxos catalog Romeo-Claude Dalle. Cântăreața nu-și irosea timpul destinat mobilării noului ei apartament. De la bar, Ismael El Gatroun care-i privea fără-ncetare, își îneca decepția în valuri de Defender „Success".

Malko se decise să se deconecteze. Ar fi făcut-o bucuros cu Perlita, dar aceasta era invizibilă. Nu-i rămânea decât s-o înlocuiască cu vodcă. El luase masa de seară în mijlocul unei mulțimi de jurnaliști care așteptau înapoierea unor ostatici de-ai comandantului „Robot", care ca și ei erau reținuți în această captivitate. Nu-i mai rămânea decât să se urce în camera sa. Se gândi la Jeffrey Cox, singur în celula sa, cu gândurile sale. Probabil regreta acum că alesese CIA, la absolvirea universității. Trebuia să fie groaznic să te trezești în fiecare dimineață cu frica de a fi executat sau de a suferi o amputare.

Paznicul de la etajul patru îl salută cu respect și nu luă repaus decât atunci când poarta magnetică se declanșă.

Locuind la etaj, Malko avea dreptul să poarte o armă. El se-ntreba dacă cărnoasa Marilyn avea să recidiveze cu numărul său erotic, după figura respectabilă afișată în prezența amantului ei oficial – guvernatorul – în schimbul mobilei primite.

Deschise ușa de la balcon. Cerul era sumbru; puține stele. Niște câini lătrau în depărtare. Se auzi o rafală îndepărtată. Era totuși de neînchipuit că niște coate goale, țineau piept celei mai mari puteri militare din lume.

*
* *

Malko adormise foarte târziu, dar din cauză că nervii săi se destinseseră brusc, el se trezi pe la ora zece. Primul său gând fu la

coletul care conținea baliza, care naviga spre Jolo. Dacă Roberto nu telefonase, înseamnă că totul mersese bine.

Pentru a-și liniști conștiința, el chemă la recepție pentru a-l căuta pe șofer, care probabil aștepta în hol. Roberto era într-adevăr acolo și, înainte ca Malko să-i pună întrebarea, el îl anunță:

— Am expediat ambele colete cu hovercraftul și am prevenit persoana dela Jolo pentru mobil.

Liniștit, Malko se duse să-și facă duș. Nu mâncase nimic și îi era foame. La urcarea în ascensor se ciocni cu Marilyn care ieșea în ținută de jogging, cu părul prins cu un elastic. Ea îi adresă un surâs fermecător.

— În dimineața asta nu v-am văzut jos. Ați dormit mai mult?

— Da, mărturisi Malko și mor de foame.

— Eu n-am mâncat nimic în cameră, spuse Marilyn, dar dacă doriți să beți un pahar după micul dejun, am o istorie amuzantă să vă povestesc.

— Cu plăcere, acceptă Malko.

Aceasta urma să-i distragă atenția un moment. Lui i-ar fi imposibil să citească sau să se uite la TV, atât era de obsedat de ceea ce urma să se-ntâmple.

Micul dejun era la fel de infect ca deobicei. După prima felie de pâine carbonizată, lui nu-i mai era foame. Urcă și bătu la ușa lui Marilyn. Ea era în aceeași ținută de jogging, nemachiată, ca o adevărată fată tânără. Când se gândea la povestea cu cornul ...

— Ce doriți să beți? întrebă ea.

— Nimic, afirmă Malko.

— Eu am să beau un scotch mic, mărturisi ea.

Scoase o mică butelie de Defender din bar și-și turnă un pahar mare de Perrier.

— Care-i istoria dumneavoastră? întrebă Malko.

Marilyn pufăi.

— În dimineața asta când am ieșit să mă duc la piscină, am dat de Ismael, libianul. Am crezut c-o să mă violeze pe culoar, atât era de insistent. Când a văzut că nu merge, mi-a spus că vrea să-mi arate ceva în camera sa. La-nceput am refuzat, dar a inisitat atâta și s-a jurat că va lăsa ușa de la cameră deschisă, așa că l-am urmat.

— Și el s-a aruncat asupra dumneavoastră?

— Nu! A deschis ușa de la șifonier și mi-a arătat cinci saci negri spunând că fiecare din ei conține câte un milion de dolari. Cum eu îi spuneam că nu cred, el a scos unul dintre ei pentru a-mi arăta conținutul. Era adevărat. Era plin cu teancuri de bancnote de o sută de dolari. Nu văzusem niciodată atâția bani.

— Și pe urmă? întrebă Malko amuzat.

— El mi-a spus că-mi dă acel sac, dacă mă culc cu el.

— Și dumneavoastră n-ați acceptat?

Marilyn bău un gât din paharul de Defender.

— Sigur că nu! Nu sunt nebună. Mi l-a arătat pentru ca să mă culc cu el, dar nu mi l-ar fi dat, iar eu eram prea slabă ca să i-l pot lua cu forța.

Iată pe cineva care cunoaște viața! În liniște, ea-și termină scotch-ul și întrebă:

— Vă supărați dacă mă duc să fac un duș?

— De loc, spuse Malko, un pic surprins.

Marilyn se ridică și se duse la baie, fără să-nchidă ușa. El o văzu scoțându-și treningul și intrând sub duș. Pentru a-și omorî timpul, el luă catalogul Claude Dalle pe care Marilyn îl luase și privi paginile marcate. Avea bun gust: un pat foarte „hollywoodian" deja ales de Mildred Fulton și un bar lăcuit cu negru. Închisese catalogul atunci când Marilyn reveni câteva minute mai târziu, înfășurată într-un prosop și s-așeză pe pat aruncându-i o privire intrigată.

— Dumneavoastră sunteți un tip bine, remarcă ea. Sunteți cumva homosexual?

— De ce?

— Nu știu, s-ar spune că nu vă interesez. Din momentul în care sunt singură cu un bărbat, de obicei acesta se aruncă asupra mea.

Malko surâse.

— Chiar dacă aș simți că vă plac, eu nu obișnuiesc așa ceva, dar nu este cazul.

Marilyn fixă îndelung ochii lui strălucitori.

— Ce știți dumneavoastră? Și eu fac, câteodată, dragoste din plăcere. Credeți că omul cu care eram alaltăieri seară avea bani?

— Sigur că nu.

— Doar că, spuse ea, are un sex dur ca betonul și-mi place cum mă lucrează. Chiar dacă nu este genul meu este excitantă încercarea.

— Cred că l-ați adoptat, dacă ar fi să judec după țipetele dumneavoastră...

Ea dădu din cap.

— Bine, pe altă dată. Trebuie să mă pregătesc.

Ea îl sărută pe Malko pe gură cast și el intră în camera sa. Îi mai rămâneau multe ceasuri de plictiseală.

*
* *

Se-nserase de o oră. Instalat într-un fotoliu în fața televizorului, Malko încerca să nu se uite la ceas la fiecare trei minute. Hovercraftul ajunsese la Jolo de aproape opt ore. Desigur, el nu știa cum se continuă călătoria

de la Jolo la lagărul comandantului Sahiron. Totuşi, distanţele pe insulă erau mici.

Deja oamenii lui Mujib Susokan confirmaseră primirea mobilului ce le fusese destinat.

Malko se gândea că nu se contura nimic alarmant pentru a doua zi. El nu-şi putea fixa atenţia asupra altui lucru decât asupra acelor secunde care se scurgeau în mintea sa. El nu mai simţea nici foamea şi privea la televizor cu un ochi absent şi abţinându-se să-i dea telefon lui Ted Redmond, care nu avea cum să ştie mai multe decât el. Se mai scurse o oră şi o sonerie sparse liniştea. Era mobilul „protejat".

Nu putea fi decât Ted Redmond.

Malko îşi impuse să-l lase să sune de patru ori înainte de a răspunde, din pură superstiţie.

— Malko?

Era într-adevăr vocea şefului staţiei CIA.

— Da.

— Primim semnal.

Malko rămase câteva clipe incapabil să răspundă, înecat de emoţie. El îşi imagina bucuria lui Jeffrey Cox, singur în colivia sa izolată din junglă dar ştiind că de-acum înainte, de undeva de pe cerul obscur, cineva veghea asupra sa.

— Asta-i formidabil, spuse el în sfârşit.

De data asta, baliza îndeplinea rolul său. Asta estompa ceva din eşecul de la Belgrad [1].

— Noi suntem pe punctul de a-i localiza poziţia, continuă americanul. Aparent, ei s-au deplasat spre sud-est. Eu sunt pe punctul de a o marca pe o hartă de stat major. Vă voi chema de îndată ce o voi fi stabilit cu precizie pentru ca dumneavoastră s-o aduceţi la cunoştinţă oamenilor pe teren.

Malko închise telefonul şi-i veni poftă să strige de bucurie. Trucul funcţionase eficient. Dacă Dumnezeu ţinea cu ei, captivitatea agentului CIA se putea număra în continuare în ore. Telefonul sună zece minute mai târziu.

— Ei sunt situaţi la doi kilometri sud de Taran Hill, îl anunţă Ted Redmond, în locul numit Lango-Bato, la sud-est de Jolo. Bineînţeles, noi vom continua recepţionarea şi o să vă previn dacă semnalul se deplasează.

— Eu sun imediat la Jolo, spuse Malko.

El se grăbi să coboare şi-l găsi pe Roberto pregătindu-se să ia masa.

— Veniţi, spuse el, am nevoie de dumneavoastră.

Ei se duseră din nou în cameră şi el îi povesti noutăţile din lagărul grupării Abu Sayyaf şi el formă numărul mobilului ce fusese trimis noilor lor

---

1. Vezi SAS 136 „Bombe deasupra Belgradului".

aliați, dându-i receptorul lui Roberto. Comunicarea se făcu repede și șoferul începu să le explice în limba tanjug poziția lui Radulan Sahiron. Când el închise, era de asemenea bucuros.

— Ei sunt foarte mulțumiți, îl anunță el, dar le trebuie douăzeci și patru de ore pentru a se deplasa și a pregăti operațiunea. Ne vor telefona atunci când vor fi ajuns în locul unde-i Jeffrey Cox.

Douăzeci și patru de ore însemna mâine seară. Mujib Susokan urma să atace la căderea nopții? Asta însemna un risc mai mare pentru ostatic și părea dificil. Malko conchise că era mai bine ca atacul să aibă loc la apusul soarelui sau a doua zi în zori. Mai trebuia organizată faza cea mai delicată: transferarea celor cinci milioane de dolari în schimbul lui Jeffrey Cox.

El discutase deja despre asta cu Ted Redmond și conveniseră că un avion trimis de CIA escortat de niște pușcași marini încadrați de agenți CIA dela ambasadă transportând banii urma să părăsească Manilla a doua zi dimineața, urmând să aterizeze pe aeroportul militar din Zamboanga. Forțele aeriene filipineze puneau la dispoziția americanilor un elicopter Huey și echipajul său, care la momentul oportun, va transporta răscumpărarea la punctul ales din Jolo.

În ceea ce privește fregata US, Cole care patrula în largul coastei insulei Jolo, urma să trimită patru gunships, elicoptere de luptă, pentru a asigura securitatea zonei. Puterea lor de foc, l-ar descuraja pe Mujib Susokan de la orice gând de excrocherie. Numai elicopterul Huey ar ateriza pentru a proceda la schimb.

Acest plan fusese aprobat de Langley și Pentagon și filipinezii nu cunoșteau toate detaliile.

Malko avea impresia că explodează. Îi stăteau în față douăzeci și patru de ore de inacțiune și angoasă. Mai puteau să apară atâtea necunoscute în acest frumos Kriegspiel! El își recapitulă în minte toate elementele și nu mai vedea nici o măsură de precauție de luat. În același timp, simțea o nevoie acută să sărbătorească acest prim succes. Timid, Roberto îl întrebă:

— Dumneavoastră mai aveți nevoie de mine în seara asta?

— Nu, mulțumesc, răspunse Malko.

Oricum, el nu avea să-și petreacă seara în compania șoferului său. La-ntâmplare, el decise să coboare la bar, fiind obligat să-și limiteze universul la Garden Orchid.

Cu excepțiua câtorva jurnaliști, la bar nu era nimeni.

Perlita probabil că făcea masajele în oraș. Nu mai era decât frumoasa Marilyn. Malko chemă camera acesteia pe telefonul interior și avu norocul s-o găsească.

— Vă invit la o cupă de șampanie, o anunță Malko. Sunt jos la bar.

Marilyn îl opri cu un râs cristalin.

— Nici să nu vă gândiți! Dacă află Abdusakar ar deveni nebun de furie. Atunci când sunt aici, n-am voie să văd pe nimeni.

— Îmi pare rău, spuse Malko resemnat.

— Dacă doriți, îi propuse atunci Marilyn, veniți dumneavoastră aici, să bem o cupă de șampanie la mine în cameră. Este mult mai discret.

— O idee excelentă!

El se-ntoarse spre barman și-i ceru să-i trimită în camera sa o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne rosé. Atunci când i se aduse șampania, așteptă să plece chelnerul, după care luă tava și se duse să bată la ușa lui Marilyn.

— A sosit șampania pentru doamna, anunță el atunci când ea deschise ușa.

Metresa guvernatorului izbucni în râs. Îmbrăcată într-o rochie chinezească încheiată până la gât, extrem de strâmtă și crăpată într-o parte până la coapsă, ea era foarte sexi. Malko, foarte animat de dorința de a-și uita preocupările, destupă sticla de Taittinger și umplu cele două cupe. Ei le goliră la unison dintr-o înghițitură și Marilyn oftă, încântată:

— Ador șampania. Este unul dintre lucrurile cele mai plăcute din viață. Când voi fi bogată, o să am grijă să nu-mi lipsească nici o dată.

— Dar, dumneavoastră sunteți bogată, surâse Malko.

Marilyn se-ntunecă un pic la față.

— Nu, eu trăiesc bine. Asta-i tot. Abdusakar este însurat și nu se va căsători niciodată cu mine, la fel ca și alți „sponsori". Am bijuterii, dar nu am bani să îmi cumpăr o casă frumoasă.

Pentru a-i mai ridica moralul, Malko îi mai turnă șampanie. Ea o bău și strănută.

— Este din cauza temperaturii. Înghețăm aici!

El traversă camera și deschise ușa de la balcon. Afară era cald încă, dar era suportabil. Nori groși se deplasau spre sud și brusc apăru luna, foarte jos la orizont. Marilyn se duse lângă el cu tava și remarcă:

— Este lună plină. La noi se spune că asta aduce noroc.

Ei mai serviră șampanie și Marilyn se duse în interior pentru a da drumul la radio. Malko sprijinit de balustradă privea cerul gândindu-se la undele invizibile care urcau de la Jolo spre avionul flotei a VII-a. Melodia „Stringers in the Night" se auzea pe terasă. Cu cupa de șpampanie în mână, Marilyn se apropie de Malko, atât de mult încât sfârcurile sânilor ei începură să i se vadă sub rochia de mătase.

— Este foarte romantic, spuse ea surâzând. Luna, muzica, șampania...

Deodată, ea luă mâna dreaptă a lui Malko și o puse pe coapsa ei, foarte aproape de crăpătura lungă a rochiei.

— Mângâiați-mă, spuse ea și va fi perfect.

Ea ridică ochii contemplând discul strălucitor al lunii, ca și când atunci

l-ar fi descoperit prima dată, în timp ce Malko își plimba mâna dealungul coapsei dezvelite. Din întâmplare sau premeditat, ea nu purta nimic pe sub rochie. Ea desfăcu imperceptibil picioarele pentru ca el să poată ajunge mai ușor la sexul ei. El începu s-o maseze cu blândețe, simțind cum se desface, apoi cum se umezește sub degetele sale. Marilyn scoase un oftat ușor și se sprijini de balustradă. El îi simți clitorisul întărindu-se sub mângâierea degetelor sale. Marilyn nu mai privea luna. Cu ochii închiși, capul puțin dat pe spate, cu o venă groasă pulsând la gât, ea respira repede, strângând cupa în mâna dreaptă, cu stânga sprijinindu-se de umărul lui Malko.

Acesta se prinse în joc uitând de propria sa excitație. În continuare, el se înfunda mai adânc în sexul ce i se oferea, ca un membru masculin. Marilyn gemu.

— Mai încet! Este prea dur! Mai sus.

El ascultă și după felul în care bazinul ei venea spre el, înțelese că se apropia punctul culminant. Apoi, brusc, coapsele lui Marilyn se strânseră așa cum se strâng foarfecele, ea lăsă din mână cupa de șampanie și cu degetele ei se crispară pe umărul lui Malko și scoase un mârâit aspru ca de animal. Un frison îi parcurse corpul și ea se rezemă de el, respirând scurt.

Rămase astfel un lung moment, părând să ignore starea de excitație totuși evidentă a lui Malko. Pe urmă, ea îi adresă un surâs încântător și spuse:

— Dacă am termina șampania?

Frumos exemplu de egocentrism. Gentleman, Malko își înghiți frustrarea și atacă cea ce mai rămăsese din șampanie. Stelele și luna se ascunseseră din nou. Atunci când nu mai rămăsese nici o picătură de șampanie, se degajă cu grația unei pisici și oftă.

— Cred c-am să mă culc.

Ea îl conduse pe Malko la ușă, îl sărută scurt pe Malko pe gură și spuse surâzând:

— Dacă ați cunoaște un mijloc pentru a face avere...

* * *

Începând dela ora patru după amiază, Malko stătea în camera sa în compania lui Roberto sorbind din ochi telefonul. De dimineață, el urmări de la distanță sosirea avionului CIA pe aeroportul militar și pregătirile pentru transferul în elicopter. La Manilla, Ted Redmond era de asemenea lângă telefon. Operațiunea Armageddon fusese înlocuită prin Casino, nume de cod al operației puse la punct de Malko. Începând de la prânz, se instalase calmul, toate elementele fiind puse la punct. Roberto încercase să obțină legătura cu mobilul remis lui Mujib Susokan, dar acesta era scos

din circuit, ceea ce nu era de mirare, pentru că el nu dispunea decât de o autonomie de două ore și în junglă nu era electricitate.

Peste o oră urma să se facă noapte. Încordat ca o coardă de vioară. Malko număra minutele în sinea sa. Perspectiva petrecerii unei noi nopți de așteptare, era insuportabilă.

Telefonul începu să sune la 5,47.

Malko duse receptorul la ureche.

— Ted?

Nici un răspuns. Nu era șeful stației dela Manilla, deci nu putea fi decât Mujib Susokan, așa că-i dădu receptorul lui Roberto.

— Sunt ei!

Șoferul lipi receptorul de ureche. Timp de câteva secunde, el nu spuse nimic, după care Roberto păli și-i spuse lui Malko:

— Se luptă! se aud focuri de armă.

El îi dădu receptorul lui Malko și acesta auzi clar, rafale, explozii, ecourile unei bătălii crâncene. Cu inima strânsă, el îi dădu receptorul șoferului.

— Întrebați ce se întâmplă!

— Mujib! Mujib! strigă el. Sunt eu Roberto.

După câteva clipe de liniște întrerupte de zgomotele luptei, o voce urlă în telefon atât de tare că auzi și Malko.

— Roberto! Putang Ma Ka! Patyou Ta Ka! [1]

— Ce este? ce v-a spus? întrebă Malko tulburat.

— Că o să mă omoare.

Malko avea impresia că i se strânge pieptul într-o menghină Se-ntâmplase ceva grav. Operația Cazino părea aruncată în aer.

Brusc, toate speranțele lor se destrămaseră. Îi venea să plângă de furie. Ce se petrecuse? Înainte de orice, trebuia să-l prevină pe Ted Redmond. Atunci când se eliberă linia, Malko aduse la cunoștință vestea cea rea.

— Există o mare problemă. Am pierdut legătura cu Susokan care pare a fi atacat.

— My God! zise americanul speriat. Trebuie restabilit contactul de urgență. Eu chem Flota a VII-a. Poate au interceptat ei ceva.

Malko închise și încercă încă o dată să ia legătura cu Jolo, fără să reușească. Îi venea să vomite. Operațiunea de salvare a lui Jeffrey Cox, se transformase într-un coșmar.

— Ce se-ntâmpla în acest moment la Jolo?

---

1. Roberto! Fiu de cățea! O să te omor!

Capitolul XVI

De două ore, sub privirea angoasată a lui Malko, Roberto suna la telefon pe toți cunoscuții săi din Jolo, rude ale membrilor bandei lui Mujib Susokan, corespondentul local al agenției Reuter și niște polițiști. De fiecare dată el obținea fragmente de informații. Doar în final, de la spitalul din Jolo află mai multe și el îi rezumă lui Malko ceea ce aflase.

— Banda lui Mujib Susokan căzuse într-o ambuscadă atunci când se pregătea să-l atace pe Radulan Sahiron, îi explică el. Ei se aflau pe teren descoperit și au fost atacați de un batalion al armatei care dispunea chiar și de un elicopter de luptă. Au suferit pierderi grele — vreo douăzeci de morți și răniți. Unul dinre ei, care este îngrijit la spitalul din Jolo, a povestit toată istoria. Mujib Susokan a putut fugi cu o jumătate de duzină dintre oamenii lui.

— Deci ei n-au avut nici un contact cu oamenii lui Radulan Sahiron?

— Nici unul! Nu au avut timp. Poliția îi aștepta cu arme grele.

Malko era sfârșit. La orice se gândise, numai la asta nu. El îl revăzu pe colonelul Yul în ținută civilă, observându-l atunci când ieșea de la moscheea Santa Barbara, deci el era răspunzător. Și când te gândești că Ted Redmond îl considera pe superiorul acestuia generalul Domingo drept aliat... Comunicarea prin cele două mobile „protejate" se făcea necodificat și deci poliția filipineză asculta fără nici o greutate. Nebun de furie, el îl chemă pe Ted Redmond și-l puse la curent. Americanul era și el blocat.

— Nu știu cine i-a informat, explodă el. Povestea dumneavoastră este confirmată de interceptările noastre tehnice. O unitate de poliție din Jolo a decimat grupul lui Susokan, atunci când traversa drumul 302, nu departe de lagărul lui Radulan Sahiron.

— Cel puțin, remarcă Malko. Jeffrey Cox nu poate fi implicat în această afacere.

Era o consolare palidă. Toată speranța de a-l recupera rapid pe field-officer se ducea pe copcă.

— Eu dau ordin avionului noastru să se-ntoarcă la Manilla cu fondurile, continuă Ted Redmond. Mi-e teamă că de data aceasta, nu vom mai putea întârzia Armageddon. Dumneavoastră ați încercat tot ce a fost omenește posibil.

— Mă voi duce să-l văd pe generalul Domingo, spuse Malko. Dacă filipinezii l-au putut ataca pe Susokan, nu văd dece n-ar putea face același lucru cu Radulan Sahiron, chiar dacă există riscuri pentru Jeffrey Cox.

— Încercați să-l convingeți, acceptă Ted Redmond, vizibil neîncrezător el însuși. Pe moment totul se contramandează.

Roberto avea o mutră ca de înmormântare.

— Mujib o să creadă că l-am trădat, spuse el.

Pe moment aceasta era ultimas dintre preocupările lui Malko. Toate eforturile sale fuseseră năruite și el nu vedea soluții alternative.

— Mergem la Cartierul General al Poliției, spuse el.

Pe drum spre Tugfbungan, Roberto remarcă:

— Ar fi trebuit să vă spun că Mujib era un „lost command".

— Știam, spuse Malko. De ce?

— Asta înseamnă de asemenea, că el nu plătește redevență guvernatorului din Jolo ca alți comandasnți, îi explică șoferul. Poliția l-a putut ataca deci, fără să ceară învoirea guvernatorului. Așa merg lucrurile la Jolo...

Scârbit, Malko nu răspunse nimic.

La intrarea cartierului general fortificat al poliției ei trebuiră să parlamenteze zece minute înainte să poată intra. În sfârșit, un locotenent îi informă că nici colonelul Yul nici generalul Domingo nu erau acolo, oferindu-le totuși ceai în micul birou care servea drept anticameră la general. Ei așteptară timp de o oră în fața unei hărți mari a insulei Mindananao acoperită cu semne cabalistice, până să vină o santinelă să-i informeze că sosea colonelul Yul. Mai trecură douăzeci de minute și auziră vluf-vluf-ul unui elicopter. Malko ieși pentru a-l vedea pe colonelul Yul în ținută de luptă coborînd dintr-un Huey împreună cu alți polițiști. Malko rămase blocat. În mână, colonelul ținea mobilul oferit comandantului Mujib Susokan.

Ofițerul îl văzuse și înaintă spre el, cu fața încruntată.

— Mă bucur că sunteți aici, spuse el sec. Voiam să vă convoc.

Malko se revoltă și replică pe același ton:

— Să mă convocați? De ce?

— Din cauza ăstuia!

El i arăta mobilul cu antenă perforat de un glonț. Iată de ce se oprise atât de brusc... Ei se duseră cu toții în biroul generalului și colonelul Yul îl anunță simplu:

— Eu revin de la Jolo. Am supervizat o operațiune efectuată de al 7-lea batalion de poliție contra comandantului Susokan. Din nenorocire, acesta a scăpat dar cea mai mare parte a oamenilor săi au fost nimiciți. Noi am găsit acest aparat în posesia sa. Eu știu că dela dumneavoastră îl are. După ce ați contactat acest grup trimițând la Jolo pe șoferul dumneravoastră, noi v-am supravegheat. Atunci când v-am văzut ieșind din moscheea Santa Barbara am vrut să vă avertizez privitor la interesul pe care noi îl avem pentru această afacere, pentru a vă convinge să renunțați.

— Adică? întrebă Malko furios la culme.

— De mult noi plănuim să dăm o lovitură la Jolo pentru a descuraja pe acești răpitori de ostatici, îi explică colonelul Yul. Acum, era ocazia.Toată lumea din Jolo a știut foarte repede că americanii promiseseră o mare recompensă pentru a-l recupera pe ostaticul lor. Noi știam zona unde se găsea Mujib Susokan, așa că a fost ușor să organizăm o ambuscadă. Operațiunea a fost încununată de succes. Am recuperat arme și am lichidat bandiți periculoși.

Lui Malko îi era poftă să-i sară de gât... Erau grozavi aliații C.I.A.!

— Dumneavoastră dę asemenea ați împiedicat eliberarea lui Jeffrey Cox, sublinie el cu o voce glacială, eliberare pe care armata filipineză nu este în stare s-o ducă la sfârșit.

Colonelul Yul se-nfierbântă.

— Treaba mea nu este aceea de a elibera ostatici, spuse el tranșant, ci aceea de a face să domnerască ordinea. Oamenii pe care i-am lichidat erau periculoși și dumneavoastră știți acest lucru. Ei au încercat să vă răpească.

Lui Malko îi venea să-i spună că nu totdeauna poți să-ți alegi aliații. În Afganistan, americanii se aliaseră cu integriștii musulmani, cei mai mari dușmani ai lor, dar la ce bun?

— De ce nu ați profitat de acest succes pentru a-l elibera pe Jeffrey Cox?

— Era imposibil, mărturisi colonelul. Nu suntem atât de puternici pentru a-l ataca pe Radulan Sahiron. El are aproape două sute de oameni care sunt adevărați luptători. Eu nu puteam risca viața oamenilor mei.

El puse în fața lui Malko aparatul inutilizabil.

— Acesta vă aparține. Eu nu-l voi menționa în raportul meu pentru a nu cauza probleme, dar pe viitor să fiți mai prudent. Jolo este un loc primejdios.

Malko luă mobilul, salută scurt din cap și ieși stăpânindu-și furia. În fond filipinezilor puțin le păsa de ostatici. Imaginea lor fusese destul de

şifonată de aceste istorii cu răpiri, aşa încât căutau o mică victorie uşoară.

Roberto îl aştepta fumând nervos lângă Toyota.

Ne întoarcem la hotel, spuse Malko, încă palid de furie.

Ştia dela Roberto că nobilul acces de morală al poliţiei din Zamboanga se datora unor motive mai puţin ortodoxe decât restabilirea forţei legii. Cu certitudine că el nu se afla la sfârşitul seriei de surprize oferite de filipinezi. Când ajunse la hotel, el îi telefonă lui Ted Redmond pentru a-i releta întrevederea sa cu colonelul Yul. Americanul era deja preocupat de o altă problemă.

— Filipinezii au devenit lei, îi explică el. Încuraajaţi de ceea ce s-a întâmplat azi la Malacagnang, ei vor cu ardoare să organizeze o operaţie militară, cam în stilul a ceea ce noi să'facem cu Armageddon, dar mult mai amplă. Mă aştept dintr-un moment în altul ca preşedintele Estrada să ordone o operaţiune masivă asupra Jolo, aşa cum au făcut anul trecut la Mindanao, un tăvălug în care nu s-a luat nici un prizonier.

— Veţi fi prevenit?

Americanul oftă.

— Da, dar cu prea puţin timp înainte! S-au dus timpurile bune de altădată, când filipinezii mâncau din mâna americanilor. Baza dela Subic Bay era închisă şi nu mai existau trupe americane staţionate în Filipine, cu excepţia câtorva instructori.

— Şi când mă gândesc cât de aproape eram de reuşită, spuse cu amărăciune Malko.

— Dumneavoastră aţi făcut imposibilul, recunoscu americanul şi pentru a smulge cinci milioane de dolari dela Casa Albă n-a fost uşor. Mi-e teamă c-o să fiţi obligat să vă întoarceţi.

Malko nu răspunse. Lui îi repugna ideea de a-l abandona pe Jeffrey Cox, mai ales după ce-i insuflase atâtea speranţe ostaticului.

El coborî la bar şi se instală în faţa unui pahar de vodkă cu gheaţă, încercând să se gândească pe cine să se sprijine. Armata sau poliţia filipineză rămâneau în afară, „Dragon" şi „Dragonito" nu se amestecau iar libienii îşi frecau probabil mâinile de bucurie, iar Jeffrey Cox era duşmana americanilor şi complice la răpirea soţului ei. El nu avea de ce se agăţa.

* * *

Malko se trezise cu capul greu din cauza abuzului de Stolychnaya. În seara precedentă, el băuse mai mult pentru a nu se mai gândi la

nimic și reușise în totalitate. Un duș cald îndelungat, îl puse pe picioare. Seara din ajun fusese un coșmar dar Sun Star, cotidianul din Zamboanga, relata în amănunt operațiunea purtată contra comandantului Mujib Susokan.

Pe moment, nu-i rămânea altceva de făcut decât să țină legătura cu Jeffrey Cox prin intermediul filierei Sabina. Malko se ruga din toată inima ca să nu fi fost descoperită valiza în celula ostaticului. Din păcate n-avea cum să afle acest lucru.

Roberto aștepta jos.

— Dumneavoastră ați citit ziarul? îl întrebă el.

— Da, spuse Malko. O să-ncercăm să-i găsim pe Danag sau pe Sofia Kao. În această după-amiază, vom expedia un nou colet lui Jeffrey Cox.

— Să încercăm la Minpro, sugeră Roberto. Ea se duce adesea acolo dimineața cu prietenele ei.

Circulația era mereu la fel de haotică și le trebui mai mult de-o jumătate de oră ca să ajungă în centrul comercial. În sfârșit, o veste bună: grasa Sofia își lua ceaiul acolo împreună cu două femei, care se îndepărtară discret, îndată ce-l văzură pe Malko. Acesta afișă surâsul cel mai încântător.

— Eu vă căutam pe dumneavoastră sau pe Danag.

— Pentru ce?

Ea de-abia își ridică ochii.

— Aș dori să-i trimit un colet lui Jeffrey Cox prin hovercraftul de azi după-amiază, cu tariful obișnuit.

— Este imposibil, spuse ea scurt.

— De ce?

— Comandantul Sahiron nu mai vrea să autorizeze colete.

— Până când?

Cu mâna plină de inele, Sofia Kao făcu un gest vag.

— Pentru totdeauna. Nu pot să fac nimic pentru dumneavoastră.

Ea se adânci ostentativ în conversația cu prietenele și Malko trebui să bată în retragere, uimit. Era un refuz categoric. Legăturile cu Jeffrey Cox erau definitiv tăiate. El nu mai avea ce face la Zamboanga. Se duse la Roberto care-l aștepta la volanul Toyotei și-l puse la curent cu situația și întrebă:

— Merită osteneala să-l mai căutăm pe Danag?

— Nu, spuse șoferul. Ea este cea care comandă.

Luptătorii Abu Sayyaf, găsiseră probabil baliza.

— Ne întoarcem la hotel, zise Malko resemnat.

Roberto demară în circulația intensă de pe Perusina Street, făcând slalom printre tricicluri, mini-taxiuri și pietoni. Ei ajunseră la inter-

secția cu Governor Lin Avenue și Roberto viră la dreapta. La o distanță de un kilometru se găsea postul principal de poliție din oraș.

Deodată la intersecția cu Reyes Street, un triciclu îi tăie calea și Roberto frână brusc pentru a evita ciocnirea. Sub impactul șocului Malko fu proiectat în spătar și automagul strecurat la centură căzu pe podea și el se aplecă pentru a-l ridica. În momentul în care se ridica, văzu doi bărbați pe o motocicletă care ajunseră în dreptul Toyotei. Cel care era pe șeaua din spate, ținea în mână un pistolet. Exploziile se declanșară imediat, atât de apropiate încât părură un pârâit mai îndelung.

Parbrizul fu făcut țăndări și Roberto scoase un țipăt și se prăbuși pe volan. Malko auzi gloanțele lovind tabla. Cu automagul în mână el se ridică și văzu motocicleta fofilându-se în aglomerație și dispărând. Dintr-o sărituri, el se dădu jos din mașină, dar înțelese imediat că nu o va ajunge din urmă. El se întoarse.

— Roberto, ești O.K.?

Șoferul nu răspunse. Fața și pieptul îi erau pline de sânge. El n-avusese timpul să pună mâna pe pistolul de la centură. Fusese omorît pe loc. Niște gură cască, deja începuseră să se adune în jurul mașinii. Cu pistoletul în mână, Malko se simțea inutil și scârbit. Era oare mâna lui Mujib Susokan care dorise să se răzbune, sau Radulan Sahiron? Dacă n-ar fi fost prezența de spirit a lui Roberto, el ar fi fost probabil mort de asemeni. Doi polițiști veniră alergând.

— Señor, sunteți O.K.? întrebă unul din ei. I-ați văzut pe cei care au tras?

— Nu, spuse Malko cu vocea stinsă.

Privi sângele care curgea pe fața lui Roberto. Totul pentru o mie cinci sute de pesos pe zi și o parte din vină îi aparținea și lui. El îl blstemă pe colonelul Yul și pe toate lichelele, pe guvernator și pe toțo cvei care trăgeau sforile din Zamboanga până la Jolo, pentru niște dolari. Unul dintre polițiști îl luă politicos de braț.

— Señor, veniți cu noi la Police Station să explicați ce s-a întâmplat.

O femeie traversă strada și puse o cârpă peste fața masacrată a lui Roberto, făcându-și semnul crucii.

*
* *

Jurnaliștii îl înconjurară pe Malko din momentul în care acesta intră în Garden Orchid. Vestea despre atentat se răspândise cu iuțeala fulgerului. El îi îndepărtă și se urcă în camera sa. El nu mai

avea poftă de nimic, dar trebui să facă efortul de a chema Manilla. Ted Redmond îi spuse categoric:

— Nici nu se pune problema să rămâneți singur în acest cuib de vipere, spuse el tranșant. Oricum acest risc n-are nici un sens. Dumneavoastră singur recunoașteți că nu mai este nimic de făcut. N-ar servi la nimic dacă sunteți omorât sau răpit la rândul dumneavoastră și afară de asta, operațiunea armatei filipineze care ne va scuti pe noi să declanșăm Armageddon este iminentă. Casa Albă ester categorică. Nu putem lăsa pe Jeffrey Cox în mâna acestor nebuni. Ei vor reîncepe să-l mutileze și noi va trebui să îndurăm acest calvar abominabil.

Lui Malko îi stătea pe limbă să-i răspundă că acest calvar nu era egal pentru toți. Ted Redmond îl făcea să se gândească la avocatul care-și anunță clientul: „Noi am fost condamnați la moarte...".

Numele lui Jeffrey Cox avea să fie gravat în litere de aur în Book of Honour, cartea eroilor secreți ai CIA. Colegii lui dela Counter Terrorism Center de la etajul șase al vechiului imobil al Cartierului General al CIA, aveau să-i afișeze fotografia în sala lor de conferințe. Mama sa ar primi o scrisoare plină de nobile sentimente din partea lui George Tanet — directorul lui Central Intelligence Agency, dar era stupid să mori la treizeci și doi de ani și viața îl învățase că eroii erau uitați repede.

— De acord, conchise el. Voi lua avionul mâine dimineață. Până atunci, vreau să mă duc să duc niște bani familiei lui Roberto.

— Aveți dreptate, spuse el, dar nu vă asumați niciun risc.

— Aici ești în pericol în orice moment, chiar și când respiri, spuse Malko. Atunci când închise telefonul, el realiză că nu mai avea forță, că i se tăiau picioarele. De-abia auzi bătăile în ușă. Era probabil chelnerul dela minibar.

— Intrați! spuse el.

Nu intră nimeni. El traversă camera pentru a deschide și în crăpătura ușii văzu chipul unei femei. Era Ivy Cox.

Capitolul XVII

Malko se uită la ea stupefiat. El se aştepta la oricine, în afară de ea. Timidă, ea stătea la uşă cu privirea uşor neclară în spatele lentilelor ovale.

— Intraţi, o invită el.

Ea pătrunse în cameră şi surâse puţin crispată.

— Am venit să vă aduc ceva din partea lui Jeffrey, spuse ea.

Cu un gest natural, ea îşi deschise sacoşa pe care o purta suspendată de umăr şi-şi băgă mâna înăuntru. Nimic nu la-r fi alertat pe Malko, dacă n-ar fi perceput un tremurat uşor al bărbiei sale. Într-o fracţiune de secundă, el realiză neverosimilitudinea acestei situaţii. Nimeni la ora aceea nu se putea întâlni cu Jeffrey Cox, pierdut în jungla din Jolo.

Instinctiv, în momentul în care ea-şi scotea mâna din sacoşă, el făcu un pas înainte şi-i apucă încheietura mâinii lui Ivy Cox. Cu o forţă la care el nu se aştepta, ea îl împinse dar el reuşi să nu-i scape mâna, spre norocul lui. Pumnul ei era strâns pe crosa unui pistolet automat scurt, prelungit cu o surdină. Într-o fracţiune de secundă, timiditatea islamistei se preschimbă în furie. Lăsând din mână sacoşa, ea-i dădu lui Malko o violentă lovitură de picior apoi se aplecă. El scoase un urlet. Ea îşi înfipsese dinţii în încheietura mâinii lui ca o fiară.

Durerea îl făcu să lăcrimeze. Ivy Cox se lupta cu furie pentru a se elibera. Degetul ei crispat apăsă pe trăgaci. Se auzi un pluf sec şi un glonţ sparse sticla unei litografii. Plin de furie, Malko reuşi în sfârşit s-o imobilizeze pe tânăra femeie şi îi suci mâna cu brutalitate. De data asta, Ivy Cox scăpă arma din mână şi Malko cu o lovitură de picior o trimise sub pat. şi luă în mână propriul pistolet. Aspectul impresionant al automagului n-o impresionă pe Ivy Cox. Cu privirea strălucind de furie, ea se aruncă asupra lui Malko cu unghiile înainte. Era o femeie a dracului!

Bineînţeles că el nu trase şi primi în faţă şocul greutăţii ei, făcându-l să bată în retragere. Ivy Cox încerca să-i scoată ochii. El simţi pe tâmpla sa arsura provocată de una dintre unghii, apoi o mână care-i căuta burta, o încercare vizibilă de a-l castra. Era timpul s-o calmeze. Cu o palmă zdravănă, el o aruncă pe pat şi se aruncă asupra ei, imobilizând-o cu greutatea lui, cu faţa ei la câţiva centimetri de a sa. Trăsăturile filipinezei

erau contorsionate de furie. Ea începu să-l înjure, la-nceput în limba ei, apoi în engleză.

— Maimuţoiule! American ticălos! O să vă omorâm pe toţi, o să vă tăiem capul, la fel ca negrului acela înalt.

— Este totuşi soţul dumneavoastră, remarcă Malko.

— O să-l omor cu mâinile mele pentru a şterge aceasta murdărie, scrâşni ea. De fiecare dată când m-atingea, îi ceream lui Dumnezeu să mă ierte...

— De ce te-ai căsătorit cu el?

Cu muşchii maxilarelor tetanizaţi, ea nu răspunse. Ochii i se dădură peste cap şi îşi pierdu cunoştinţa.

Malko se ridică gâfâind şi se lăsă să cadă într-un fotoliu, încă uluit de acest atac. O singură persoană ar fi putut s-o trimită pe Ivy Cox la acest asalt şi anume, şeful ei spiritual Radulan Sahiron, ceea ce însemna că acesta din urmă, foarte probabil, descoperise valiza. Ivy Cox se mişcă în pat, gemu şi se ridică cu privirea pierdută ca şi când nu-şi mai aducea aminte unde se află, apoi îl fixă pe Malko cu privirea-i plină de ură.

— Nu m-aţi violat încă, spuse ea.

— Pentru asta aţi venit? nu se putu el împiedica s-o întrebe.

Ea scăpă printre dinţi o înjurătură în limba tanjug şi se ridică în picioare.

— Chemaţi poliţia! Ei mă vor bate şi mă vor viola. Malko privi îndelung faţa convulsionată de ură a tinerei filipineze. De data asta spoiala fusese definitiv înlăturată. Nu mai rămăsese nimic din timida studentă visând la Eldorado-ul american. Adevărata Ivy Cox se demascase. Era o fanatică vicleană animată de ură care cu bună ştiinţă îl antrenase pe Jeffrey Cox în această capcană, oferindu-i-se pentru a-i adormi vigilenţa. Era un automat al islamului gata să facă orice pentru triumful cauzei.

Ea se uita la Malko cu privirea arzând de ură în spatele ochelarilor. Ce putea face cu această femeie?

După ceea ce făcuse, era uşor s-o predea poliţiei filipineze, dar după aceea? Radulan Sahiron s-ar răzbuna într-un mod oribil sau ar exercita un şantaj pentru a o elibera. Malko îşi sopuse că nu era la Zamboanga pentru a lichida gruparea Abu Sayyaf ci numai pentru a-l elibera pe Jeffrey Cox.

Arestarea lui Ivy nu putea decât agrava situaţia field officerului ostatic.

El se duse la uşă şi o deschise larg.

— Sunteţi liberă, îi spuse el. Mergeţi să vă întâlniţi cu prietenii.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare ca şi când i-ar fi fost frică de o capcană, după care se năpusti spre uşă şi plecă în fugă. El închise uşa şi se duse la baie pentru a dezinfecta cu alcool zgârietura adâncă de unghie care era cât pe ce să-i scoată ochiul. Apoi se duse să ridice pistoletul de sub pat, un mic PPK de calibrul 22 echipat cu surdină fără marcă. Numărul

fusese șters cu acid. Fusese fabricat de vreun serviciu. Deodată îi veni în minte o întrebare. Cum trecuse pe poarta magnetică de la intrarea pe culoar cu această armă?

Explicația o află repede: ea venise fără armă. Acest pistolet îl găsise la Ismael El Gatroun, în fundul culoarului. Era suficient să se ducă să i-l înapoieze după ce-l va fi ucis pe Malko și să se ducă acasă la ea. Ted Redmond avusese dreptate atunci când o numise „Poison Ivy", un robot răufăcător, teleghidat, hrănit din scutece cu laptele fanatismului religios. El se duse să-și deschidă servieta puse pistoletul înăuntru și scoase zece mii de dolari, prețul sângelui.

***

Malko își privi servieta buclată. El dusese banii văduvei lui Roberto. Avea cu ce să-nceapă o mică afacere. El se simțea obosit. Această traversare a Zamboangei îl aruncase pradă indispoziției. Atâtea eforturi pentru nimic... El se gândi din nou la americanul aflat în celulă la o sută de kilometri distanță în mâinile unor nebuni furioși. În ciuda eforturilor sale, field officerul continua să rămână în captivitate.

Telefonul sună și el ridică receptorul după ce sună de patru ori. Cine putea fi? Perlita? El nu avea poftă s-o vadă. Sau Marilyn?... Îi răspunse însă o voce guturală care întrebă:

— Domnul Linge?

— Eu sunt, răspunse Malko surprins.

— Mr. Lee Kwan We ar dori să vă voprbească. Așteptați un moment vă rog...

După câteva secunde de liniște, se auzi o voce aproape imperceptibilă.

— Bună ziua dle. Linge! Cred că ați trecut să mă vedeți în urmă cu ceva timp. Eu sunt Lee Kwan We. Aveți o scrisoare pentru mine?

Era scriosoarea ce-i fusese dată de frumoasa Ling Sima din Bangkok. către chinez — patronul triadelor. În caruselul evenimentelor din ultimile zile, Maslko îl uitase de tot. Din păcate, telefonul acesta sosea un pic cam târziu.

— Este exact, spuse el.

— Dumneavoastră ați întâlnit-o pe prietena mea Ling Sima la Bangkok, mi se pare, continuă chinezul cu o voce delicată.

— Aș fi dorit tare mult să vă văd, continuă Malko, dar mâine plec la Manilla.

Chinezul râse sec.

— Ei bine, eu tocmai m-am întors de-acolo. Ați fi de acord să trimit pe cineva să ia scrisoarea de la dumneavoastră? Sau aveți timpul să beți o ceașcă de ceai cu un bătrân domn foarte solid?

La urma urmei, Malko nu mai avea nimic de făcut până la plecare.

— Voi bea cu plăcere o ceașcă de ceai cu dumneavoastră, spuse el.

— Sunt încântat, foarte încântat! spuse cu căldură Lee Kwam We. Vă trimit o mașină imediat.

***

Mercedesul crem se opri chiar sub peron și un șofer chinez în ținută „à la Mao" de culoare bleu coborî. Așteptând în pridvor, Malko înaintă în întâmpinarwea lui și se prezentă și chinezul îi deschise portiera din spate după care porni imediat.

După zgomotul pe care-l făcu portiera la închidere, un clinchet sec după care se zăvorâseră automat, Malko își dădu seama că era o mașină blindată. Șoferul conducea cu abilitate ocolind triciclurile fără nicio ezitare. Atunci când ajunse în fața proprietății lui Lee Kwam We, un scurt sunet de claxon delcanșă mișcarea porților care se dădură automat deoparte și de cealaltă. Mașina se opri în fața unei case elegante stil colonial din lemn cu balcoane mari. În momentul în care șoferul îl conduse pe Malko întrun hol împodobit cu obiecte prețioase, mobile masive din lemn de culoare închuisă, de o frumusețe austeră, un șoarece fugi de sub picioarele sale. Era ceva neașteptat în acest cadru...

Șoferul dispăru, fiind înlocuit de o tânără chinezoaică cu fața rotundă inexpresivă, care-l conduse într-un mic salon cu pereții lăcuiți în roșu, cu două canapele adânci separate de o masă joasă pe care era instalat tot ce era necesar pentru ceai.

— Bună ziua domnule Linge! spuse o voce din spatele lui.

El se întoarse. În peretele lăcuit, se deschisese o ușă. Lee Kwam We era atât de fragil încât părea gata să-și ia zborul. Era scund, cu tenul cirotic, părul tăiat scurt, niște ochi șireți negri ca cei ai unui șoarece și purta un barang [1] alb și un pantalon negru. el scânteia de inteligență.

Strângându-i mâna, Malko avu impresia că strânge un mănunchi de oase.

— Iată scrisoarea care mi-a fost dată de Ling Sima, îl anunță Malko.

Lee Kwam We deschise plicul, își puse ochelarii și se aplecă asupra ei. După ce îndoi scrisoarea, el spuse pe un ton lejer:

— Văd că aveți niște probleme cu gruparea Abu Sayyaf. Am trecut și eu prin astea.

— Eu plec la Manilla, explică Malko, pentrucă a fost imposibil să găsesc o soluție. Dealtfel, aramatra filipineză se pregătește să atace Jolo de la o zi la alta.

---

1. Cămașă brodată tipic filipineză

— Deci, trebuie acționat repede, conchise chinezul.

Malko îl privi intrigat.

— Dumneavoastră doriți...

— Lee Kwam We surâse misterios.

— Niciodată nu i-am refuzat un serviciu lui Ling Sima. Ea mi-a cerut foarte puțin dealtfel. Este însă o femeie extraordinară. Dacă ați venit să mă vedeți, înseamnă că puneți bază pe mine nu-i așa?

— Este exact, recunoscu Malko, dar am încercat totul și nu văd cum ați putea proceda dumneavoastră.

Chinezul râse scurt sec.

— Poate că n-ați încercat metoda corectă. Eu am rezolvat deja câteva probleme similare pentru niște coreligionari, mai puțin importanți, desigur, dar mi-am atins scopurile. Cu comandantul Radulan Sahiron va fi puțin mai dificil, căci este un om crud, psihopat și fanatic. Dar toți oamenii au în lume slăbiciunile lor nu-i așa? Desigur aceasta va ocaziona niște cheltuieli dar cred că dumneavoastră vă așteptați la asta.

— Evident, spuse Malko, neștiind ce să mai creadă.

Acum când totul părea pierdut, acest fragil chinez făcea să-i crească speranțele. Dacă triadele îl aleseseră ca patron, înseamnă că el avea niște calități.

Deodată fața lui Lee Kwam We se crispă și el se frânse aproape în două. Îi trebuiră interminabile secunde pentru a-și relua poziția normală, cu trăsăturile încă crispate de durere.

— Scuzați-mă spuse el cu o voce inexpresivă. La Manilla am suferit o operație pentru o tumoare la esofag. A fost foarte greu.

— Ar trebui să vă odihniți...

— Lee Kwam We dădu din cap.

— N-am timp să mă odihnesc. Pronosticul doctorilor nu-i prea bun – între șase luni și un an...

El îi comunicase pronosticul despre moartea sa, ca și cum ar fi fost vorba despre al altcuiva.

— Nu vi s-a făcut chimioterapie? întrebă Malko.

— Este inutil, spuse simplu Lee Kwam We. Am deja metastaze peste tot. Eu iau morfină, dar nu mi-am pierdut mințile, spuse el aproape vesel.

El mai luă o înghițitură de ceai, tăcu câteva clipe și spuse cu o voce încă slabă:

— Am să studiez problema. Vreți să reveniți mâine la aceeași oră? Vă trimit mașina. Noi vom putea discuta un plan de acțiune, cred. Dacă înțeleg bine, trebuie să acționăm repede.

— Mi-e teamă că da, confirmă Malko ridicându-se.

— Mi-ar fi plăcut să vă rețin la dineu, se scuză Lee Kwam We dar eu

aproape că nu mai mănânc. Atunci când vom fi soluționat această afacere, am să fac un efort, spuse el cu râsul său sec. Vă place bucătăria chinezească?

— Mult! spuse Malko

El strânse cu precauție mâna diafană a gazdei sale care-l conduse până la ușă, spunându-i înainte să reintre în casă:

— Pe mâine, domnule Linge.

***

Malko își desfăcuse bagajul. Nici vorbă să rateze această ultimă șansă de a-l salva pe Jeffrey Cox. Trebuia convinsă C.I.A. Pe mobilul „protejat" el chemă pe Ted Redmond.

— Nu mai plec, anunță el.

Șeful Stației CIA ascultă cu atenție povestea vizitei la bătrânul bărbat și-și exprimă propria părere.

— Eu cunosc reputația acestui Lee Kwam We. Este unul dintre oamenii cei mai bogați din Mindanao. Este adevărat că el a soluționat mai multe cazuri de răpiri de chinezi bogați cu succes. Eu ignoram legăturile sale cu serviciile secrete chineze, dar asta nu mă miră. Ei utilizează mult triadele. Ling Sima servește de multe ori ca om de legătură în anumite afaceri în care sunt implicate serviciile noastre și ale lor. Și noi i-am făcut niște servicii în Tibet.

— Cum asta?

— Refuzând vize unor dizidenți sau abținându-ne de la vot la Națiunile Unite.

Prin fața ochilor lui Malko, trecu un înger care dispăru rușinat.

— În orice caz, acest Lee Kwam We pare extrem de motivat de această scrisoare.

Ted Redmond rânji:

— Nu-i o scrisoare ci un ordin. Dacă nu ascultă, el nu va mai putea continua niște operațiuni bănoase cunoscute de Serviciile din Pekin. Totul se leagă. Aveți dreptate. Așteptați până mâine seară! Merită osteneala, dar nu părăsiți hotelul decât pentru a-l vizita pe el.

***

Malko își omorâse timpul așa cum se putea. Petrecuse o mare parte din timp la piscină. Nu avea nicio noutate de la Jolo. Comandantul Sahiron se înfundase undeva în junglă cu ostaticul lui, anticipând un atac al armatei filipineze. Nu sosise încă ora comunicării mediatice. El urma să reia micul său război cu America atunci când furtuna va fi trecut, cu

condiția ca Jeffrey Cox să nu fie deja executat. În trecut fuseseră necesari niște ani ca să afle despre soarta anumitor ofițeri ai CIA dispăruți în misiune.

Urcând de la piscină, el se întâlnise cu Marilyn în compania amantului ei oficial. Ea-i ignorase pe Malko, ceea ce era normal. Un funcționar de la recepție se apropie de el.

— Vă așteaptă o mașină señor.

Mercedesul blindat era acolo. Malko stătea ca pe jar. Ce-i va spune oare chinezul?

Un bărbat tânăr îl aștepta în pragul casei din lemn. El se prezentă ca fiind domnul Chan, secretarul lui Lee Kwam We. Malko îl urmă. Ei parcurseră un culoar lung și strâmt iar tânărul bărbat se dădu la o parte pentru a-i face loc să intre într-o cameră mică ai cărei pereți erau lăcuiți în alb, aidoma unei camere de spital. În centru, luminată de un scialitic, era o masă de operație pe care era întins Lee Kwam We, gol cu un prosop pe abdomen. Malko fu frapat de slăbiciunea sa și culoarea palidă a pielii. O enormă cicatrice, pornea aproape de la gât și ajungea la buricul său. Dar cel mai frapant erau acele lungi de aur înfipte în tors și abdomen, o adevărată perniță cu ace. Bătrânul chinez întoarse spre Malko o privire aproape sticloasă și schiță un surâs crispat.

— Iertați-mă pentru felul în care vă primesc, dar am petrecut o noapte foarte proastă și nu vreau să depășesc șaptezeci de miligrame de morfină pe zi ca să nu mă ramolesc. Am recurs la acupunctorul meu, numai că sunt obligat să păstrez acele un timp. Luați loc! Vi se va aduce ceai. Eu nu pot să-nghit nimic.

Malko se așeză pe un taburet înalt lângă chinez, impresionat de curajul bătrânului. Lee Kwam We. Acesta din urmă rămase tăcut un moment lăsând să-i scape o respirație șuierătoare, apoi spuse cu o voce slabă, nazală:

— Eu m-am informat și am de-acum toate elementele problemei. Este vorba de o răpire politică, fără cerere de răscumpărare. Comandantul Radulan Sahiron este singurul „politic" din ce a mai rămas din gruparea Abu Sayyaf. El este bine înarmat și se bucură de protecția guvernatorului din Jolo, Abdusakar Mariki.

Malko crezu că a-nțeles greșit.

— Dumneavoastră sunteți sigur de asta?

— Desigur! Toți comandanții care operează la Jolo sunt legați de guvernator și îi varsă bani. Numai doi „lost commands" fac excepție. În schimb acești comandanți sunt avertizați despre toate mișcările de trupe și de toate operațiunile organizate împotriva lor.

Malko începea să-nțeleagă cauza tuturor eșecurilor sale. Puțin câte puțin adevărata față a lumii din Jolo, i se dezvăluia.

— Aceasta face imposibilă o operațiune contra lui Radulan Sahiron? întrebă el neliniștit.

— Nu, nu, afirmă Lee Kwam We, ci doar un pic mai delicată, asta-i tot. Am luat deja câteva contacte. Dimpotrivă asta va costa un pic mai scump...

— Cum o să procedați? nu se putu abține să-ntrebe Malko, acum prinzând curaj văzându-l pe chinez atât de sigur pe el.

Lee Kwam We își agită mâna descărnată.

— Nu vă ocupați de nimic! O să vă previn atunci când voi fi în măsură să-l recuperez pe prietenul dumneavoastră Jeffrey Cox.

El pronunță acest nume cu un ușor șuierat. Lui Malko îi venea să se frece la ochi. Lee Kwam We vorbea despre eliberarea lui Jeffrey Cox ca despre o simplă formalitate. Ori își bătea joc de Malko, ori glumea, ori era nebun sau...

— Ce trebuie să fac eu? întrebă totuși Malko.

Lee Kwam We spuse cu o voce fără intonații:

— Am nevoie de trei milioane de dolari, într-un interval de patruzeci și opt de ore.

— Dumneravoastră veți plăti o răscumpărare totuși?

— Nu, nu, nici-o răscumpărare, preciză Lee Kwam We cu vocea sa nazală. Va trebui să fac anumite cheltuieli pentru a convinge anumite persoane. Aceasta este o operațiune care necesită o logistică mai costisitoare.

— Da, înțeleg, zise Malko.

Chinezul, fără să-i mai acorde vreo atenție, îi făcu semn că întrevederea luase sfârșit. Secretarul aștepta în spatele ușii și-l conduse la Mercedes. Pe drum, Malko neliniștit, se-ntreba care va fi reacția lui Ted Redmond la cererea chinezului, chiar dacă era ultima șansă de a-l salva pe Jeffrey Cox.

***

— Răspunsul e nu, accentuă Ted Redmond. Nici vcorbă să-i dăm în avans trei milioane de dolari acestui chinez. Noi suntem gata să facem multe pentru recuperarea lui Jeffrey Cox dar nu s-aruncăm pe fereastră banii contribuabililor americani.

Șeful stației CIA era dezlănțuit. Malko își ascunse decepția răspunzând:

— Este ultima noastră șansă și dumneavoastră personal ați recunoscut că Lee Kwam We este serios.

— El face de asemenea parte din triade scrâșni americanul. Acestea sunt asociații de criminali care nu ratează niciodată ocazia să câștige bani. Eu nu vrea ca aceștia să fie banii noștri. De altfel, chiar dacă eu aș fi de

acord, nimeni de la Langley nu și-ar asuma răspunderea să deblocheze o asemenea sumă și s-o arunce, fără nici o garanție de succes.

— În acest caz, obiectă Malko, renunțăm definitiv la recuperarea lui Jeffrey Cox.

Ted Redmond întârzie câteva clipe până să dea un răspuns.

— Nu, spuse el. Dacă acest chinez este serios, va accepta să fie plătit după ce-l va fi eliberat efectiv pe Jeffrey Cox. Transmiteți-i acest mesaj din partea mea.

Uitându-se la aparatul mut din fața lui, ezită. El putea să aștepte termenul stabilit de chinez pentru a-i comunica „vestea bună", nu mai exista riscul să-l înfurie pe chinez și acesta să-l trimită la plimbare, așa că se hotărî să ia taurul de coarne. El făcu numărul lui Lee Kwam We și așteptă aproape un minut. Tocmai când se pregătea să-nchidă, o voce răspunse „alo".

— Domnul Chan?

— Da, cine.....

— Domnul Linge. Am fost acum o oră împreună cu domnul Lee Kwam We și aș avea nevoie să-i spun ceva. Este foarte important.

După o lungă ezitare, secretarul chinezului spuse cu o voce fără intonație:

— Mă duc să văd dacă pot să-l deranjez pe dl. Lee Kwam We.

Urmară câteva momente de tăcere, zgomotul unui transfer de legătură și Malko auzi vocea nazală a bătrânului chinez.

— Domnul Linge? Ce se-ntâmplă?

Nu era ușor de explicat. Malko își expuse problema cât mai diplomatic cu putință, punând totul în cârca „sponsorului" său. Lee Kwam We înțelese perfect și discuția fu foarte scurtă.

— Domnule Linge, nu pot schimba condițiile mele.

El închisese deja.

Malko înțelese că nu-l va putea face să-și schimbe părerea. Aceasta era o chestiune de „prestigiu" și afară de asta, era greu să exerciți presiuni asupra unui muribund. Pe de altă parte, el își spuse că era inutil să-ncerci să-l rupi pe Ted Redmond din contextul greoaei administrații de care depindea.

Ori renunța la salvarea lui Jeffrey Cox, sau dacă nu, trebuia să găsească în următoarele patruzeci și opt de ore, prin propriile sale posibilități trei milioane de dolari la Zamboanga.

Capitolul XVIII

După ultima sa conversaţie cu Lee Kwam We, Malko nu-nchisese ochii toată noaptea. El putea să se scuze, punând totul pe seama refuzului lui Ted Redmond şi să ia avionul spre Manilla, dar nu-i venea să ia această hotărîre. Nu era o simplă divagaţie. El cheltuise multă energie, văzuse moartea cu ochii în două ocazii şi toate astea pentru un om pe care nu-l văzuse în viaţa lui. Ideea de a-l abandona pe Jeffrey Cox îi repugna. Era o chestiune de etică personală, fără nici o legătură cu misiunea sa „oficială". Nimeni şi în primul rând C.I.A. care tremura de frica de a-l vedea răpit, nu l-ar obliga să plece cu primul avion.

Aşa că, toată noaptea căutase o soluţie şi în zori, el întrevedea una, sigur, nu prea uşor de o pune în aplicare. Era o schiţă de soluţie atât de trasă de păr, încât ar trebui ca Dumnezeu să fie efectiv pentru ca să meargă. Dacă şi asta eşua, atunci, putea părăsi Zamboanga liniştit şi împăcat cu sine.

Stătu mult sub duş şi coborî. În sufragerie nu era nimeni cu excepţia ziariştilor. El întrebă pe corespondentul special al lui Boston Globe o blondă frumoasă dacă sunt noutăţi.

— Nu, spuse ea. Afacerea este blocată. „Dragon" nu mai are legătură cu comandantul „Robot" care crede că filipinezii îl vor ataca.

Malko mulţumi. Era o informaţie importantă.

După ce bău o cafea proastă, el urcă şi-şi impuse să aştepte ora zece pentru a suna la camera 425. Lui Merilyn ţi trebui atât de mult timp să răspundă, că el începu să creadă că a plecat. Ea răspunse în sfârşit cu o voce adormită.

— Sunt eu, spuse Malko. Când ne-am putea vedea?

Merilyn nu manifestă un entuziasm debordant.

— Nu sunt foarte liberă. „El" este în oraş.

— Am nevoie de zece minute pentru a vorbi afaceri, Serous busuness, preciză Malko.

Aparent acesta era limbajul care mergea drept la inima metresei guvernatorului din Jolo.

— În zece minute, voi fi în camera dumneavoastră, spuse ea simplu.

*
* *

Cu părul neted ținut de acul mov, îmbrăcată în trening, lui Marilyn nu-i maii rămăsese nimic din atracția sa sexuală. Ea se așeză pe patul lui Malko și acesta o întrebă imediat:

— Vreți să câștigați două milioane de dolari?

— Ideea aceasta avu nevoie de ceva timp ca s-ajungă în creierul tinerei femei. Ca s-o ajute, Malko preciză: „În jur de nouăzeci de milioane de pesos." Așa era mai concret. Marilyn râse un pic forțat.

— Evident! Dar cum? O asemenea sumă nu se câștigă ușor. Eu nu vreau să omor pe nimeni.

— Nu se pune problema să omorâți pe cineva. O să vă explic planul meu.

Merilyn ascultă atentă ca o școlăriță. Când el termină, ea rămase cu capul în mâini, după care își scutură coada de cal.

— Pare incredibil! Dumneavoastră credeți că asta poate să meargă?

— Eu sunt cel care-și asumă riscul, chiar dacă totul se bazează pe dumneavoastră, sublinie Malko.

— Concret, e, recunoscu ea, el mă sună tot timpul. El o va lua azi dela-nceput iar dacă nu, pot să-l sun eu.

— Ar fi mai mult decât indicat să n-o faceți... Dar guvernatorul?

— El nu va veni înainte de opt seara. Atre niște ședințe la Cartierul General al Poliției, în afara orașului.

— Atunci încercăm?

— Încercăm, spuse ea.

*
* *

Sudând țigară de la țigară, aprinse cu bricheta sa Zippo placată cu aur, machiată, cu inima bătându-i mai să-i sară din piept, Marilyn aștepta în fața telefonului nervoasă ca o tânără căsătorită. În fine, acesta sună. Ea așeptă să sune a treia oară pentru a spune „alo" cu vocea sa cea mai sexi.

— Ați dormit bine? întrebă Ismael el Gatroun.

— Nu prea, spuse Marilyn. Am avut niște vise.

— Frumos! Ce fel de vise?

Ea râse din gât, cât mai senzual.

— Nu pot să vă spun... Este prea personal.

— Vă rog, insistă libianul. N-am să spun la nimeni. Povestiți-mi!

Merilyn se răsfață câteva clipe „încălzindu-l" progresiv, apoi se prefăcu a se decide cu un lung oftat.

— Am visat că făceam dragoste, spuse ea în sfârșit cu vocea unei tinere fetițe.

— Cu cine?

Era aranjată treaba. Muşcase bine din momeală. Ea minţise atâţia bărbaţi că asta fusese ca un joc de copii. Mutarea următoare însă, era mai importantă era mult mai importantă.

— Nu ştiu, spuse ea languros. Vai! N-ar fi tebuit să vă spun asta.

— Nu cumva eram eu? întrebă libianul înghiţind cârligul şi undiţa cu totul.

— Nu, nu, spuse imediat Marilyn. Nu i se vedea faţa, dar simţeam că e foarte dur. El mă...

(Ea se-ntrerupse brusc). Nu trebuie să nmai discutăm aşa,ceva. Asta mă tulbură. De când m-am trezit, numai la asta mă gândesc.

Ea tăcu pândind respiraţia sacadată a partenerului de conversaţie, spunându-şi că trerbuia să fie excitat ca un nebun.

— Vă doresc, îi şopti Ismael El Gatroun în receptor. Sunt pe punctul să mă masturbez...

— Sunteţi nebun, protestă imediat Marilyn. Nu trebuie să spuneţi lucrurile astea. O să vă-nchid telefonul.

Libianul emise un fel de muget.

— Nu! nu! Vreau să vă văd.

— Este imposibil, eu ies în oraş.

— Atunci pe mai târziu. Camera dumneavoastră are numărul 425?

— Nici să nu vă gândiţi la asta, spuse ea cu prefăcută spaimă, eu vă las.

— Vin la dumneavoastră! urlă Ismael El Gatroun care-şi vedea mirajul îndepărtându-se.

Marilyn surâse în sinea ei şi spuse foarte repede:

— Ascultaţi! Dacă-mi promiteţi să fiţi cuminte, voi veni în camera dumneavoastră să luăm ceaiul.

— Când?

— Nu ştiu. Eu vă voi face o surpriză. Sunteţi acasă după amiază?

— Aici în camera mea? Voi fi aici da.

— Bine, spuse Marilyn, strecuraţi cheia camerei dumneavoastră pe sub uşa mea, pentrucă nu vreau să fiu văzută aşteptând în faţa uşii dumneavoastră. Dar promiteţi să fiţi cuminte?

— V-o jur, spuse libianul în culmea excitaţiei. Pe curând.

Marilyn închise telefonul epuizată. Fusese mai greu decât la televizor în direct. Ea nu-şi revenise încă, atunci când auzi un zgomot de cealaltă parte a uşii sale. Aproape imediat, ea văzu apărând o cheie pletă. Ea îşi stăpâni un râs nervos, fiind în starea unuia care după ce a jucat la loto, vede ieşind câştigătoare primele cifre ale numărului său.

*
* *

Gol, în faţa oglinzii din baie, Ismael El Gatroun se stropi cu parfum. El îşi masă îndelung axilele, apoi partea de jos a abdomenului trase în sus şi

în jos pielea sexului, apoi reveni la piept. Aceasta era cea mai frumoasă zi din viața lui. După ce strecurasee cheia pe sub ușa lui Marilyn, el nu se mai gândea decât la clipa în care metresa guvernatorului din Jolo avea să-l caute. El începu să danseze singur în fața oglinzii, apoi se mângâie puțin, pentru a verifica alura sexului său în erecție. Satisfăcut de examen, el își puse un chilot raiat din pânză și un trening alb pe deasupra. Își unse cu briliantină părul des, își perie mustața și se-ntoarse n cameră. Nu-i mai rămânea decât să aștepte.

Pentru a-și mai astâmpăra nerăbdarea, el se lungi în pat și dădu drumul la televizor pentru a vedea un film. Totuși, el se uită la film, gândindu-se la adevăratul spectacol în care el urma să fie actorul principal, felicitându-se pentru perseverență. Din capul locului, el simțise că Marilyn nu era indiferentă la fizicul lui. De data asta, el atinsese momentul cel bun.

*
* *

Din trei pași, Malko străbătu camera. Tocmai auzise bătăi în ușă. Fără să spună un cuvânt, Marilyn îi întinse cheia lui Ismael El Gatroun cu o lumină veselă în ochii ei negri. Ei nu schimbară nici un cuvânt. Totul fusese convenit dinainte. Malko încuie din nou și se așeză în fotoliu. Zarurile fuseseră aruncate și ce fusese mai greu, trecuse.

•

*
* *

Ismael El Gatroun se uita la ceas pentru a suta oară. Așteptarea bucuroasă făcuse loc unei oribile spaime care-i provoca un nod în stomac și urca în gât. Oare Marilyn urma într-adevăr să se țină de cuvânt? De zece ori el întredeschise ușa camerei sale și inspectă culoarul, dar nu văzu nicio mișcare. El nu îndrăznea s-o cheme pe tânăra femeie, neștiind dacă aceasta era singură. El nici nu se mai uita la televizor și-și făcea tot felul de gânduri. Intervenise ceva? Oare își bătuse joc de el? Ea păruse atât de sinceră și de hotărîtă....

Se auzi soneria telefonului și aceasta produse asupra lui o descărcare electrică. El se năpusti spre receptor.

— Ismael?

Era vocea catifelată a lui Marilyn. Fu cuprins de un val de fericire.

— Da, spuse el. Vă aștept.

— A intervenit o schimbare, șușoti ea, ca și când n-ar fi fost singură. Nu pot să vin.

Libianul avu impresia că se dezumflă caun balon pe care-l înțepi.

— Dumneavoastră nu puteți v... începu el pe un ton plângăreț.

— Nu, confirmă Marilyn. Sunt obligată să stau în cameră. El trebuie să mă sune. Dar puteți veni dumneavoastră. El e plecat foarte departe.

Balonul se umflă din nou, imediat, sub efectul fericirii absolute.

— Vin! spuse Ismael cu vocea sugrumată de bucurie.

Dintr-o săritură ajunse pe culoar. Reținându-și răsuflarea, el bătu ușor la ușa camerei 425.

Ușa se întredeschise. Perdelele erau trase și în cameră era semi-întuneric. Marilyn se dădu la o parte pentru a-i face loc să intre.

— Nu v-a văzut nimeni? întrebă ea cu grijă.

— Nu, nu, spuse libianul cu pulsul la 200.

În sfârșit, ajunsese să-și vadă visul cu ochii.

Ea încuie cu grijă și se-ntoarse spre el. Purta o rochie chinezească încheiată până la gât, crăpată într-o parte. Machiată discret, cu gâtul încins de perle, ea îi păru libianului frumoasă ca regina din Saba. El își spuse că Allah era mare și înălță spre cer o rugăciune de mulțumire. Nu-i venea să creadă ochilor de fericirea care a dat peste el. Fără să piardă nici o secundă, el o cuprinse în brațe, strângând-o mai mai s-o înnăbușe. Simțindu-i corpul lipit de al lui, el simți o erecție imediată. Marilyn se degajă imediat cu un râs șăgalnic.

— V-am invitat să bem un pahar, îi aminti ea. Am preparat whiski.

Ea îi arătă un platou cu o sticlă de Defender „Succes" și două pahare. Scrâșnind din dinți, Ismael se mulțumi să bea băutura sa favorită. Era atât de excitat, încât erecția îi făcea rău. Ca pentru a-i băga un ghimpe în inimă, Marilyn îl învălui cu o privire admirativă.

— Probabil că dumneavoastră faceți mult sport.

El s-ar fi năpustit, dar se așeză pentru a-și disimula erecția, în timp ce Marilyn turna băutură în pahare. Era prima dată când ar fi renunțat la un Defender cu gheață, dar își spuse că după o așteptare de cincisprezece zile, putea să mai rabde câteva minute. Ea nu pierdea nimic așteptând.

*
* *

Malko ieși din camera sa, inspectă culoarul dintr-o privire și intră în camera lui Ismael El Gatroun. Cu un sfert de oră în urmă, Marilyn îl prevenise că-i va cere libianului s-o viziteze în camera ei. Imediat după aceea, Malko îl sunase pe Lee Kwam We. Chan, secretarul îi răspunsese. Malko îi explicase că trebuia să vorbească urgent cu domnul Lee Kwam We. Secretarul îi făcuse legătura cu patronul lui.

— A intervenit o mică schimbare, îl anunță Malko, atunci când auzi vocea bătrânului chinez la celălalt capăt al firului. Aș dori să reglăm problemele noastre logistice azi, în loc de mâine. Puteți să-mi trimiteți o mașină?

Lee Kwam We păru surprins, apoi bucuros.

— Imediat. acceptă el. Șoferul meu va fi acolo într-o jumătate de oră.

— Dacă poate veni și secretarul dumneavoastră... Să mă aștepte în mașină în fața intrării hotelului. Eu s-ar putea să întârzii puțin.

— Foarte bine, foarte bine, repetă Lee Kwam We, bucuros. Pe curând!

Când Malko închisese telefonul, se simțea formidabil de calm. El își strecurase la centură micul PPK prelungit cu o surdină pe care-l luase dela Ivy Cox, mult mai discret decât automagul.

Ajuns la ușa camerei libianului, el introduse cheia în broască. Grație indicațiilor lui Marilyn el se duse direct la șifonier. Cinci saci negri legați cu un elastic mare, erau îngrămădiți în partea inferioară. El desfăcu unul pentru a se convinge și văzu teancurile de dolari, aranjate în ordine. Fără să mai piardă nicio secundă, el luă câte un sac în fiecare mână, deschise ușa de la terasă și se strecură discret, pentru a se proteja de privirile indiscrete.

El aruncă o privire în jos și zări în penumbră tufișurile presărate înaintea fațadei hotelului la parter. Din fericire, seara piscina nu era luminată. El aruncă cei doi saci și-i privi cum cădeau în tufișuri . Câteva clipe mai târziu, ceilalți trei erau lângă frații lor. El ieși din camera libianului cu pulsul la 150 și se duse în camera lui. El deschise ușa care dădea spre terasă și ieși aplecându-se spre exterior, lăsă cheia libianului pe tabla terasei vecine, aceea a lui Marilyn și reintră în cameră. Două minute mai târziu, el era în ascensor.

* * *

Îngenunchiată lângă Ismael El Gatroun, Marilyn administra libianului felația vieții ei. Niciodată nu pusese atâta sârguință la muncă. Ținând în mână membrul lui impozant, ea-și plimba limba peste tot unde trebuia, sau, chiar înghițea membru cu o lungă aspirație urcându-l pe libian spre culmea plăcerii, oprindu-se imediat pentru a reîncepe. Ismael scotea niște zgomote de animal, gâfâind, tremurând din tot corpul Niciodată nu întâlnise o asemenea metresă. Din când în când, Marilyn se oprea din manejul ei și-i arunca o privire care îi făcea să se topească mădăvuva spinării. Acesta era paradisul descris de Coran. La fiecare atingere diabolică de limbă, el sărea în sus ca electrocutat. Ne mai putând îndura acest spliciu delicios, el îi îndepărtă gura. Cu un râs răgușit, Marilyn care nu păstrase pe ea decât cele trei șiruri de perle, se lungi în pat cu brațele încrucișate și sânii ridicați.

Ismael se lăsă să cadă asupra ei, îi desfăcu coapsele cu o lovitură brutală de genunchi și o penetră dintr-o dată împingând-o în saltea cu sexul său puternic. El era atât de excitat, încât juisă în câteva secunde, lovind-o pe Marilyn ca și când ar fi vrut s-o rupă în bucăți. El se prăbuși apoi epuizat dar cu membrul în stare de erecție totuși. Marilyn îi aruncă imediat o privire de reproș.

— Tu mi-ai spus că ești un amant minunat. Nici nu m-ai făcut totuși să juisez...

— Lovit în propriu-i orgoliu, Ismael se ridică.

— Așteaptă puțin!

El se așeză pe spate, o apucă pe tânăra femeie de coada ei de cal și-i duse gura la membrul încă în erecție.

— Suge bine, spuse el și o să vezi cum o să te fac să juisezi.

Marilyn ascultătoare, băgă sexul mare în gură, gândind că lui Malko îi trebuia timp îndelungat să rezolve ceea ce avea de făcut și dacă Ismael reușea s-o facă într-adevăr să juiseze, aceasta era ca o mică recompensă pentru conștiința profesională.

*
* *

Malko coborî până la etajul la care erau bucătăriile și împinse ușa care ducea în grădină și la piscină. Traversă grădina, ajungând la tufișurile aflate sub balconul camerei lui Ismael El Gatroun, luă doi saci și fugi până la poarta din spate, folosită altădată de Danag și mai făcu încă două drumuri pentru a lua ceilalți doi saci. Poarta era legată cu un lanț zăvorât cu un lacăt, lucru pe care el îl cunoștea. Luă revolverul PPK, îl fixă cu extremitatea surdinei pe lanț și la al treilea impact, lanțul explodă. Cele trei zgomote imperceptibile nu alertaseră decât broaștele adăpostite în gardul de mărăcini. După ce dădu lanțul la o parte, el se strecură în aleea care dădea în Governor Camins Avenue. Din nou el transportă cei cinci saci și îi aranjă de-a lungul peretelui Asleea era neluminată și nu putea fi văzut. El îi lăsă acolo și se duse spre stradă, luând-o imediat la stânga. El se afla la douăzeci de metri de peronul hotelului. Marcedesul lui Lee Kwam We era acolo.

Șoferul care se afla lângă mașină, se aplecă spre interior. Domnul Chan, secretarul și alți doi tineri chinezi coborâră din mașină și veniră spre Malko.

— Urmați-mă, îi spuse el lui Chan.

Ei nu făcură nici un comentariu descoperind sacii rezemați de zid. Trei minute mai târziu ei erau în portbagajul Mercedesului.

Malko instalat pe bancheta din spate între cei doi tineri chinezi, avu un râs nervos. El reușise imposibilul — să finanțeze cu fondurile serviciilor libiene eliberarea unui agent CIA.

Capitolul XIX

Marilyn avea impresia că era strivită de un tăvălug. Trecuse o oră de când Ismael El Gatroun o chinuia în toate pozițiile posibile, cu atâta abnegație încât reușise să-i smulgă un orgasm. Ei, erau amândoi lac de sudoare. Aparatul de aer condiționat de la Garden Orchid nu era la înălțimea unor astfel de eforturi. Zăpăcită și cu dureri în toate mădularele, filipineza îi șopti noului ei amant care încă se mai zvârcolea peste ea cu o erecție mult mai puțin glorioasă:

— Ajunge! Trebuie să mă pregătesc. Oprește-te!

Dar așa cum este greu să oprești o mașină care merge pe gheață, libianului îi mai trebuiră câteva minute pentru a rămâne nemișcat. El, trebuie să fi pierdut aproape două kilograme. Groggy, acesta merse clătinând-se până la baie și se aruncă sub duș. Marilyn avea impresia că sexul ei nu se va mai putea închide niciodată. Dacă putem spune așa, ea muncise din greu pentru banii aceștia. Fata așteptă ca el să iasă din baie pentru a se spăla la rândul ei.

În ciuda stării euforice în care se găsea, libianul realiză totuși că-i lipsește ceva.

— Cheia mea este la tine? întrebă el.

Marilyn privi în jurul ei, ridică câteva obiecte, și în sfârșit trase perdelele.

— Uite-o, spuse ea. O uitasem pe tabla de la balcon.

După ce-și recuperă cheia, Ismael El Gatroun se întoarse în camera sa ca un zombi, îmbătat încă de plăcere, și se băgă în pat, fără ca măcar să se dezbrace.

După ce rămase singură, ea își făcu un duș. În mai puțin de un sfert de oră, era gata. Se îndreptă spre ascensor, traversă holul lui Garden Orchid și plecă pe jos pe Governor Camins Avenue.

* * *

Lee Kwam We părea mai bine. Foarte drept, el îl primi pe Malko într-o sufragerie din lemn închis la culoare, luminată de niște candelabre și împodobită cu un Buda bucuros întinzând brațele spre cer. Starea aceasta se datora acupuncturii, sau celor trei milioane de

dolari? Cei cinci saci fuseseră așezați într-un mic birou unde fuseseră depuși la sosirea lui Malko. Acesta avusese grijă să-i spună că doi dintre ei îi aparțineau.

Lee Kwam We nu pusese nici o întrebare, mulțumindu-se să desfacă unul dintre saci și aruncând înăuntru o privire rapidă. Doar erau între oameni de bună condiție. Imediat după aceea el îl anunțase pe Malko.

— În seara asta mă simt mai bine. Vreți să împărțiți cu mine modesta mea masă?

Asta însemna creveți cu sare și piper, câteva dim-sum [1] și mai ales un Peking duck a cărui piele caramelizată era atât de subțire, fără urmă de carne încât se topea în gură. Masa se termină cu o supă din diverse măruntaie de rață, totul udat cu ceai. Lee Kwam We mânca delicat ca o pisică și totodată cu lăcomie, reprimând câteodată o grimasă de durere. După ultima ceașcă cu ceai, el îi șopti câteva cuvinte servitorului său și acesta dispăru câteva clipe, după care se întoarse cu o tavă cizelată pe care erau puse două pahare și o sticlă cu coniac Otard XO. Lee Kwam We avu un râs sec.

— În seara aceasta fac o nebunie, dar vreau să sărbătorim această întâlnire.

Servitorul turnă lichidul de ambră în cele două pahare și Lee Kwam We îl ridică pe al său.

— Pentru succesul afacerii noastre!

Malko îl imită. Chinezul nu sorbi decât câteva picături de coniac, pe care le savură îndelung. În mod vizibil, el dorea să profite de fiecare secundă care-i mai rămânea de trăit. Malko simțea că bietului om îi ajunsese funia aproape de par și se stăpânea cu o voință de fier.

— Eu vă las să vă odihniți, îi propuse el.

Lee Kwam We îl opri cu un gest.

— Așteptați! Vreau să vă fac cunoscut rezultatul primelor mele demersuri. V-am acordat încredere și am inițiat unele demersuri...

El țopăi până la intrare cu mâna crispată pe stomac. În afara șoferului, lângă Mercedes mai aștepta un bărbat chinez foarte înalt, cu părul tuns perie și trăsăturile dure. El se frânse literalmente în două atunci când Lee Kwam We i-l prezentă pe Malko.

— Dl. Bong Tan, este unul din colaboratorii mei cei mai devotați.

Bong Tan efectuă o a doua reverență, mai puțin adâncă decât prima. Malko nici măcar nu avu timpul să se neliniștească pentru banii lui. Unul dintre servitori ieși din casă cu câte un sac în fiecare mână. Șoferul îi puse în portbagaj.

---

1. Clătite din creveți sau din carne coapte la abur.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— La hotel Lantaka, răspunse Lee Kwam We. Nu vom rămâne acolo mult timp.

El nu precizează motivul deplasării. Douăzeci de minute mai târziu, Mercedesul se opri în fața hotelului Lantaka situat pe malul mării, în cartierul Santa Barbara. Ocolit de străini din cauza situării sale în vecinătatea mării, propice pentru răpiri, el avea un aer cochet dat de balcoanele sale albe și albastre. Malko, Lee Kwam We și Bong Tan traversară micul hol, ajungând într-o terasă mare împodobită cu multe parasolarii mari, câțiva cocotieri și un antic tun ruginit la dreapta găsindu-se un bar și o piscină. O balustradă o despărțea de un embrion de plajă presărată cu pietricele.

Lee Kwam We ajunse la capătul terasei unde pe o scară se permitea accesul la o potecă ducând spre un ponton de lemn putred în lungul căruia erau amarate niște vechi jonci care păreau să se dizolve în apa rău mirositoare.

Megând pe niște trepte care trozneau sub pașii lor, ajunseră la extremitatea pontonului. Acolo era amarată o joncă mare cu puntea ocupată de o grămadă de cutii și plase. Ea părea nelocuită, dar deodată din măruntaiele ei apărură și se aliniară mai mulți chinezi înclinându-se cu mult respect în fața lui Lee Kwam We. Bong Tan, îl susținu pe acesta din urmă cu solicitudinea unei mame când păși pe punte. Malko îi urmă din ce în ce mai intrigat. Acolo domnea un miros de motorină și pește.

Ei coborâră pe o scară într-un careu prost luminat unde alți chinezi stăteau la o masă. Aceștia la rândul lor se ridicară și-l salutară de asemenea pe Lee Kwam We. Toți erau tineri și aveau un aer foarte dur. Bong Tan avu cu ei o scurtă conversație și Lee Kwam We traduse pentru Malko:

— Totul merge bine.

Malko se-ntreba care era scopul acestei vizite.

— Ce înseamnă că „totul merge bine"? întrebă el.

— Tratativele au început, îl anunță chinezul.

— Cu cine?

Lee Kwam We emise micul său râs pițigăiat și preciză:

— Toată familia lui Radulan Sahiron locuiește pe insula Basilan în jurul localității Lantavan. Astăzi, am trimis deci pe câțiva din colaboratorii mei acolo. Ei au revenit cu toți apropiații lui Sahiron care erau acolo: mama sa, doi copii, un frate, un unchi, niște veri și o mătușă în vârstă.

Din nou el râse sec.

— Nu le știu numele pe dinafară. Ei se găsesc aici în această joncă.

— I-ați răpit? întrebă Malko orifiat.

— Eu i-am invitat să profite de ospitalitatea mea, îl corectă chinezul, sper că pentru scurt timp.

— Radulan Sahiron este la curent?

— Cred că da. Până acum nu am avut contacte cu el.

La urma urmei, era o treabă bună, gândi Malko.

— Cum vă gândiți să procedați?

— Noi o să-i propunem niște condiții foarte avantajoase pentru el și anume, toți membrii familiei sale, pentru ostaticul american.

— Credeți că va accepta?

Lee Kwam We dădu din cap.

— Ca și chinezii, musulmanii au simțul familiei.

— O astfel de negociere poate dura mult, obiectă Malko.

— Nu prea cred, replică chinezul. Această joncă pleacă acum spre Jolo. Ea va sosi acolo în circa cinci ore, pentru că este mai rapidă decât lasă să se vadă. Acolo, Bong Tan va lua contact cu trimisul lui Radulan Sahiron și pentru a-i arăta bună-voința noastră, i-l va preda pe vărul lui Nadjimi cel care este în spatele meu. Spunând aceștea, el arătă spre un sac de iută de talia unui sac cu cărbuni, pus într-un colț. Tonul chinezului era atât de calm, încât Malko avu impresia că acesta glumește.

— Cum? El este în sac? întrebă Malko.

— El e mort, desigur, pentru a putea fi transportat mai ușor. El a fost tăiat de un parang dar poate fi ușor recunoscut.

Văzând expresia îngrozită a lui Malko chinezul preciză imediat:

— Bineînțeles că am ales un văr mai îndepărtat, fără prea mare valoare în ochii lui Sahiron Este pur și simplu modul de a-l determina să negocieze mai repede. Ceilalți membri ai familiei, sunt desigur mult mai prețioși.

— Dar este abominabil nu se putu abține Malko să nu remarce.

Lee Kwam We se-ntoarse cu fața spre el cu fața total inexpresivă și spuse cu vocea sa nazală:

— Multe neînțelegeri în existență apar din faptul că oamenii nu vorbesc aceeași limbă. Și totuși este indispensabil dacă vrei să trăiești. Eu folosesc o limbă pe care Radulan Sahiron, în ciuda spiritului său frustrat, o va înțelege perfect. Eu am procedat totdeauna la fel în alte cazuri similare cu excelente rezultate.

El râse într-un fel care-i îngheță sângele în vine lui Malko și continuă:

— Nu pot crede că Radulan Sahiron va accepta să piardă prematur pe mama sa și fiul de opt ani.

Malko rămase mut. Plueau în cea mai neagră oroare. Fără voia sa, declanșase niște forțe pe care nu le mai putea opri. Ceea ce era mai abominabil, era faptul că Lee Kwam We gândea fiecare cuvânt pe care-l rostea, în această epocă în care se găsea umanitatea. Era echilibrul terorii. Profitând de tăcerea lui Malko, el adăugă:

— O să-mi asigur un „joker" pentru cazul în care Sahiron s-ar arăta un fiu nerecunoscător și un prost tată.

El comentă imediat:

— Marele strateg Sun Tzu care a scris „Arta războiului" spunea că pacea nu se poate încheia decât atunci când adversarii sunt echilibrați. Acesta este un foarte bun precept, spuse el convins.

Nu mai era nimic de sapus. Malko era grăbit să ajungă la aer, să fugă din vecinătatea cadavrului tăiat în bucăți. Lee Kwam We îi ghici gândul.

— Stați la Garden Orchid, îl sfătui el. Imediat ce simțul familial al lui Radulan Sahiron va precumpăni asupra ideologiei doctrinare, vă voi telefona. Dumneavoastră veți reveni aici și echipajul vi-l va preda pe Jeffrey Cox.

— Nu vă e teamă de o reacție violentă a lui Radulan Sahiron?

Chinezul păru sincer surprins.

Care? El nu poate întreprinde nimic direct contra mea și membrii familiei sale nu vor părăsi această joncă care este foarte bine înarmată. Ea va merge aproape de coastele insulei Jolo.

El făcu o grimasă de durere.

— Cred că mă voi duce acasă. Apoi șoferul meu vă va duce unde doriți.

* * *

Barcelona Street era pustie. Malko îi spuse șoferului lui Lee Kwam We:

— Așteptați-mă cinci minute!

El coborî din Mercedes și pătrunse în hotelul Skyparc, adresându-se funcționarului dela recepție:

— Miss Imelda Jackson.

Omul își verifică registrul.

— Doriți s-o anunț?

— Faceți-mi mie legătura, ceru Malko.

Funcționarul deschise telefonul interior și i-l dădu lui Malko. Vocea lui Marilyn răspunse imediat „alo".

— Eu sunt, anunță Malko.

— A mers? întrebă ea temătoare.

— Da! Eu sunt jos.

— Cobor!

Cinci minute mai târziu, ea ieșea din ascensor, abandonând sticla de Taittinger abia începută pe care o comandase ca să nu înnebunească de frică. Ea plăti camera pe care o luase cu câteva ore mai devreme și-l urmă pe Malko la Mercedes.

— Unde sunt banii? întrebă ea imediat

— Acolo, spuse Malko arătând cei doi saci puși pe podea. Acolo sunt două milioane de dolari.

Tânăra femeie închise ochii și-i strânse mâna lui Malko, mai să-i rupă falangele.

— Este imposibil, murmură ea. Nu credeam c-o să vă mai văd, chiar dacă se termina cu bine. De altfel, nu i-am spus nimic lui Abdusakar. El mă așteaptă să cinăm la Garden Orchid. Trebuie să fie nebun de furie.

— Unde vreți să mergeți?

— La Cotabo. De-acolo, voi lua un avion spre Manilla. Am rude la Cotabo.

— Și mai întâi?

— La sora mea. Am anunțat-o. Ea mă va duce cu mașina la Cotabo. Ea stă la Baliwasan. O să vă ghidez.

Ea îi explică șoferului unde mergea, după care căzu într-o mutenie desăvârșită. Douăzeci de minute mai târziu, ei opreau în fața unei case cu tablă roșie. Marilyn se-ntoarse spre Malko.

— Mi-ați schimbat viața, spuse ea. Nu știu cum să vă mulțumesc.

— Noroc în continuare, îi ură el. Fiți atentă!

El o urmări cu privirea îndreptându-se spre casă, cu câte un sac cu un milion de dolari în fiecare mână, după care spuse șoferului:

— Megem la Garden Orchid.

În timp ce traversa străzile sumbre din Zamboanga el era prada unor sentimente contradictorii. Mai întâi, oroarea pe care o descoperise pe jonca veche — o tocmeală plină de ferocitate El trebuia să-și dea seama. Lee Kwam We înainte să ajungă bătrân și bolnav, devenise șeful respectat al triadelor. În această lume, celebritatea nu se dobândește prin diplome universitare.

El revenea totdeauna la chestiunea „mâinilor murdare". Oare anumite conflicte se puteau rezolva prin „metode normale"? În forul său interior, Malko știa că era imposibil, dar această violență calculată îl revolta. Era o problemă de gene.

Mașina opri în fața lui Garden Orchid și el se gândi din nou la manipularea care-i permisese să procure banii pentru recuperarea lui

Jeffrey Cox, recompensând-o pentru colaborarea ei. Din acest punct de vedere, el avea conștiința împăcată.

Se-ntrebă dacă libianul descoperise cât îl costase aventura sa galantă. În orice caz, chiar dacă-l suspecta pe Malko, el nu avea o probă și nu-l va putea ataca direct. Mai trebuia să pună la curent CIA îm legătură cu ultimele evenimente. Lui Ted Redmond avea să i se facă părul măciucă aflând metodele folosite de Lee Kwam We, nu atât din motive de morală, cât din cauza scandalului care s-ar stârni în jurul CIA în caz că afacerea ar ieși la suprafață. Malko își spuse că va încerca să-l convingă cum că nu-i vorba de-o operațiune CIA, din moment ce el însuși asigurase finanțarea.

Holul hotelului era pustiu și el urcă direct în cameră și formă pe „mobilul protejat" numărul lui Ted Redmond.

* * *

În ciuda eforturilor celor două maseuze japoneze, care-i masau fiecare câte un picior, Abdusakar Mariki nu reușea să se destindă. Dispariția lui Marilyn era inexplicabilă. Nimeni de la Garden Orchid nu-i putuse da nici o explicație. Lucrurile ei erau în cameră iar ea nu-i lăsase nici un mesaj. Guvernatorul din Jolo căuta în mintea sa ceva care ar fi putut motiva această fugă și nu găsea nimic, mai ales că tocmai îi oferise un colier de o mie cinci sute de dolari, în afara mobilelor Claude Dalle...

În gândul său începu să mijească un gând: dacă femeia fusese răpită?

Era un mod de a o face să vorbească. Orice era posibil la Zamboanga.

Neliniștea îl copleși. În acest institut pentru masaj, Isit Su, aflat la parterul lui Argamet Hotel, la doi pași de Garden Orchid el se simțea în totală siguranță. Doi guarzi de-ai săi vegheau în hol în fața intrării micului local unde el era masat. El cerea să fie singurul client, pentru a se bucura de liniștea cuvenită rangului său. Deodată auzi discuții dincolo de ușa cu geam mat care despărțea sala de masaj de hol. Câteva secunde mai târziu, ușa zbură în țăndări sub greutatea unuia dintre guarzii lui Mariki. Guvernatorul ridică capul derutat și-și zări guardul lungit pe jos, cu un parang lung înfipt în spate. Prin deschizătura ușii, îl zări pe al doilea guard chircit pe hol, cu un pumnal înfipt în șold.

Cele două maseuze japoneze fugiră chițăind ca niște șoareci. Guvernatorul sări de pe masa de masaj năpustindu-se spre nișa în care avea hainele și pistoletul. În același moment, în sală pătrunseră cinci bărbați cu cagule pe față. Doi dintre ei aveau în mână câte un

mini Uzi și ceilalți trei se năpustiră asupra guvernatorului și, cât ai clipi din ochi, acesta fu înfășurat într-un prosop și legat la ochi cu leucoplast. El se simți ridicat pe sus, transportat în fugă și aruncat cu brutalitate pe podeaua metalică a unei mașini care plecă imediat.

Când cei de la hotel reușiră să aducă poliția, vehiculul care-l transporta pe guvernator dispăruse de mult timp, iar din trupurile celor doi guarzi se scursese ultima picătură de sânge.

*
* *

Radulan Sahiron cu o scufie de lână înfundată pe ochi, nu era în ziua sa cea mai bună. Unul dintre oamenii săi se-ntorsese din portul insulei Jolo cu sacul care conținea cadavrul vărului său și cu mesajul trimis de Bong Tan. Trebuia eliberat ostaticul american, căci altfel familia lui Radulan Sahiron urma să fie decimată. Dacă ar fi fost lăsat, el însuși l-ar fi tăiat în bucățele pe Jeffrey Cox. El însă era doar fanatic, nu și nebun. El știa că Lee Kwam We era un om feroce care nu știa de glumă și afară de asta, fiind stăpânul local al triadelor, dispunea de o rezervă de asasini fără limită, de o rețea de complicități multiple și de protecția ocultă a întregii comunități chineze din Filipine. Era imposibil să-l înfrunți direct.

Pentru a-și limpezi mintea, Radulan Sahiron luă un pic de shabu, care-l făcea să plutească. La urma urmei, el dispunea încă de o rezervă de timp. Pentru el nu conta decât mama și fiul său. El își spuse că singura persoană capabilă să restabilească echilibrul era guvernatorul din Jolo, Abdusakar Mariki, căruia îi plătea cu regularitate o dijmă, tocmai pentru a fi scutit de aceste interferențe.

Capitolul XX

Ismael El Gatroun deschise mecanic șifonierul pentru a lua o cămașă, nevenindu-i să creadă ochilor, în timp ce pulsul i se accelera. Cei cinci saci negri conținând cei cinci milioane de dolari reprezentând răscumpărarea, dispăruseră. Avea impresia că este legat de podea. Îndepărtă cu febrilitate veșmintele atârnate, cotrobăi prin toate colțurile, ca și când o zână rea ar fi mutat sacii din loc. Ca un nebun, făcu un ocol al camerei privind chiar sub pat iar în final se lăsă să cadă în fotoliu, cu inima bătând mai mai să-i spargă pieptul și cu creierul paralizat. Unde dispăruseră sacii? Încercă să-și aducă aminte când îi văzuse ultima dată. Era atunci când se schimba pentru a o aștepta pe Marilyn.

Se duse să verifice broasca ușii. Aceasta nu prezenta urme de forțare. Într-o doară telefonă la camera tinerei femei, fără a obține nici un răspuns.

Incapabil să-și explice această dispariție, își luă capul în mâini. Dacă nu reușea să găsească banii, era mai bine să nu mai calce în Libia. Nici o dată șefii lui nu-i vor da crezare că a fost vorba de un furt și îl vor acuza că și-a însușit acești bani. Încet, încet, începu să-i încolțească în minte o idee. Singura persoană care fusese în posesia cheii de la camera lui a fost Marilyn. Brusc, i se păru suspectă admirația exagerată a tinerei femei. În orice caz dacă era amestecata în această dispariție, avea să-i sucească gâtul.

Însuflețit de o furie rece, el luă un Colt 38 dintr-un sertar, îl strecură după betelia treningului și ieși.

Ancheta fu repede efectuată. Marilyn nu mai apăruse din ajun iar Ismael nu era singurul care o căuta. Amantul ei oficial făcuse un scandal teribil la Garden Orchid pentru că nu-i putuse spune nimeni unde se dusese.

El îl întrebă pe gardianul însărcinat cu securitatea celui de-al patrulea etaj. Acesta însă nu văzuse nimic suspect. O văzuse pe Marilyn coborând, intrând în ascensor, dar fără a avea nimic în mână.

Libianul află de la bodyguard despre răpirea guvernatorului din sala de masaj unde mersese să se destindă în seara precedentă. răpire sângeroasă din care rezultaseră doi morți. Starea de tensiune din oraș era considerabilă. Libianul, obsedat de banii săi, ridică din umeri. Toți acești saci nu zburaseră...

Coborî ca să cerceteze grădina și crezu că va face infarct. Chiar sub terasa lui tufișurile erau strivite, ca de niște obiecte grele. Libianul ridică capul și înțelese totul. În timp ce i se dăruia cu abnegație, ticăloasa trimisese pe cineva în camera lui pentru a fura banii. Abătut se întoarse în hol, unde se întâlni cu „Dragon", care la rându-i părea îngrijorat.

— Vă căutam, îi spuse colonelul filipinez. Am și știri bune, dar am și știri rele. Mai întâi cele rele: sursele mele îmi spun că este iminent un atac asupra insulei Jolo.

— Bine, mormăi libianul ale cărui gânduri erau acum departe de toate acestea.

— Vestea bună, continuă „Dragon" este aceea că am restabilit contactul cu „Robot". El este de acord să efectuăm schimbul astăzi, la începutul după amiezei, deci vom merge să luăm banii imediat.

Ismael îi aruncă o privire inexpresivă.

— Nu mai am banii, mărturisi el. Mi s-au furat.

„Dragon" ridică din umeri.

— Cum vi s-au furat? Cine?

Libianul prăbușit sufletește dădu din cap.

— Nu știu, dar cred că-i Marilyn, metresa guvernatorului Mariki.

— Ce vă face să credeți asta?

— Nu aș putea să vă spun.

Părea amețit. „Dragon" îl privea consternat.

— Dacă nu există banii, nu va fi nici un schimb de ostatici, spuse el. Comandantul „Robot" va fi furios. Acest lucru este supărător pentru viitor.

Ismael îi aruncă o privire tristă. Măcar dacă s-ar fi gândit să verifice dacă sacii mai sunt la loc după ședința lui cu Marilyn... Era însă prea epuizat de sex, ca să se mai gândească la toate astea.

— Guvernatorul a fost răpit ieri seară, continuă „Dragon". Credeți că asta poate avea vreo legătură?

Ismael nu se gândea la asta iar problema puțin îl interesa. El avea de făcut o treabă urgentă, și anume să-l anunțe pe șeful său, Rajab Azzarouk despre catastrofă. Lăsându-l pe filipinez singur în mijlocul culoarului, porni spre lift.

* * *

Malko nici măcar nu coborâse pentru a lua micul dejun, de teama de a nu pierde telefonul lui Lee Kwam We. Îi dăduse chinezului atât numărul de la mobilul lui, cât și pe cel „protejat". Ziarul Sun Star povestea cu lux de amănunte despre răpirea guvernatorului, publicând fotografiile celor două gărzi de corp ucise. Toată lumea se întreba cine putuse comite o asemenea operațiune. Erau menționate „lost commando" geloase pe celebritatea grupării Abu Sayyaf și în același timp, vrând să câștige ceva bani.

Nu fusese formulată nici o cerere de răscumpărare.

Malko lăsă pe masă Sun Star-ul, edificat. Acesta era „Jokerul" lui Lee Kwam We. Se putea spune că joacă tare chinezul. Soneria mobilului „protejat" îi propulsă lui Malko un jet de adrenalină în artere. Văzând numărul afișat realiză că este Ted Redmond.

— Am vești foarte proaste, începu acesta din urmă. Filipinezii atacă mâine în zori, începând cu un bombardament masiv în zonele în care se găsesc luptătorii Abu Sayyaf. Cum ei vor trage de la 5000 de picioare, acest atac este lipsit de precizie. Dumneavoastră aveți știri de la chinez?

— Nu, mărturisi Malko, dar o să-l alertez imediat.

— Dacă problema nu se rezolvă în următoarele ore, Jeffrey Cox urmează să fie strivit de bombe sau executat de răpitorii lui...

— Îl contactez imediat pe Lee Kwam We, îl asigură Malko. Acesta trebuie să fie de asemenea conștient de pericol.

Pentru moment, șeful stației C.I.A. nu vorbise nimic despre condițiile atroce ale schimbului, preferând să rămână în afara acestei grozăvii, cu prețul de a pretinde că el nu a fost informat. Imediat ce el închise telefonul, Malko îl sună pe bătrânul chinez, care îi răspunse imediat. Nu-i lăsă timpul pentru a-i împărtăși neliniștea sa.

— Tocmai mă pregăteam să vă propun să luăm ceaiul, spuse Lee Kwam We cu o politețe distinsă. Pot să vă trimit mașina mea?

* * *

Lee Kwam We părea perfect liniștit, instalat într-una din canapelele lui din micul salon roșu. Malko remarcă statura sa mică, picioarele sale neatingând solul în această poziție. Chinezul turnă ceaiul lui Malko după care întrebă foarte monden:

— Ați petrecut o dimineață plăcută?

S-ar fi părut că ei nu aveau ce discuta altceva decât să facă schimb de politețuri. Malko bău puțin ceai fierbinte, apoi întrebă:

— Sunteți la curent cu asaltul asupra insulei Jolo?

— Desigur, dar aceasta nu afectează negocierile, spuse chinezul netulburat.

— Faptul că ar putea fi omorât de o bombă filipineză nu reprezintă o binefacere pentru Jeffrey Cox. Este același lucru dacă l-ar executa Radulan Sahiron.

Bătrânul chinez ronțăi un biscuit și își permise un râs pițigăiat.

— Nici nu se pune problema, afirmă el. Am aflat ce zone vor fi bombardate mâine, iar aceea în care se găsesc prietenii noștri nu este inclusă.

Trebuia să ai mult sânge rece pentru a defini ca „prieteni" oamenii a căror familie te pregătești să o masacrezi. Malko îndrăzni un atac direct.

— În ce stadiu sunt negocierile?

— Avansează, avansează, afirmă Lee Kwam We. Radulan Sahiron este foarte încăpățânat, dar avem o rundă de negocieri astăzi. Cred că aceasta va debloca situația.

Malko preferă să nu întrebe în ce va consta „runda".

Bătrânul chinez se ridicase, marcând astfel sfârșitul întrevederii. Îl conduse pe Malko până la ușă, în momentul despărțirii luându-l de mână:

— Nu vă temeți, spuse el. Nu am ratat nici o dată o afacere de acest gen. În afară de asta nu aș vrea ca prestigiul să scadă în ochii doamnei Ling Sima.

Malko se instală pe pernele moi ale Mercedesului, furios pe neputința sa. După ce declanșase oroarea, el se vedea în rolul unui spectator la o mascaradă sângeroasă.

* * *

Marea joncă stătea nemișcată în soare, fixată de o ancoră plutitoare la o milă vest de Jolo. O parte a echipajului dormita sub căldura înăbușitoare. În partea din față, o prelată ascundea o mitralieră de calibrul 12.7 gata să intre în acțiune. Un telefon instalat pe punte sună. Bong Tan ridică receptorul. Conversația în limba chineză fu foarte scurtă.

După ce închise, Bong Tan coborî în careu și deschise ușa care ducea spre cala în care se aflau oamenii răpiți la Basilan, legați fiecare separat. Rămăseseră doar cinci: mama lui Radulan Sahiron, fiul acestuia legat de ea, fratele lui, un unchi și o soră. Ostaticii erau speriați. De fiecare dată când Bong Tan intra în cală, însemna că unul

dintre ei trebuie să moară. Indiferent, chinezul cel înalt îl împinse pe unchi spre ușă.

— Urcă pe punte, ordonă el cu o voce uniformă.

Fiind cu mâinile legate la spate acesta nu putea scăpa. Afară de asta, pe punte veghea echipajul. Bong Tan se întoarse spre grupul de prizonieri rămași înghesuiți în fundul calei și-l forță să se ridice pe Abduraji, tânărul frate al lui Radulan Sahiron, împingându-l spre scară.

Clipind din ochi sub soarele strălucitor, cei doi prizonieri ajunseră pe punte.

— Mi-e sete, dați-mi ceva să beau, îi rugă bătrânul bărbat.

— O să-ți dăm să bei, spuse Bong Tan împingându-l pe prizonier în fața lui.

În trecere luă un parang ascuns sub o prelată și cu un gest precis, îl înfipse în ceafa bătrânului, cu toată puterea. Lama grea se înfipse ca în brânză, tăind vertebrele cervicale, detașând aproape capul de trupul care se prăbuși inundând cu sânge lemnul deja murdar.

Chinezul se întoarse. Abduraji, fratele lui Radulan Sahiron privea cu ochii ieșiți din orbite, cu gura deschisă și mut de spaimă. Tânărul se întoarse într-o patetică tentativă de fugă, dar asta îl favoriza pe Bong Tan. Din doi pași el îl ajunse și ridică parangul. Lama îi tăie gâtul dintr-o parte iar tânărul căzu cu un horcăit oribil. Bong Tan aruncă parangul pe o grămadă de frânghii după care dădu un ordin marinarilor. De fel el nu era un om crud, dar știa că negocierile sunt câteodată dificile. Fără nici o emoție, marinarii începură să-i dezbrace pe morți cu lovituri ample de parang, la fel cum făceau cu peștii pe care-i prindeau.

* * *

Ismael El Gatroun stătea prăvălit într-un fotoliu. Telefonul îl făcu să tresară. Ridică receptorul și auzi vocea șefului lui, Rajab Azzarouk. Acesta se întorsese la Manilla, neputând suporta confortul precar de la Zamboanga, și profitase pentru a-și comanda câteva canapele din piele lăcuită de la Claude Dalle, expuse în magazinul de la parterul hotelului său. În Libia nu se putea găsi prea mare lucru. Rajab Azzarouk părea furios.

— Mi-a telefonat „Dragon", îi comunică el. Ce fel de glumă este asta referitoare la bani?

Ismael El Gatroun înghiți în sec.

— Nu-i o glumă.

El îi povesti cele întâmplate, inclusiv povestea cu cheia. Azzarouk nu făcu nici un comentariu. Cu o voce foarte calmă el îi spuse:

— Ismael, trebuie să recuperezi acești bani chiar azi. Am primit ordine de la Tripoli. Trebuie să ne întoarcem mâine cu ostaticii.

El închise înainte ca Ismael să poată plasa vreun cuvânt. Acesta din urmă se cufundă în gândurile sale. Șeful lui nu crezuse nici un cuvânt din cele ce-i spuse. El credea pur și simplu că Ismael furase banii.

Libianul rămase o lungă perioadă de timp postat, în fotoliul său. În final se sculă. Se scutură, apoi își luă sticla de Defender „Succes" începută. Dădu pe gât conținutul, neoprindu-se decât când aceasta fu goală. După aceasta se lungi pe pat, luă revolverul de la cingătoare fixând extremitatea țevii sub bărbie și apăsă pe trăgaci.

* * *

Lee Kwam We vorbea cu o voce uniformă, cu mâinile așezate pe masă. În fața lui se afla guvernatorul din Jolo, care încadrat de doi chinezi impasibili era obligat să îl asculte. Bătrânul chinez era una dintre persoanele de care nu se putea atinge. Nimeni altul decât Lee Kwam We nu ar fi îndrăznit să-l răpească și să-l șantajeze. Ceea ce îi propunea era simplu: ori guvernatorul colabora cu el, ori beneficiarii chinezi de produse agricole din banii cărora trăia insula Jolo, căutau alți filipinezi.

Chinezul se scuzase îndelung pentru forma violentă în care îl „convocase" pe guvernator, dar timpul îl presa. În plus, preciză el, urma să plătească „prețul sângelui" pentru familiile celor doi paznici uciși.

În final Lee Kwam We ordonă să fie adusă o sticlă de Otard XO și ciocniră pentru a pecetlui acordul lor, bătrânul chinez precizând că de acum înainte guvernatorul din Jolo urma să primească un mic procentaj din fructele cumpărate de chinezi prin mijlocirea exportatorilor. Abdusakar Mariki își spuse că totuși Lee Kwam We era un bărbat care știa să trăiască. Răpirea de la institutul de masaj nu mai era decât o amintire urâtă. Mai rămânea o pată neagră: Marilyn. Era evident din păcate că Lee Kwam We nu avea nimic de a face cu această despărțire.

* * *

Malko fusese trezit în zori de zgomotul produs de avioanele care decolau din vecinătate pentru a bombarda insula Jolo. De la balconul camerei sale le putea vedea ridicându-se încet de pe o pistă aflată la o distanță de patru sute de metri. Începuse ofensiva armatei filipineze.

În ciuda asigurărilor date de Lee Kwam We, el nu era liniștit în privința soartei lui Jeffrey Cox. După plecarea primului val, el îl sună pe Ted Redmond pentru a-l pune la curent. Americanul nu era prea optimist.

— Dumnezeu știe ce se petrece acum la Jolo, oftă el. Insula este invadată de militari, portul este blocat, comunicațiile telefonice întrerupte. Cum va putea întreprinde ceva chinezul dumneavoastră?

— Nu-mi pot da seama, mărturisi Malko. Sper să nu-și fi supraevaluat forțele. Apropo! Ismael El Gatroun s-a sinucis ieri seara. Nu se vorbește decât despre asta la hotel.

Americanul nu făcu nici un comentariu, necunoscând cauza acestei sinuciderii neașteptate, dacă era să-i dea crezare lui Malko.

— Telefonați-mi dacă apar noutăți, spuse el simplu.

* * *

Valuri de bombardiere se succedau fără încetare, nezăbovind la sol decât timpul necesar pentru a încărca bombe. Fiecare dus-întors lua circa patruzeci de minute. Radio Zamboanga le însoțea cu comentarii flotante, fără a da nici o informație precisă. Armata impunea un black-out complet și toți jurnaliștii stăteau la Southern Command fără a obține mare lucru.

Deodată Garden Orchid se golise. Malko se uită la ceas. Era ora trei. Timpul trecuse încet. Telefonul din cameră sună.

De această dată era Lee Kwam We.

— Am vești bune, comunică el dintr-o dată. Am ajuns la un acord cu Radulan Sahiron. Prietenul meu Abdusakar Mariki este în drum spre Jolo pentru a face schimbul. Comandantul Sahiron are încredere în el, iar asta va ușura treaba

— Dar cum veți proceda? obiectă Malko. Jolo este înțesat de armată, iar portul este blocat.

Lee Kwam We râse din nou pițigăiat.

— Noi nu trecem prin port, iar guvernatorul este foarte puternic la Jolo. Nu vă faceți griji.

Malko preferă să nu întrebe câți dintre membrii familiei islamistului supraviețuiseră negocierilor. El respingea undeva într-o zonă moartă a creierului tot ceea ce era în legătură cu această mârșăvie. Un pic mai liniștit, el se duse pe balcon pentru a privi baletul aparatelor de zbor. Erau Hercules și elicoptere. Un potop de fier și foc era pe punctul de a se abate asupra insulei Jolo.

Reluă așteptarea. La sfârșitul zilei operațiunile militare se răriră. La filipinezi nu se făcea război pe timpul nopții. Începând cu ora

nouăsprezece se reinstală liniștea. Televiziunea arătă niște imagini cu militari debarcând în portul Jolo, avioane făcând plinul cu bombe la Zamboanga și câteva coloane de blindate filmate de departe, tot la Jolo. Nici un jurnalist nu fusese autorizat să se ducă în interiorul insulei. Militarii comunicau ce vroiau ei.

La ora nouăsprezece, telefonul sună din nou. De astă dată era secretarul lui Lee Kwam We, care după ce se prezentă spuse direct:

— Domnul Lee Kwam We vă sfătuiește să mergeți la hotelul Lantaka în jurul orei douăzeci.

El închise fără a-i da lui Malko timp să mai întrebe ceva. Acesta la rându-i îl sună pe Ted Redmond.

— Dacă Jeffrey Cox sosește într-adevăr acum, spuse el, ce voi face? Probabil că nu este într-o stare fizică prea bună și nu-l pot duce totuși la Garden Orchid.

— Dacă lucrurile se petrec cum trebuie, spuse imediat americanul, sunați-mă imediat. Nu se pune problema să-l las să zăbovească la Zamboanga. Voi trimite un avion care să vă ia în câteva ore, așa că tot va trebui să se culce la Zamboanga. Voi cere ca un avion să fie gata de plecare în orice moment.

— De ce nu-i cereți să decoleze imediat?

— Pentru că am avut prea multe decepții, spuse el după un scurt moment de tăcere.

* * *

Malko stătea în picioare la capătul vechiului ponton de lemn din fața hotelului Lantaka contemplând marea. Valurile clipoceau blând lovindu-se de stâlpii din lemn. Din joncile amarate în acest miniport nu venea nici un semn de viață. În spatele lui, la hotelul Lantaka nu erau decât câteva ferestre luminate. Aerul era călduț. De mai multe minute urmărea din ochi luminile unei ambarcațiuni care părea să se apropie, contrastând cu cele care erau în zonă. Pur și simplu nu-i venea să creadă că Jeffrey Cox fusese eliberat.

Desluși zgomotul făcut de motorul Diesel și reuși să distingă în întuneric contururile unei jonci mari care se apropia de ponton, venind dinspre sud. Aceasta era încă prea departe pentru a-și da seama dacă era cea pe care el o văzuse împreună cu Lee Kwam We. Totuși pulsul prinse a-i crește vertiginos

Dacă era totuși adevărat?

Se întoarse. Pontonul era în continuare pustiu. Automagul era totuși la locul lui, la centură.

Zgomotul motorului se apropie. Acum jonca aluneca încet spre ponton și cu o precizie perfectă se lipi de acesta cu o viteză foarte redusă. Se auziră câteva troznete de scânduri, după care pe punte își făcu apariția un marinar având în mână capătul unei frânghii. Acesta sări pe ponton. În câteva clipe manevra de amarare se termină. Malko se apropie. Marinarul era chinez. Dispăru imediat înăuntrul ambarcațiunii.

Cu pulsul ridicat la 150, Malko ezita să sară pe puntea joncii. Apoi apăru o altă siluetă pe scară, iar Malko îl recunoscu pe Bong Tan, „colaboratorul" lui Lee Kwam We. El se întoarse pentru a da mâna cuiva. Malko văzu apărând pe punte și pășind încet — ca într-un film proiectat cu încetinitorul — un bărbat de talie înaltă, cu brațul stâng în eșarfă, îmbrăcat cu o cămașă albă și pantalon de culoare închisă, bărbos, cu părul lung și umerii largi. Acesta traversă puntea mergând ca un bătrân, cu pași mici. Când trecu pe lângă farul de la babord, Malko observă că era negru. Acesta era Jeffrey Cox.

* * *

Malko înaintă și-i întinse mâna field-officerului C.I.A care tocmai trecuse bastinajul, ajutat de Bong Tan și se oprise la extremitatea pontonului.

— Domnul Jeffrey Cox?

Negrul își coborî ochii asupra lui. Părea a fi într-o stare de prostrație aidoma unui zombi. Îi trebuiră mai multe secunde pentru a articula cu voce slabă:

— *Yes, I am Jeffrey Cox. Who are you?*

— Sunteți salvat. În câteva ore veți fi la Manilla. Cum vă simțiți?

— O.K., sunt O.K., spuse el mecanic. Aș dori să fac o baie...

— Nici o problemă, spuse Malko, dar mai întâi trebuie să fac ceva.

Cu febrilitate el formă pe mobil numărul de telefon al lui Ted Redmond.

— Misiunea s-a rezolvat. Jeffrey Cox este cu mine. El pare a fi sănătos.

— Lăsați-mă să vorbesc cu el.

Malko îi întinse mobilul lui Jeffrey Cox. Conversația acestuia cu Ted Redmond fu scurtă. Câteva monosilabe, apoi el îi înapoie aparatul lui Malko.

— My God! Nu mai credeam în minunea asta, exclamă Ted Redmond. Bravo! De două ori bravo! Îl sun imediat pe generalul Domingo pentru a vă trimite o mașină. Nu vă mișcați din locul în care

așteptați. Un avion va decola într-o jumătate de oră. Va sosi la Zamboanga în cel mult două ore. O să-i spun lui Domingo să vă ducă direct la VIP-roomul aeroportului unde veți rămâne sub o pază serioasă până la decolare.

— Perfect, spuse Malko. O să așteptăm pe terasa hotelului Lantaka, unde avem pe ce ne așeza.

Închise telefonul și-l luă de braț pe Jeffrey Cox.

— Veniți, domnule Cox. Vor veni foarte repede să ne ia.

În momentul în care se îndepărtau, Bong Tan îi întinse un pachet, o cutie pătrată aidoma celor folosite pentru băuturile răcoritoare, învelită în folie de aluminiu.

— *This is a gift from Mr. Lee Kwam We*, spuse el, *a nice fruit from Jolo.*[1]

Malko mulțumi. Trebuia să fie un durian, fruct după care chinezii se dădeau în vânt. El luă pachetul și se depărtă pe poteca spre Lantaka. Ajuns la terasă, el se întoarse. Jonca dispăruse. Îl instală pe Jeffrey Cox într-unul din fotoliile din lemn de palmier ale barului pustiu. Tânărul american părea drogat, incapabil să vorbească. Malko îl întrebă dacă vrea să bea ceva dar el refuză. Tot ce dorea era să facă o baie. Abia trecu un sfert de ceas și terasa fu invadată de o grămadă de polițiști.

De această dată lui Jeffrey Cox nu i se mai putea întâmpla nimic.

* * *

Generalul Domingo își făcuse treaba. Aeroportul din Zamboanga era plin de uniforme. Un cordon de polițiști echipați cu armament greu înconjura micul salon VIP unde Malko aștepta avionul C.I.A. în compania lui Jeffrey Cox. Acesta părea în stare de șoc, incapabil să susțină o conversație. Din pansamentul de la mâna stângă ieșeau patru degete care aminteau de amputarea suferită. Un căpitan al poliției se apropie de Malko.

— A sosit avionul dumneavoastră, señor. Puteți să vă îmbarcați.

Malko îl luă pe Jeffrey Cox de braț. Acesta ascultă ca un automat. Îi urma un polițist cu valiza lui Malko și cutia primită de la Lee Kwan We. În fața clădirii ei descoperiră un Learjet oprit, cu motoarele în funcțiune. Cinci minute mai târziu, aparatul rula pe pistă. Jeffrey Cox închisese ochii și părea că doarme.

---

1. Acesta este un cadou din partea domnului Lee Kwam We. Un fruct suculent din Jolo.

* * *

În ochii albaștri ai lui Ted Redmond, de obicei atât de duri, strălucea o lumină jucăușă. Ca pentru a nu face o notă aparte, cerul era senin și un soare radios strălucea deasupra Manillei. Jeffrey Cox era supus unor teste de către medicul ambasadei. Aparent, în afară de câteva kilograme bune în minus, o ușoară dizenterie și degetul amputat, el părea a fi sănătos. Cu excepția mamei sale și a celor de la Langley, nimeni nu știa că fusese eliberat. La Jolo, bombardamentele aeriene continuau, întărite cu tiruri de artilerie. Diverșii combatanți refugiați prin tuneluri sau grote nu mai dădeau semne de viață.

Ted Redmond puse ochii pe pachetul de hârtie aluminizată pus pe mocheta biroului.

— Este al dumneavoastră?

— Este un cadou de la Lee Kwam We. Cred că este un durian.

— Hm! Ador aceste fructe. O să sărbătorim victoria, spuse Ted Redmond.

Acesta apăsă butonul interfonului și apăru Mildred Fulton, mai sexi ca niciodată, cu fusta nu mai lată de o palmă și tricoul fără sutien.

— Mildred, o rugă șeful sucursalei, deschide cutia asta și adu fructul de durian pe care-l conține cu niște linguriițe.

Durianul foarte moale se consuma cu linguriița, aidoma anumitor sortimente de brânză. Malko și Ted Redmond se pregăteau să discute despre cel mai bun mod de repatriere a lui Jeffrey Cox la San Francisco, când un urlet care îți îngheța sângele în vene se auzi dinspre biroul lui Mildred Fulton. Cei doi se năpustiră într-acolo. Secretara, albă ca varul, lipită de perete, privea cutia de carton adusă de Malko. Aceasta era deschisă și se vedea conținutul, un cap tăiat. Era capul unui bărbat cu părul grizonat, cu trăsăturile supte și ochii închiși, cel al comandantului Radulan Sahiron.

Acesta era „fructul" lui Lee Kwam We din Jolo. Categoric chinezul avea simțul umorului.

— Este abominabil, mormăi Ted Redmond. Acesta trebuie luat repede de aici. Ce nebun este Lee Kwam We!...

— O să-i telefonez, spuse Malko, ceea ce și făcu imediat. La celălalt capăt al firului răspunse secretarul bătrânului chinez.

— Domnul Lee Kwam a fost transportat la spital din cauza unei grave hemoragii interne. O să-i spun că l-ați sunat.

În biroul lui Mildred Fulton, doi pușcași marini contemplau îngroziți „cadoul" bătrânului chinez.

Categoric, această afacere nu se termina bine decât pentru Marilyn.

* * *

Străzile cartierului Yeowarat erau la fel de calme ca atunci când Malko trecuse prima dată pe acolo. Acesta ceru șoferului să oprească în fața giuvaergeriei lui Ling Sima. El părăsise Manilla în ajun după ce aflase despre moartea lui Lee Kwam We. Jeffrey Cox se afla în „debriefing" la ambasada din Manilla iar ceea ce mai rămăsese din comandantul Sahiron fusese ars într-un incinerator al ambasadei americane împreună cu alte hârtii care nu mai erau de trebuință.

Anunțat despre succesul operațiunii, Creig Maloney, șeful secției din Bangkok, ceruse ca Malko să-i facă o vizită de curtoazie lui Ling Sima, pentru a-i mulțumi. Acesta pătrunse în pasajul care dădea spre Chareng Road și ajunse în fața porții din oțel care proteja spatele magazinului. Sună. Siti Gang You îi deschise personal de această dată. Aceasta îl invită pe Malko să intre într-o cameră cu pereții vopsiți în negru. Un buchet de orhidee se ofilea ca și data trecută pe masa joasă, alături de o tavă pe care se aflau două pahare și o sticlă de coniac Otard XO.

— Sunt bucuroasă că ați venit să mă vedeți, spuse Ling Sima. Dumneavoastră sunteți un om foarte ocupat.

Femeia purta același pantalon din piele neagră și o bluză de satin roșie. Machiajul gurii și al ochilor ei făcea ca fața să-i pară mai palidă, contrastând cu negrul strălucitor al părului ei scurt. În cameră plutea un ușor miros de tămâie. Malko își spuse că Ling Sima părea într-adevăr foarte frumoasă. Ei se așezară pe una dintre canapelele în formă de L, chinezoaica cerându-i lui Malko să servească coniacul.

— Deci, întrebă ea, Lee KwanWe s-a arătat la înălțimea reputației sale?

Malko era cât pe ce să spună „chiar mai mult decât atât", dar se mulțumi să relateze cele întâmplate. Atunci când ajunse la episodul cu cele trei milioane de dolari, Ling Sima izbucni într-un râs sacadat și nervos.

— El v-a cerut trei milioane de dolari iar dumneavoastră i-ați dat?

— Nu aveam de ales, mărturisi Malko.

Chinezoaica își șterse ochii plini de lacrimi de bucurie.

— Bă aveați de ales. Scrisoarea mea reprezenta un ordin de la care domnul Lee Kwan We nu se putea deroba fără grave consecințe pentru organizația sa. Ar fi trebuit să vă precizez acest lucru.

Malko era năucit. Iată pentru ce Lee Kwan We începuse să răpească familia lui Radulan Sahiron încă înainte de a fi plătit. Aceasta nu se datora faptului că avea încredere în Malko. El era obligat să asculte ordinul serviciilor chineze. Malko ridică paharul său cu Otard XO.

— Pace pentru sufletul său! El nu a luat acești bani cu el.

— Sunteți un jucător bun, recunoscu Ling Sima.

După ce golise paharul, ochii ei deveniseră mai strălucitori iar pomeții obrajilor se înroșiră. Femeia se ridică iar Malko făcu același lucru crezând că întrevederea luase sfârșit. Ling Sima însă, se îndreptă spre un panou bibliotecă și întorcându-i spatele lui Malko, arătă niște revolvere aranjate pe etajera cea mai înaltă.

— Puteți să mă ajutați să-l iau pe acela?

Cu brațul întins, ea arăta ca un rulou de pergament. Malko se apropie în spatele ei. În momentul în care-și dădea seama că Ling Sima era mai înaltă decât el pe tocuri, cu crupa încordată mulată în pielea neagră, femeia se retrase imperceptibil pentru o fracțiune de secundă, lipindu-se de el. Acest contact scurt, îl tetaniză trimițându-i valuri de adrenalină în artere. Aproape fără să se gândească, el își petrecu un braț în jurul taliei chinezoaicei, lipind-o de el.

Îi fu frică de o reacție violentă. Simți însă numai crupa îmbrăcată în piele lipindu-se de el. Ling nu se mișcase, trăgându-și numai bazinul spre spate. Nu fusese pronunțat nici un cuvânt. Simțind că nu o să-i scape, Malko îi abandonă talia iar mâinile sale urcară până la piept, începând să-i mângâie sânii prin bluza de satin. Ling era mută, numai respirația fiindu-i mai accelerată. Malko simțea cum sânii femeii se întăresc sub mâinile lui. Contactul cu această crupă era pe punctul de a-l trezi și pe el de tot.

El se depărtă puțin descoperind fermoarul lung încheind pantalonii de la talie până între picioare. Îl desfăcu dând la iveală o crupă albă, tare și rotundă. Când se eliberă la rândul său, își fixă membrul în erecție la mijloc. Ling fremătă dar nu se feri.

Apucând-o din nou de coapsele goale, el o făcu să pivoteze așezând-o în genunchi pe canapea, pantalonul negru de piele fiind acum lăsat jos pe coapsele ei lungi, imobilizându-le mai mult. În ciuda acestui handicap, el reuși să găsească drum liber și penetră într-o blană onctuasă. Întinsă cât era de lungă, Ling îl lăsa să facă ce dorea el. Mai continuă câteva minute în acest fel, apoi își spuse că o asemenea premeditare ascunde o dorință secretă. El se retrase ușor, urcă puțin mai sus și împinse cu hotărâre. Ling scuipă ca o pisică nemulțumită, dar sfincterul ei nu rezistă mai mult decât câteva

secunde. Malko lunecă cu încântare până în fundul feselor sale care veniseră spre el într-un reflex care îl excită și mai mult. O călări astfel după bunul lui plac, explodând cu un țipăt sălbatic.

Doar mai târziu, Ling își întoarse capul și spuse cu un surâs lejer:

— Meritați o compensație pentru cele trei milioane de dolari.

Malko își spuse că nu credea nici un cuvânt din ce spunea. Ea desigur se aprecia la o valoare mai mare.

* * *

În picioare în cadrul ușii blindate întredeschise, Ling Sima îi surâse pentru ultima dată lui Malko, arătând spre pergamentul rulat pe care i-l dăruise.

— Nu-l desfaceți imediat.

Ea închise iar el se îndreptă spre mașina pusă la dispoziție de ambasada americană de la Bangkok și odată instalat pe canapeaua acesteia, el desfăcu pergamentul. Era o frumoasă gravură erotică reprezentând un raport asemănător cu cel pe care tocmai îl trăise, dar cu lux de amănunte extrem de erotice. El rulă gravura. În final Marilyn Imelda nu fusese singura care ieșise câștigată din afacerea Jeffrey Cox.

Tehnoredactare computerizată: ***Mihaela Ursu, Vasicuță Niculina***

Tiparul executat sub comanda nr. 10 119

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI" S.A. București
ROMÂNIA

Tinerama

vă oferă:

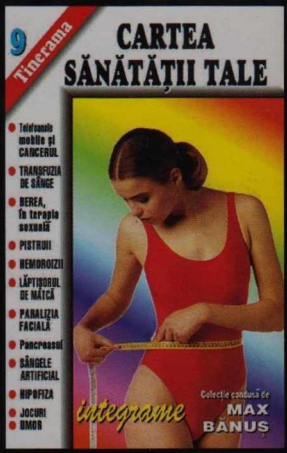

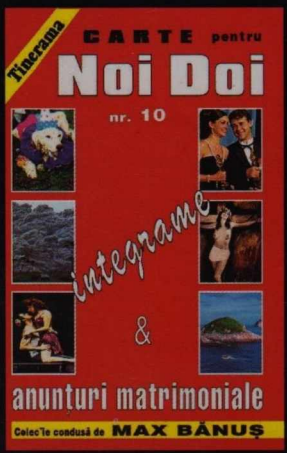

PREȚ 15 000 Lei

ISBN 973-8070-65-1